COLECȚIA

Iubiri de poveste

JOHANNA LINDSEY

Jurnalul unei iubiri

Cel mai prețios dar pe care îl poți face este iubirea necondiționată...

Numeroasa familie Malory se reunește cu ocazia sărbătorilor, însă tensiunile inerente din nonconformistul clan tind să strice atmosfera festivă. Însă când în salonul din Haverston apare pe neașteptate un pachet frumos ambalat, curiozitatea tuturor este stârnită. Cine l-a pus acolo? Și cui îi este destinat? Misteriosul cadou se dovedește a fi un caiet vechi, dar de o valoare inestimabilă. Este jurnalul primului marchiz de Haverston și al soției sale, fascinanta Anastasia, o țigancă de o frumusețe uimitoare. Familia Malory are astfel prilejul să afle lucruri necunoscute până atunci despre strămoșii lor – despre Anastasia, care dorea să își găsească sufletul-pereche într-un bărbat străin de obiceiurile neamului ei, pentru a se salva de căsătoria cu bruta căreia îi fusese promisă din copilărie. Și despre Christopher Malory, semețul lord englez care, deși era fermecat de superba necunoscută, nu ar fi acceptat niciodată să încheie o asemenea mezalianță. Însă prejudecățile și convențiile sociale nu pot reprezenta un obstacol în calea iubirii adevărate. Iar dragostea minunată care a înflorit în prag de sărbătoare cândva, la Haverston, îi va inspira pe urmașii din familia Malory, oferindu-le răspunsuri la dileme care păreau fără rezolvare și reamintindu-le că visurile devin realitate când îți asculți inima.

Johanna Lindsey este una dintre cele mai populare scriitoare de romane romantice, cu peste 60 de milioane de exemplare vândute. Cărțile ei au fost traduse în mai mult de 12 limbi.

Află mai mult pe:
www.litera.ro
ISBN 978-606-741-992-4
9 786067 419924
Alma

JOHANNA LINDSEY

Jurnalul unei iubiri

The Present
Johanna Lindsey
Copyright © 1998 Johanna Lindsey

Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, Bucureşti, România
tel.: 021 319 63 93; 0752 101 777

Jurnalul unei iubiri
Johanna Lindsey
Copyright © 2015 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Diana Calangea
Corector: Păuniţa Ana
Copertă: Florentina Tudor
Tehnoredactare şi prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
LINDSEY, JOHANNA
Jurnalul unei iubiri / Johanna Lindsey.
trad.: Iulia Bodnari. –Bucureşti: Litera, 2015
ISBN 978-606-741-992-4
I. Bodnari, Iulia (trad.)
821.111(73)-31=135.1

JOHANNA LINDSEY

Jurnalul unei iubiri

Traducere din limba engleză
Iulia Bodnari

Pentru numeroşii admiratori care iubesc familia Malory
la fel de mult ca mine. Darul este pentru voi.

Capitolul 1

Anglia, 1825

Clanul Malory își petrecea întotdeauna vacanțele de Crăciun la Haverston, casa strămoșească de la țară în care se născuseră și crescuseră cei mai vârstnici dintre ei. Jason Malory, al treilea marchiz de Haverston și cel mai mare dintre cei patru frați, era singurul membru al familiei care locuia încă în permanență acolo. Capul familiei de la doar șaisprezece ani, Jason își crescuse cei trei frați – dintre care doi avuseseră o purtare extrem de scandaloasă – și sora mai mică.

În prezent, diferiții membri ai familiei Malory și odraslele acestora erau pe cât de numeroși, pe atât de greu de localizat, uneori chiar și pentru Jason. Consecința era că, în zilele acestea, Haverston adăpostea un puhoi de oameni, veniți să sărbătorească Crăciunul.

Derek, unicul fiu și moștenitor al lui Jason, sosise primul, cu mai mult de o săptămână înainte de Crăciun. Cu el veniseră soția lui, Kelsey, și primii doi nepoți ai lui Jason, blonzi și cu ochii verzi.

Anthony, fratele cel mai mic, sosise următorul, la doar câteva zile după Derek. Tony, cum era numit de majoritatea familiei, recunoscuse în fața lui Jason că părăsise devreme Londra, după ce auzise că fratele lor James avea ceva de rezolvat împreună cu el. Una era să-l ațâțe pe James – și Anthony se străduia adesea s-o facă –, dar când James devenea setos de sânge... Tony considera că era cu totul altceva.

Anthony și James era frații cei mai mici, născuți la doar un an diferență. Ambii erau boxeri îndemânatici, și Anthony putea

să facă față celor mai buni, însă James era mai corpolent, și pumnii lui fuseseră asemănați adesea cu niște cărămizi solide.

Cu Anthony venise soția lui, Roslynn, și cele două fiice. Judith, care avea șase ani și era cea mai mare, luase câte ceva de la ambii părinți, și avea minunatul păr roșcat-auriu al mamei și ochii de un albastru cobalt ai tatălui, o combinație foarte izbitoare care îl făcea pe Anthony să se teamă că avea să devină o frumusețe răpitoare – lucru pe care, în calitate de tată și fost cavaler berbant, *nu* îl aștepta cu nerăbdare. Însă și fiica lui mai mică, Jaime, avea să sfâșie câteva inimi.

Chiar dacă avea atâția oaspeți, Jason observase primul darul care apăruse în salon în timp ce familia lua micul dejun. De fapt, nu aveai cum să nu-l vezi, fiindcă era așezat la loc de cinste, pe un gheridon aflat alături de cămin. Înfășurat în hârtie aurită, legat cu o panglică de catifea roșie și o fundă, avea o formă ciudată, de mărimea unei cărți groase, însă protuberanța rotundă de deasupra lui sugera că nu era ceva atât de simplu.

Când îl împinse cu degetul, se dovedi că protuberanța se putea mișca, totuși nu foarte mult, după cum află atunci când înclină darul într-o parte și în alta și aceasta nu își schimbă poziția. Ciudat, dar și mai bizar era faptul că nimic nu indica de la cine venea darul, sau pentru cine era.

– E puțin cam devreme pentru cadourile de Crăciun, nu-i așa? remarcă Anthony care intră în încăpere și-l văzu pe Jason cu darul în mână. Bradul de Crăciun nici nu a fost adus.

– Așa mă gândeam și eu, fiindcă nu eu am pus asta aici, replică Jason.

– Nu? Atunci cine?

– Habar n-am, recunoscu Jason.

– Atunci, pentru cine e? întrebă Anthony.

– Asta aș vrea să știu și eu.

Anthony ridică din sprânceană.

– Nu are nici un bilet?

Jason clătină din cap.

– Nici unul. De-abia l-am găsit și eu, aici pe măsuță, spuse el, punându-l înapoi.

Anthony ridică darul și îl pipăi și el puțin.

– Hm, e sigur că cineva l-a împachetat frumos. Pun rămășag că o să-i fascineze pe copii – cel puțin până aflăm ce e.

După cum se dovedi, îi fascină și pe adulți. În zilele următoare, fiindcă nimeni din familie nu recunoscu că îl pusese acolo, darul stârni senzație. Chiar și după ce toți adulții îl pipăiră, scuturară sau examinară în alte moduri, nimeni nu-și putea imagina ce putea să fie sau pentru cine era.

Cei care ajunseseră până în momentul de față erau adunați în salon în seara în care intră Amy, ținând în brațe unul din gemeni.

– Nu întrebați de ce-am întârziat, nu o să vă vină să credeți, spuse ea, apoi adăugă dintr-o suflare: Întâi a căzut roata de la trăsură. Apoi, după nici un kilometru distanță, unul din cai și-a pierdut nu una, ci două potcoave. După ce-am reușit în cele din urmă să ne ocupăm de toate și eram aproape ajunși, s-a rupt blestemata de osie. Eram sigură că Warren avea să distrugă biata trăsură de data asta. Oricum, a pocnit-o destul. Dacă nu mi-ar fi trecut prin cap să pariez cu el că o să ajungem astăzi aici, nu cred că am fi ajuns. Dar știți că nu am pierdut niciodată un pariu, așa că... Apropo, unchiule Jason, cum a ajuns mormântul acela fără nici un nume în luminișul acela frumos din estul domeniului? De lângă drumul care străbate moșia? Până la urmă, a trebuit să mergem pe jos ca să ajungem aici, fiindcă drumul cel mai scurt era cel care traversa luminișul.

Nimeni nu scoase o vorbă la început, fiindcă toți rămaseseră năuciți de această lungă dizertație. Dar apoi Derek spuse:

– Îmi amintesc și eu de mormântul ăsta, acum că l-ai menționat, verișoară. Am dat peste el împreună cu Reggie, când eram pușți și umblam teleleu pe moșie. Mereu voiam să te întreb despre el, tată, dar n-a venit niciodată vorba, și apoi am uitat.

Cu toții își îndreptară privirea spre Jason, dar el se limită să ridice din umerii săi largi.

– Să mă ia naiba dacă știu cine a fost așezat la odihnă acolo. Mormântul exista încă dinainte de nașterea mea. L-am întrebat o dată pe tata despre el, din câte îmi amintesc, dar el a amânat răspunsul, s-a bâlbâit și și-a dres glasul de atâtea ori, încât mi-am imaginat că nu știa, și nu l-am mai întrebat.

– Cred că toți am dat peste mormântul acela la un moment dat, cel puțin aceia dintre noi care au fost crescuți aici, remarcă Anthony, fără să se adreseze nimănui în particular. E un loc ciudat pentru un mormânt, și în plus destul de bine îngrijit, când sunt două cimitire în apropiere, ca să nu mai vorbim despre cimitirul strămoșesc care se află chiar pe proprietate.

Judith, care stătea lângă măsuță privind țintă cadoul misterios, se apropie de verișoara ei Amy și întinse brațele ca să ia fetița geamănă de doi ani. Judy era înaltă pentru vârsta ei, și foarte pricepută cu tâncii. Amy era surprinsă să nu primească nici o urare de bun venit, și își exprimă gândul.

– Unde e îmbrățișarea mea, pisicuțo?

Chipul cu trăsături îngerești se uită la ea cu încăpățânare. Amy ridică din sprânceană spre tatăl fetiței. Anthony își dădu ochii peste cap, dar explică:

– E bosumflată fiindcă Jack nu e încă aici.

Jack era fiica cea mai mare a lui James și a Georginei. Toată lumea știa că Jack și Judy, născute la o distanță de doar câteva luni, erau inseparabile când erau împreună, și atât de legate una de alta, încât părinții lor aveau grijă să se întâlnească des – în special fiindcă nici una nu era foarte fericită atunci când erau despărțite mult timp.

– Nu sunt, negă Judith cu un mormăit îmbufnat, în timp ce se înapoia la gheridon.

Jason fu singurul care observă că Amy își îndreptase atenția asupra darului care stârnise curiozitatea tuturor. Gestul nu l-ar fi făcut să se gândească la nimic, dacă nu i-ar fi văzut expresia. Scurta ei încruntare îl făcu să se întrebe dacă nu cumva avea unul dintre presentimentele ei. Nepoata aceasta a lui avea un noroc fenomenal: nu pierduse nici un pariu în viața ei, fapt pe care

ea îl atribuia acestor „presentimente", după cum le numea. Jason considera că presentimentele astea erau niște lucruri mult prea ciudate, și de aceea ar fi preferat să nu audă că avea așa ceva acum. Astfel că fu ușurat când încruntarea se șterse și ea își îndreptă din nou atenția spre fratele său.

– Deci unchiul James nu a sosit încă? presupuse Amy auzind ultimul răspuns al lui Anthony.

Anthony se bosumflă și el.

– Nu, și sper că n-o s-o facă.

– Vai de mine. V-ați bătut? presupuse din nou Amy.

– Eu? Să mă bat cu scumpul meu frate? Nici nu mă gândesc la așa ceva, răspunse Anthony, apoi adăugă: Dar ar fi al naibii de bine dacă cineva i-ar spune că acesta e anotimpul bunei înțelegeri.

Derek chicoti când văzu expresia acră a unchiului său.

– Am auzit un zvon care spunea că unchiul James e pornit să-ți caute ascunzătoarea. Ce l-a scos din pepeni de data asta?

– Dacă aș ști, aș ști cum să-l dezamorsez, dar să mă ia dracu' dacă știu. Nu l-am văzut pe James de o săptămână bună, de când am dus-o înapoi pe Jack după picnicul la care le-am luat pe fete.

– Ei bine, James mi-ar fi spus dacă nu ar fi avut de gând să vină, sublinie Jason. Așadar, când ajunge aici, fiți amabili și rezolvați-vă orice altercație afară. Molly are serios de obiectat atunci când i se pătează covoarele cu sânge.

Nimănui nu i se păru ciudat că îi spunea pe nume menajerei din Haverston. Până la urmă, Molly Fletcher deținea poziția aceasta de mai bine de douăzeci de ani. Faptul că era de foarte mult timp și amanta lui Jason – și mama lui Derek – nu era totuși cunoscut de toți membrii familiei. De fapt, numai doi dintre membrii ei aflaseră sau bănuiseră adevărul. Jason i-l spusese doar lui Derek, fiul său, cu aceeași ocazie, cam cu șase ani în urmă.

Iar la Crăciunul acela, Jason, care ura toate scandalurile care se țineau scai de familia lui, fusese dispus să stârnească unul dăruindu-i lui Frances, soția sa, divorțul pe care și-l dorea, doar ca să o împiedice să dezvăluie ceea ce știa despre Molly.

Însă, de atunci, Molly rămăsese menajeră. Jason încercase, chiar din momentul în care Derek aflase adevărul, să o convingă să se mărite cu el, dar ea îl refuza mereu.

Molly nu era de neam ales. De fapt, fusese o simplă cameristă atunci când ea şi Jason se îndrăgostiseră unul de celălalt, cu treizeci de ani în urmă. Şi chiar dacă el era dispus să stârnească unul dintre cele mai teribile scandaluri posibile, acela al unui onorabil lord care se căsătorea cu o fată din popor, ea nu era dispusă să permită aşa ceva.

Jason oftă gândindu-se la asta. Fusese silit să ajungă la concluzia că ea nu avea să-i dăruiască niciodată răspunsul pe care dorea atât de mult să-l audă. Ceea ce nu însemna că avea să renunţe, în nici un caz.

Interesul lui fu atras din nou de conversaţie când o auzi pe Amy spunând:

– Gemenii noştri au dezvoltat o mică idiosincrasie. O purtare foarte ciudată. Când Stuart vrea să-i atragă atenţia lui Warren se poartă cu mine ca şi cu o străină, ignorându-mă făţiş, şi invers, când vrea să-mi atragă atenţia, Warren nu-i poate convinge să facă nimic. Şi Glory procedează exact la fel.

– Măcar o fac în acelaşi timp, adăugă Warren, care sosise în cele din urmă, întinzându-se după Stuart şi dându-i-o pe Gloriana lui Amy.

– Aveam de gând să întreb dacă unchiul James şi mătuşa George au aceeaşi problemă cu ai lor, spuse Amy oftând.

– Înseamnă că s-a obişnuit cu ei? îl întrebă Jason pe Anthony, fiindcă Anthony, cel mai apropiat de James, îl vedea cel mai des, iar Jason nu ajungea de multe ori la Londra.

– Bineînţeles că s-a obişnuit, asigură Anthony familia.

Totuşi, cu toţii îşi aminteau încă de reacţia lui atunci când Amy născuse gemeni, iar el o întrebase pe soţia lui, Georgina, care era sora lui Warren, de unde veneau.

– Dumnezeule mare, George, ai fi putut să mă avertizezi că în familia ta apar gemeni la fiecare nouă generaţie. Noi *nu* o să avem aşa ceva niciodată, mă auzi?!

Georgina rămăsese însărcinată din nou după un timp, şi născuse exact asta, doi băieţi gemeni. Da, familia Malory era o privelişte minunată de Crăciun, se gândi Jason. Pentru ca viaţa lui să fie perfectă, lipsea un singur lucru.

Capitolul 2

În calitatea ei de menajeră, Molly nu era prezentă de obicei la cinele familiei Malory, dar astăzi supraveghea o nouă fată în casă care servea pentru prima dată. Printr-o experiență îndelungată, reuşi să-şi țină privirea departe de fața chipeşă a lui Jason, care stătea în capul mesei. Nu credea că s-ar fi dat de gol dacă ar fi fost prinsă uitându-se țintă la el, deşi bănuia că aceasta era o şansă destul de probabilă. Uneori, pur şi simplu nu putea să nu-şi arate sentimentele, şi când era vorba de Jason Malory avea multe sentimente.

Nu, nu era atât de îngrijorată că s-ar fi dat de gol, era mai degrabă faptul că *el* dezvăluia prea mult când se uita la ea, şi nu părea să-i pese că îl putea observa cineva. Iar casa se umplea repede cu întreaga lui familie, şi în jur erau multe persoane care ar fi putut să-şi dea seama.

Molly începea să bănuiască faptul că el o făcea anume, sperând să se afle. Nu că asta ar fi schimbat hotărârea ei, dar poate că el credea că o putea face.

Nu avea să se întâmple, şi ea avea să fie nevoită să-l asigure de asta, dacă nu se întorcea la obişnuita lui atitudine indiferentă atunci când erau şi alții în preajmă. Fuseseră întotdeauna atât de grijulii, nu dăduseră pe față ceea ce însemnau unul pentru altul prin nici o privire, cuvânt sau faptă, cel puțin atunci când nu erau singuri. Înainte ca fiul lor să afle adevărul, singura care dăduse peste ei vreodată într-un moment de intimitate fusese Amy, nepoata lui Jason, care îi prinsese sărutându-se. Şi asta nu s-ar fi întâmplat dacă Jason nu ar fi fost amețit atunci.

Fusese întotdeauna important pentru ea să mențină relația aceasta secretă. La urma urmei, nu era de neam ales şi îl iubea

prea mult pe Jason ca să-i provoace neplăceri. Originea ei umilă fusese motivul cu care îl convinsese pe Jason să nu îi spună niciodată lui Derek că era mama lui, deşi el nu voise să țină ascuns acest amănunt față de fiul lui. Nu că Jason s-ar fi gândit atunci să o ia în căsătorie. Era tânăr şi, ca oricare altul din clasa lui socială, fidel ideii că un lord nu se căsătorea cu amanta lui din popor.

Se căsătorise în schimb cu fiica unui conte, numai pentru a-i dărui lui Derek şi nepoatei lui, Reggie, o figură maternă. Aceasta se dovedise până la urmă o decizie dezastruoasă, fiindcă soția lui, Frances, fusese orice altceva, numai mamă nu. Frances, o femeie palidă şi slabă, nu dorise de la început să se căsătorească cu Jason, dar fusese silită de tatăl ei. Atingerea lui îi producea scârbă, şi căsătoria lor nu se consumase niciodată. Trăise separată de el în majoritatea timpului şi în cele din urmă insistase să divorțeze, recurgând chiar la şantaj ca să obțină acest lucru.

Frances fusese singurul membru al familiei care îşi dăduse seama că Molly era amanta lui Jason şi mama lui Derek, şi amenințase să-i spună lui Derek, dacă Jason nu punea capăt căsătoriei. Familia suportase foarte bine scandalul, şi după şase ani aproape că nu mai era menționat. Jason ar fi putut să-l oprească – Derek aflase de fapt adevărul înainte ca scandalul divorțului să ajungă în gura bârfitorilor –, dar nu o făcuse.

– E un lucru care ar fi trebuit făcut cu ani în urmă, îi spusese el atunci. De fapt, e o căsătorie care nu ar fi trebuit să aibă loc niciodată. Dar rareori e uşor să corectezi greşelile pe care le faci în tinerețe.

Motivele pentru care realizase uniunea fuseseră bune. Motivele pentru care o sfârşise fuseseră şi ele bune. Dar chiar de când îi pusese capăt, îi ceruse lui Molly să se căsătorească cu el, spre totala ei frustrare, ştiind că ea nu avea să fie de acord niciodată. Şi motivele ei nu se deosebeau de motivele dintotdeauna. *Nu* avea să fie cauza unui alt scandal în familia Malory. Nu fusese educată în felul acesta. Şi, pe lângă asta, îi era deja o soție mai bună decât îi fusese vreodată Frances.

Dar știa că refuzurile ei continue de a se căsători sau de a-i permite să spună familiei despre dragostea lor reprezentau o frustrare pentru el de foarte mult timp. De aceea se temea că el spera ca problema să ajungă la lumină pe neașteptate. Nu că s-ar fi uitat ostentativ la ea sau că servitorii ar fi putut observa, în nici un caz. Totuși, familia lui era diferită. Îl cunoșteau prea bine. Și aveau să fie *toți* acolo, în curând...

Sosiră chiar mai mulți decât se gândise Molly. Nepoata lui Jason, Reggie, și soțul ei Nicholas, împreună cu fiul lor mai mic, apărură în salon înainte de terminarea mesei. Anthony se înveseli imediat. Deși Reggie era nepoata lui favorită, asta nu-l salva pe soțul ei. Nicholas era sacul lui de box verbal favorit, ca să spunem așa, și fără prezența fratelui său James, cu care să schimbe înțepături imediat de la sosire, fusese dureros de lipsit de o țintă convenabilă pentru tiradele lui satirice.

Molly reuși să nu-și dea ochii peste cap. Cunoștea familia lui Jason la fel de bine ca și el, fiindcă împărțise totul cu ea, inclusiv secretele, metehnele și scandalurile familiei. Astfel că nu fu deloc surprinsă când îl auzi pe Anthony spunându-i lui Nicholas, care se așeza în fața lui:

– Ce bine că ai apărut, băiete dragă. Începeau să mi se toceas-că dinții.

– Bătrânețea își spune cuvântul, nu-i așa? îi întoarse săgeata Nicholas, zâmbind superior.

Molly observă ghiontul pe care i-l dădu soția lui Anthony înainte să spună:

– Amintiți-vă că e Crăciunul și fiți drăguți măcar o dată.

Sprâncenele negre ale lui Anthony se ridicară.

– Măcar o dată? Eu sunt întotdeauna drăguț. Poți să fii doar drăguț și poți să fii... drăguț. Ultimul tip e rezervat nemernicilor ca Eden, asta-i tot.

Molly oftă. Oricât de legată era de toată familia lui Jason, avea o slăbiciune pentru Nicholas Eden, fiindcă se împrietenise cu fiul ei în timpul școlii, atunci când Derek trebuise să înfrunte statutul său de copil ilegitim în societate. De atunci, el și Derek

erau prieteni apropiați. Și, ca de obicei, Derek sări să îndepărteze atenția lui Anthony de la Nick.

– Reggie, îți amintești de mormântul pe care l-am găsit în luminișul din răsărit, acum câțiva ani? îi spuse Derek verișoarei lui. Din câte îmi amintesc, voiai să-l întrebi pe unul dintre grădinari despre el. Ai ajuns să faci asta vreodată?

Reggie făcu niște ochi mari ca o bufniță.

– Dumnezeule, ce te-a făcut să te gândești la mormântul acela vechi? A trecut atâta timp de când l-am găsit, că uitasem cu totul de el.

– Amy a dat peste el aseară și l-a menționat. Nici tata nu știe cui îi aparține.

Reggie se uită cu atenție la verișoara Amy.

– Ce făceai în luminiș aseară?

– Nu întreba, mormăi Amy.

Iar Warren, care după cum se vedea se distra acum pe seama catastrofelor din ziua precedentă, spuse după un timp:

– Un mic necaz cu trăsura.

– Mic! pufni Amy fără nici o delicatețe. Trăsura aceea e blestemată, îți spun eu. De la cine ai spus că ai cumpărat-o, Warren? Fiindcă e clar că ai fost tras pe sfoară.

El chicoti și o bătu ușor pe mână.

– Nu-ți face griji în privința asta, draga mea. Sunt sigur că echipajul pe care l-am trimis ca să o demonteze în dimineața asta va folosi bine surcelele.

Amy încuviință, apoi se întoarse din nou spre verișoara ei.

– Până la urmă a trebuit să traversăm luminișul pe jos aseară. Am fost surprinsă să găsesc un mormânt acolo, atât de departe de spațiul în care locuiește familia, și totuși pe moșie.

– Acum că ai menționat acest lucru, ne-a surprins și pe mine, și pe Derek atunci când l-am găsit acum câțiva ani, răspunse gânditoare Reggie. Dar nu, Derek, nu cred că am ajuns să-i întreb pe grădinari. Era prea departe de grădini, până la urmă. Mi-am imaginat că cel care avea grijă de el, oricine ar fi fost, probabil

că nu se afla la Haverston, aşa că nu ar fi slujit la mare lucru să încep să pun întrebări.

– Doar dacă unul dintre grădinari nu a fost însărcinat special cu îngrijirea lui, observă Anthony. Bătrânul John Markus era în vârstă pe când locuiam eu aici şi a lucrat parcă dintotdeauna la Haverston. Dacă ştie cineva ceva despre mormânt, el e acela. Presupun că nu se mai află aici nu-i aşa, Jason?

Ca toţi ceilalţi, Molly privi spre Jason aşteptându-i răspunsul, şi văzu cum o privea cu tandreţe. Obrajii i se împurpurară. O făcuse! Nu putea crede că o făcuse! Şi de faţă cu jumătate din familia lui. Dar se speria degeaba. Privirea pe care i-o adresase fusese scurtă, şi nimeni nu se întorsese să vadă la cine se uita, fiindcă erau prea interesaţi de răspunsul lui, pe care îl şi oferi:

– Aici la Haverston nu, răspunse Jason. S-a pensionat acum cincisprezece ani. Dar trăieşte încă, din câte am auzit. Locuieşte la o fiică în Havers Town.

– Cred că o să fac o plimbare călare şi să-l salut pe domnul Markus după-amiază, spuse Derek.

– Merg cu tine, se oferi Reggie. Mai am de cumpărat câteva cadouri de Crăciun, aşa că trebuia să trec pe la Havers oricum.

Warren clătină din cap, uluit.

– Nu înţeleg de unde vine toată curiozitatea asta morbidă legată de un mormânt vechi. E limpede că nu e cineva din familie, altfel mormântul s-ar fi aflat în cripta familială.

– Presupun că nu te-ai gândi la nimic dacă cineva ar fi îngropat în curtea ta din spate, şi nimeni nu s-ar deranja să-ţi spună cine e sau de ce a ales curtea ta? întrebă Anthony. Este o împrejurare perfect normală în America, yankeule, să găseşti morminte necunoscute pe proprietăţile tale?

– Mi-aş imagina că cineva a fost întrebat şi a ştiut – la vremea respectivă, răspunse Warren. Sau că mormântul a fost mutat într-un loc mai potrivit – la vremea respectivă. Şi mi se pare destul de evident că mormântul e mai vechi decât oricare dintre voi, de vreme ce nici unul nu ştie cum a ajuns acolo sau cine e în el.

– Ei bine, de asta obiectez, interveni Reggie. E prea trist, într-adevăr, ca oricine ar fi acolo să fie complet uitat. Ar trebui să adăugăm măcar numele pe piatra care spune doar „Ea se odihneşte".

– Cred că o să te însoţesc şi eu în plimbarea aceea la Havers, spuse Amy. Voiam să o ajut pe Molly să aleagă restul decoraţiunilor de Crăciun din pod în după-amiaza asta, dar asta mai poate aştepta până diseară.

Molly era sigură că avea să afle mai târziu ceea ce găsiseră în Havers Town, însă în momentul acela nu-i păsa deloc. Cu obrajii încă împurpuraţi, se strecură neobservată afară din încăpere. Şi se gândea deja la ce avea să-i spună lui Jason în seara aceea, când rămâneau singuri.

Fusese cât pe ce. Dacă rudele lui nu ar fi fost atât de interesate de subiectul care se discuta, măcar unul dintre ei ar fi observat felul în care o privise. Şi acesta ar fi fost sfârşitul secretului lor. Şi ce bine putea să facă? Nu avea să schimbe hotărârea ei în privinţa căsătoriei, deşi asta era ceva ce ar fi dorit să facă, cu toată inima. Dar unul din ei trebuia să gândească raţional în privinţa asta. Chiar dacă se căsătorea cu ea, nu avea să fie acceptată niciodată de lumea bună. Avea să fie doar un alt scandal al familiei Malory.

Capitolul 3

După cum se întâmplă adesea, excursia în Havers Town se dovedi a fi din cale-afară de nesatisfăcătoare. John Markus mai trăia încă, într-adevăr, la înaintata vârstă de nouăzeci şi şase de ani. Era ţintuit la pat, dar mintea îi era destul de trează pentru vârsta lui, şi îşi amintea într-adevăr de mormânt.

– Am îngrijit mormântul acela aproape şaizeci şi opt de ani, spuse mândru John, adresându-se grupului adunat în jurul patului său.

– Dumnezeule! exclamă Reggie. Asta s-a întâmplat cu mult timp înainte de-a te fi născut chiar şi dumneata, unchiule Jason.

– Mda, încuviinţă John. De când eram eu însumi un băiat de treisprezece ani. Am trecut îndatorirea nepotului meu când m-am retras, acum cincisprezece ani. Nu aş fi avut încredere în altcineva că are s-o facă cum trebuie. Nu s-a lăsat pe tânjală, nu?

– Nu, John, bineînţeles că nu, îl asigură Jason, deşi habar nu avea, fiindcă nu fusese să vadă mormântul de mai bine de treizeci de ani. Dar nu voia să-l îngrijoreze pe bătrân, aşa că adăugă: Face o treabă excelentă, cu adevărat.

– Ne bucurăm că am găsit pe cineva care cunoaşte mormântul acela, domnule Markus, îi spuse Reggie, ajungând la problema care îi adusese acolo în grup. Toţi suntem curioşi să ştim cine e îngropat acolo.

Bătrânul se încruntă.

– Cine? Ei bine, ca să fiu cinstit, asta nu ştiu.

Tăcerea surprinsă care urmă răspunsului era plină de dezamăgire. Derek fu cel care întrebă în cele din urmă:

– Atunci, de ce aţi avut grijă de el în toţi anii aceştia?

– Fiindcă doamna mi-a cerut-o.

– Doamna? întrebă Jason.

– Păi, bunica dumitale, Lord Jason. Nu exista nimic ce n-aş fi făcut pentru doamna aceea bună. Toţi cei din Haverston simţeau la fel. Era foarte iubită, bunica dumitale – nu ca bunicul. Sau cel puţin nu aşa cum era privit în tinereţe.

Şase perechi de sprâncene se ridicară, dar Jason fu cel care spuse indignat:

– Poftim?!

Bătrânul chicoti, prea bătrân ca să mai fie intimidat de mânia lui Jason.

– Nu am vrut să fiu nerespectuos, milord, dar primul marchiz era arogant, deşi nu se deosebea de alţi aristocraţi din zilele sale. Primise moşia Haverston de la Coroană, dar nu îi păsa de ea sau de oameni. Prefera Londra şi venea doar o dată pe an ca să facă socotelile cu administratorul, un filfizon încrezut care se ocupa de toate ca un tiran atunci când marchizul nu era aici.

– O mărturie cam aspră împotriva unui om care nu se poate apăra, spuse Jason rigid.

John ridică din umerii lui slabi înainte de a spune:

– E doar adevărul aşa cum l-am văzut, dar asta a fost înainte ca marchizul să o cunoască pe Lady Anna şi să se căsătorească cu ea. Ea l-a schimbat, într-adevăr, l-a învăţat să aprecieze lucrurile mici din viaţă, i-a îndulcit asprimea. Haverston s-a schimbat, dintr-un loc de muncă posomorât şi sumbru, într-un loc pe care oamenii îl numeau cu mândrie acasă. Mai mare ruşinea de zvonuri, totuşi...

– Zvonuri? se încruntă Reggie. O, te referi acum la faptul că era ţigancă?

– Mda, chiar la asta. Doar din cauză că arăta şi vorbea ca o străină, şi fiindcă s-a întâmplat să fie ţigani în zonă chiar înainte de apariţia ei, unii oameni au avut părerea asta prosteasă. Dar marchizul a pus capăt zvonurilor când s-a însurat cu ea. Până la urmă, un lord ca el nu s-ar fi căsătorit niciodată cu cineva inferior lui în asemenea măsură, nu-i aşa?

Jason observă rânjetul fiului său chiar înainte ca Derek să remarce:

– Depinde de lord.

Jason îl privi dojenitor. Restul familiei nu avea nevoie să ştie – deocamdată – că şi el spera să-şi poată pune inima pe primul loc. Clătină din cap.

– Înainte, asta nu se făcea, pur şi simplu, Lord Derek. Astăzi, poate, dar acum optzeci şi ceva de ani, un scandal ca acesta ar fi ruinat un bărbat.

– Ei bine, totul a rămas un zvon, sublinie Jason, fiindcă nu a fost dovedit niciodată, într-un fel sau altul. Deşi zvonul nu s-a stins cu totul, căci altfel nu ar mai fi cunoscut. Dar după cum ai spus, în zilele şi în secolul acesta nu prea mai are importanţă dacă Anna Malory a fost ţigancă sau de neam spaniol, după cum au presupus cei mai mulţi. Numai ea ar putea răspunde la asta, dar bunicii mei au murit înainte ca eu să mă fi născut. Regret că nu i-am cunoscut.

– Şi eu mi-am dorit întotdeauna să ştiu adevărul despre ea, spuse Amy. Îmi amintesc că eram fascinată de această posibilitate în copilărie, şi înainte să mă întrebaţi din nou de ce, amintiţi-vă că semăn cu ea, sau aşa mi s-a spus. Îmi doream să cred că a fost cu adevărat ţigancă – încă îmi mai doresc să fi fost aşa. Asta ar explica măcar de unde am primit instinctele acestea perceptive neobişnuite, care nu se înşală niciodată. Şi trebuie să fi fost o iubire adevărată.

– Drace, dacă a fost iubire adevărată, mă bucur că strămoşul nostru a dus-o la împlinire, interveni Derek. Unii bărbaţi au nevoie de ani... şi ani.... şi...

Jason nu pierdu înţepătura subtilă la adresa lui, dar înainte ca altcineva să observe, rosti apăsat:

– Nu spuneai că ai de făcut ceva cumpărături cât timp ne aflăm în oraş, Derek?

Fiul său rânji doar din nou, fără nici o urmă de căinţă. Jason oftă în sinea lui. Ştia că Derek îl tachina doar. De fapt, Derek era singurul din familie care îndrăznise vreodată să-l tachineze. Şi nimeni altcineva, care ar fi ştiut cine era Molly cu adevărat, nu ar fi ghicit că el îşi tachina *cu adevărat* tatăl. Însemna că Derek ştia

că Jason umbla de mult după Molly ca s-o convingă să se mărite cu el.

– Hm, mă întreb de ce nu m-am gândit niciodată să fac asta cu Anna Malory, îşi spuse Amy ei însăşi, atrăgând din nou atenţia tuturor.

– Ce să faci? întrebară într-un glas mai mulţi membri ai familiei Malory.

– Să pariez că vom afla adevărul despre ea. Vrea cineva să accepte pariul?

Dar Jason o întrerupse:

– Prefer ca orice speculaţie să se termine aici.

Amy se încruntă.

– Chiar nu vrei să afli adevărul, unchiule Jason?

– Nu am spus asta, draga mea. Doar că nu vreau să văd cum se duce pe apa sâmbetei şirul tău perfect de pariuri câştigate cu un lucru care nu are cum să iasă la lumină. Ai fi distrusă dacă s-ar întâmpla aşa ceva, nu?

Oftatul ei îi răspunse, dar nu îl linişti. Până la urmă, era conştient că nimic nu o oprise să-şi urmeze instinctul în trecut, chiar dacă părea că nu avea nici o şansă de reuşită.

Capitolul 4

În seara aceea, după cină, familia se împrăştie în conacul mare de ţară. Molly despachetase cu grijă cele mai multe dintre fleacurile de Crăciun din pod la începutul săptămânii şi, chiar când ajunse la capătul scării, auzi un cal care se oprea în galop în faţa casei, aşa că ieşi să vadă cine era musafirul care sosea atât de târziu. Când dădu să deschidă uşa, aceasta fu împinsă şi James, fratele lui Jason, aproape că o trânti la pământ în timp ce năvălea înăuntru împins de frigul de afară.

Cu toate acestea, fu încântată să vadă că sosise în cele din urmă, chiar şi la ora aceea din noapte, şi îi oferi un vesel:

– Crăciun fericit, Ja...

El o întrerupse imediat, foarte ţâfnos:

– Fericit pe naiba. Totuşi, se întrerupse şi îi adresă un zâmbet scurt, adăugând: Mă bucur să te văd, Molly. Apoi, dintr-o răsuflare, întrebă: Unde e netrebnicul ăla de frate-meu?

Ea fu atât de surprinsă, încât întrebă:

– Ah, la care frate te referi?

Însă ştia foarte bine că nu s-ar fi referit niciodată în felul acela la Edward sau la Jason, fiindcă cei doi fraţi mai mici îi numeau pe aceştia „bătrânii". Firește că Jason îi povestea totul despre familia lui, aşa că îi cunoştea la fel de bine ca şi el.

Astfel că răspunsul lui disprețuitor nu o surprinse prea mult.

– La cel mic.

Se miră totuşi când auzi tonul lui şi când îi văzu expresia, care devenise extrem de amenințătoare la menționarea „celui mic". James Malory era înalt, blond şi chipeş, ca şi fraţii mai mari, şi rareori îl vedea cineva *cu adevărat* furios. Când era supărat pe cineva, James îl făcea de obicei bucăţele cu inteligenţa lui diabolică,

şi, văzând expresia lui de nepătruns, victima nu se aştepta absolut deloc la asemenea săgeţi ascuţite.

Cel mic, adică Anthony, auzise vocea lui James şi avu proasta inspiraţie de a vârî capul pe uşă ca să vadă care era starea de spirit a lui James. Privirea ranchiunoasă a acestuia îl făcu să vadă adevărul pe loc. Prin urmare, închise imediat uşa vestibulului.

– O, Doamne, spuse Molly în timp ce James se îndrepta furtunos spre uşă.

De-a lungul anilor se obişnuise cu purtarea clanului Malory, dar uneori nu putea să nu se alarmeze.

Ceea ce urmă fu un fel de luptă pe de-a-ndoaselea, ca să spunem aşa, cu James împingând cu toată greutatea uşa vestibulului şi Anthony făcând tot ce putea de partea cealaltă ca să o ţină închisă. O vreme, Anthony se descurcă bine. Nu era la fel de robust ca fratele său, dar era mai înalt şi mai musculos. Însă ar fi trebuit să ştie că nu avea cum s-o ţină aşa la infinit, mai ales că James începu să se izbească cu umărul în uşă, deschizând-o aproape de binelea înainte ca Anthony s-o poată împinge din nou.

Soluţia pe care o găsi Anthony la această dilemă o făcu pe Molly să spună a doua oară:

– O, Doamne.

Când James se aruncă cu toată puterea în uşă a treia oară, aceasta se deschise larg, şi el nu-şi mai putu opri înaintarea. Urmă o bufnitură destul de serioasă. După câteva momente, James se ridică scuturându-şi acele de brad de pe umeri.

Reggie şi Molly, alarmate de zgomot, intrară imediat în încăpere.

Anthony o luase în braţe pe fiica lui, Jaime, care se uita la pom împreună cu dădaca, şi o ţinea acum ca pe un scut, în timp ce bradul zăcea, jalnic, pe o parte. Anthony ştia că fratele lui nu ar fi riscat niciodată să rănească un copil, şi tactica funcţiona.

– Cel mai mic se ascunde după unul mic – ce oportun, spuse batjocoritor James.

– Nu-i aşa? rânji Anthony şi îşi sărută fiica pe creştet. Măcar a avut succes.

James nu fu amuzat şi ordonă, sau mai bine zis lătră:

– Las-o jos pe nepoata mea.

– Nici nu mă gândesc, bătrâne – cel puţin până nu aflu de ce vrei să mă omori.

Soţia lui Anthony, Roslynn, care era aplecată asupra unuia din gemeni, spuse fără să se întoarcă:

– Cum aţi spus? Nu va fi nici un omor în faţa copiilor.

Zâmbetul cu care întâmpină Anthony această declaraţie îl făcu pe James să-l privească ridicând o sprânceană blondă. Din câte ştia despre fratele lui, Anthony fu sigur că ceea ce urma nu avea să-i placă. Şi James nu îl ţinu în suspans, fiindcă spuse:

– Întreabă-te singur ce s-ar putea întâmpla atunci când Jack, din senin, ar mormăi „pe toţi dracii" în auzul mamei ei. Apoi întreabă-te ce s-ar întâmpla dacă George şi-ar întreba fiica unde a auzit o asemenea expresie. Apoi imaginează-ţi ce s-ar întâmpla dacă Jack, fără să-şi dea seama de cât de şocată a rămas mama ei, ar ciripi că unchiul Tony le-a dus, pe ea şi pe Judy, la Knighton's Hall. În cele din urmă, imaginează-ţi-o pe George întrebându-mă de ce ţi-am permis să le duci pe fiicele noastre în stabilimentul acela exclusiv masculin, unde sângele curge în valuri pe ring, unde spectatorii rostesc cele mai teribile înjurături când îşi pierd banii pe jucători prea însângeraţi şi unde se discută liber numai subiecte nepotrivite pentru fetiţe de şase ani. Şi *apoi* imaginează-ţi-o pe George care nu mă crede când îi spun că nu ştiam că poţi fi atât de al dracului de iresponsabil. Mă învinuieşte pe mine, fiindcă ţi-am permis să le duci acolo. Şi fiindcă eu nici nu *ştiam* că aveai să le duci acolo, ghiceşte pe cine învinuiesc eu al naibii de mult?

Chiar şi Reggie trase aer adânc în piept după această lungă cuvântare. Anthony păruse mai degrabă şocat la început, dar acum părea destul de stânjenit, mai ales când soţia lui se întoarse şi îl privi printre gene, aţintindu-şi asupra lui ochii ei căprui cu sclipiri aurii, cu temperamentul ei scoţian evident gata să erupă.

– Omul lui Dumnezeu, nu-mi vine să cred ce-am auzit. Ai făcut asta? Chiar le-ai dus pe Judy şi pe Jack la Knighton's Hall, dintre

toate locurile posibile? Nu ţi-a trecut prin cap cât de dăunător poate fi pentru nişte fetiţe impresionabile?

Anthony clipi şi încercă să explice repede:

– Nu a fost aşa, Ross, pe cuvântul meu că nu a fost. Le duceam pe fete în parc. M-am oprit la Knighton doar o clipă, cât să schimb o vorbă cu Amherst. Tu mi-ai spus să-i invit la cină, pe el şi pe Frances, şi ştiam că trebuia să fie la Knighton's Hall la ora aceea. De unde să ghicesc că fetele aveau să se strecoare din trăsură şi să vină în urma mea?

– Când scumpele astea două sunt celebre fiindcă ajung în locuri în care nu ar trebui să fie? întrebă ea sec, apoi se întoarse spre Reggie. Ocupă-te de ceilalţi doi, spuse ea luând gemenii. Să-l lăsăm pe James să termine cu omorul.

Reggie încercă să-şi ascundă zâmbetul în timp ce o lua pe Jaime din braţele lui Anthony şi apuca de mână celălalt ţânc, apoi ieşea în urma lui Roslynn. Acest lucru se realiză în câteva momente, fiindcă femeile erau întotdeauna foarte eficiente cu copiii.

James se sprijini cu spatele de uşă după ce o închise, îşi încrucişă braţele peste pieptul impresionant de lat şi îi spuse năucitului său frate:

– Cum te simţi, bătrâne? Măcar ţi-a spus ceva înainte să iasă în goană de aici. George are o săptămână de când nu îmi vorbeşte.

– Drăcia dracului, mormăi Anthony. *Tu* ai putea să nu mă mai învinuieşti. Ai auzit ce-am spus. Nu am dus fetiţele la Knighton în mod deliberat. Ştii că aşa ceva ţi s-ar fi putut întâmpla şi ţie.

– Permite-mi să nu fiu de acord, replică laconic James. Nu sunt atât de al naibii de prost.

Anthony se înroşi de mânie, dar un mic sentiment de vinovăţie îl făcu să răspundă:

– Îmi place asta. Înseamnă că vrei o bucăţică din mine? Nu eşti mulţumit altfel? Bun, atunci aici sunt, serveşte-te.

– Să nu te superi dacă o fac.

Capitolul 5

Problemele produse în rândul servitorilor de prezența atâtor musafiri o epuizau întotdeauna pe Molly, care se mândrea că putea să facă totul să meargă ca pe roate. Așa că, deși ar fi vrut să îl înfrunte pe Jason și să-i spună bănuielile ei, nu mai fu în stare să aștepte trează venirea lui în camera ei.

Dar el veni ca de obicei, și era încă în pat când se trezi a doua zi dimineața. De fapt, o trezi mâna lui, care îi mângâia ușor sânii, și atingerea buzelor lui pe gât. Și chiar dacă își aminti aproape imediat că era supărată pe el, hotărî în mod egoist să țină supărarea pentru ea însăși pentru moment și se întoarse ușor pentru ca el să ajungă mai bine la zonele de interes ale trupului ei.

Oftă și îl cuprinse cu brațele. Îl iubea atât de mult pe bărbatul acesta! Chiar și acum, după mai bine de treizeci de ani, atingerea lui îi trezea încă senzații extraordinare, iar săruturile lui erau în stare să-i aprindă pasiunea la fel de ușor ca în tinerețe. În plus, știa că și ea avea același efect asupra lui.

După destul de puțin timp, se sărutau înfierbântați, și Molly știa unde aveau să conducă toate astea, lucru care se și întâmplă. Dar ea era pregătită pentru el. Întotdeauna era pregătită pentru el. Presupunea că acesta era unul dintre cele mai plăcute beneficii ale faptului că iubea o persoană pe care o și dorea. Și Jason nu-și precupețea niciodată eforturile. Făcu dragoste cu toată inima și într-un mod extrem de satisfăcător – ca întotdeauna.

– Bună dimineața, spuse el, lăsându-se pe spate și zâmbindu-i pieziș după ce își veniră în fire.

Diminețile puteau cu ușurință să nu fie prea grozave, dar el știa cu siguranță cum să înceapă cu dreptul. Molly îi întoarse zâmbetul și apoi se lipi strâns de el înainte de a-i da drumul, poate

din cauză că știa că trebuia să-l certe înainte de a se despărți, și voia să îndulcească dojana.

Ceilalți membri ai familiei, în afară de fiul lor, îl considerau cel mai aspru din clan, formidabil chiar. Până la urmă, el era capul familiei și cel asupra căruia căzuse responsabilitatea de a-i educa pe cei mai tineri, când el însuși era tânăr. Dar ea îi cunoștea și cealaltă fațetă, farmecul, tachinările, tandrețea. Acestea erau lucruri pe care, din obișnuință, le ascundea în fața altora din cauza poziției pe care o ocupa, dar nu în fața ei, niciodată în fața ei – bineînțeles, cu excepția ocaziilor în care nu erau singuri.

Frustrarea aceasta îl măcina, și totuși ea nu vedea nici o cale de ieșire. El dorea să o trateze mereu așa cum o trata atunci când erau singuri, dar ca să facă asta trebuia să se însoare cu ea, și ea nu îi îngăduia să facă asta. Iar faptul că el insista mereu să se căsătorească și ea refuza mereu era un amănunt care le tensiona relația. Unul din ei trebuia să cedeze, iar Molly nu credea că ea avea să fie aceea.

După ce se îmbrăcă aproape cu totul, strică în cele din urmă dimineața *lui* cu ceea ce avea de spus, dar știa că trebuia s-o facă.

– Trebuie să mă ascund de tine în timpul zilei, Jason, câtă vreme e familia aici?

El se așeză în capul oaselor pe pat, unde lenevise privind-o în timp ce ea își făcea toaleta de dimineață.

– De unde până unde a apărut întrebarea asta?

– Din felul în care mă priveai ieri în salon, fapt pe care ar fi putut să-l observe toată lumea. Și nu a fost pentru prima dată. Ce-ți trece prin cap, de ai ajuns să uiți că sunt doar menajera ta?

– Faptul că *nu ești* doar menajera mea? contraatacă el, dar apoi oftă și recunoscu: Cred că e perioada asta din an, Molly. Nu pot să nu-mi amintesc că era Crăciunul atunci când Derek a pus capăt obiecțiilor lui Kelsey de a se căsători cu el, iar motivele ei erau aceleași cu ale tale.

Ea fu surprinsă să audă că însăși perioada sărbătorilor îl făcea să se gândească la asta și sublinie rapid:

– Dar e o diferență uriașă, și tu știi asta. Doamne sfinte, Jason, ea e urmașa unui duce. Când are o familie atât de ilustră, oricine poate fi iertat. În afară de asta, scandalul de care se temea a fost evitat complet. *Al tău* nu ar fi.

– De câte ori trebuie să te asigur că nu-mi mai pasă? Vreau să fii soția mea, Molly. Am făcut rost de o licență specială ca să mă căsătoresc cu tine acum câțiva ani. Tot ce-ai de făcut e să spui da, și ne-am putea căsători chiar azi.

– O, Jason, o să mă faci să plâng, spuse ea tristă. Știi că nimic nu mi-ar plăcea mai mult. Dar unul din noi trebuie să se gândească la consecințe, și fiindcă tu nu o faci, trebuie s-o fac eu. Și faptul că lași ca familia să afle, ceea ce pari să vrei să faci pe nesimțite, nu o să schimbe nimic, doar o să mă simt groaznic de stânjenită. Mă bucur de un anume respect în casa asta. Nu o să mai am parte de nimic dacă toată lumea o să știe că sunt amanta ta.

El se apropie atunci de ea așa cum era, gol-pușcă și fără să-i pese de asta, și o prinse în brațe. Ea îl auzi oftând înainte de a spune:

– Nu gândești destul cu inima.

– Și tu nu gândești destul cu mintea – în ultimul timp, adăugă ea.

El lăsă capul pe spate și îi zâmbi strâmb.

– Ei bine, putem fi de acord măcar în privința asta.

Mâna ei se ridică și îi mângâie fața.

– Jason, las-o baltă, nu se poate întâmpla niciodată. Îmi pare rău că m-am născut într-o familie de rând. Îmi pare rău că cei din clasa ta nu m-ar accepta niciodată ca pe una dintre ei, fie că te căsătorești cu mine sau nu. Nu pot schimba nimic din toate astea. Pot doar să continui să te iubesc și să încerc să te fac fericit pe cât îmi stă în puteri. Trebuie să renunți.

– Știi că nu o să accept niciodată asta, fu răspunsul lui încăpățânat, dar nu neașteptat.

Fu rândul ei să ofteze.

– Știu.

– Dar o să fac efortul pe care îl vrei și o să *încerc* să te ignor în timpul zilei – cel puțin atâta timp cât familia mea este prin preajmă.

Ea fu cât pe ce să izbucnească în râs. Era al naibii de greu să-l facă să-i promită altceva zilele astea, cel puțin în privința acestui subiect. Presupuse că trebuia să se mulțumească cu ce se putea – pentru moment.

Capitolul 6

Când îşi făcu apariţia în salon la micul dejun din dimineaţa aceea, James stârni diferite reacţii. Cei care nu ştiau că sosise începură să-l salute veseli, dar se opriră dintr-odată când văzură mai bine cum arăta faţa lui. Cei care erau la curent cu sosirea lui şi cu cele ce urmaseră se împărţeau în două categorii: cei care păstrau o tăcere plină de tact, cu zâmbetul până la urechi, şi cei care erau destul de nesăbuiţi încât să facă observaţii legate de asta.

Jeremy se încadră în cea de-a doua categorie atunci când spuse chicotind:

– Ei bine, ştiu că bietul pom de Crăciun nu ţi-ar fi putut face aşa ceva, deşi ai încercat cu vitejie să-l mai potriveşti puţin.

– Şi am reuşit, din câte îmi amintesc, mormăi James, deşi se gândi să întrebe: S-a putut salva, puştiule?

– Da, în afară de câteva crenguţe pe ici, pe acolo, dar lumânările acelea mici şi drăguţe o să acopere totul – cel puţin dacă termină treaba altcineva, nu eu. Eu mă pricep mult mai bine să agăţ vâscul.

– Şi să profiţi de el, observă Amy, adresându-i un zâmbet afectuos chipeşului ei văr.

Jeremy îi făcu cu ochiul.

– Asta se înţelege de la sine.

Jeremy împlinise douăzeci şi cinci de ani cu puţin timp în urmă şi se transformase într-o puşlama fermecătoare. În mod ironic, semăna cu unchiul Anthony atât de mult, încât aproape că era o copie identică a lui Anthony în tinereţe. În loc să-şi moştenească tatăl, Jeremy moştenise ochii albaştri cobalt şi părul negru pe care îl avuseseră foarte puţini din clanul Malory, cei care semănau cu străbunica despre care se zvonise că era ţigancă.

Menţionarea vâscului şi a folosirii lui fu resimţită în mod special de James, care îşi redobândi proasta dispoziţie, fiindcă ştia că pentru el nu avea să existe nici un sărut sub crenguţele festive anul acela, atâta timp cât soţia lui refuza să-l însoţească la Haverston din cauza proastei *ei* dispoziţii. Drăcia naibii! Trebuia să rezolve treaba asta, într-un fel sau altul. Faptul că îşi descărcase asupra lui Anthony frustrarea provocată de această situaţie nu-l ajutase prea mult... ei bine, poate că îl ajutase puţin.

Warren, care se uita încă ţintă la splendidul lui ochi învineţit şi la tăieturile de pe chip, remarcă:

– Nu mi-ar plăcea să văd cum arată celălalt, ceea ce James presupuse că era un compliment, fiindcă Warren avusese multe ocazii de a experimenta pe propria lui piele puterea pumnilor lui.

– Mie mi-ar plăcea să-l felicit pe celălalt, spuse Nicholas rânjind, ceea ce îi aduse un şut pe sub masă de la soţia lui.

James o aprobă pe Reggie:

– Îţi apreciez gestul, draga mea. Picioarele mele nu ajungeau până acolo.

Ea roşi, dându-şi seama că mişcarea nu trecuse neobservată. Şi Nicholas, care se strâmba încă de durere, reuşi să o privească ironic, cu un efect destul de comic, având în vedere că cele două expresii nu se potriveau una cu alta.

– Unchiul Tony se află încă printre cei vii? întrebă Amy, probabil din cauză că nici James, nici fratele său nu coborâseră seara trecută.

– Să mă ia dracu' dacă ştiu asta acum, pisicuţo. Dă-mi un răgaz de câteva zile ca să aflu, spuse Anthony în timp ce păşea încet în cameră, cu un braţ lipit de coaste de parcă ar fi protejat nişte oase fisurate.

În timp ce se aşeza în faţa fratelui său, scoase un geamăt melodramatic. Auzindu-l, James îşi dădu ochii peste cap.

– Las-o baltă, nătărăule, rânji el. Soţia ta nu-i aici ca să-ţi vadă prefăcătoriile.

– Nu e? Anthony privi în jurul mesei, apoi se strâmbă şi se lăsă pe scaun – fără nici un vaiet de data aceasta. Totuşi, i se plânse lui James: Mi-ai rupt *cu adevărat* câteva coaste, să ştii.

– Ţi-am rupt pe dracu', deşi recunosc că m-am gândit la asta. Şi apropo, posibilitatea încă există.

Anthony îl privi cu ferocitate.

– Suntem prea al naibii de bătrâni ca să ne mai batem.

– Vorbeşte în numele tău, moşule. Niciodată nu eşti prea bătrân pentru câteva exerciţii.

– Aha, deci asta am făcut? întrebă Anthony pe un ton sec, în timp ce îşi pipăia cu atenţie propriul ochi învineţit. Exerciţii, hm?

James ridică o sprânceană.

– Nu asta faci săptămânal la Knighton's Hall? Dar îţi înţeleg confuzia, fiindcă eşti obişnuit să fii tu cel care pricinuieşte pagubele, nu cel care le suferă. Asta tinde să-ţi deformeze perspectiva corectă. Mă bucur că te-am putut lumina.

În momentul acesta intră Jason, care aruncă o privire asupra feţelor lovite ale fraţilor mai tineri şi remarcă:

– Dumnezeule mare, şi chiar în perioada asta a anului? Vă aştept pe amândoi în birou.

Faptul că acestea fuseseră spuse pe tonul ce implica „nu-îndrăzniţi-să-nu-ascultaţi", pentru care Jason era renumit, şi că acesta ieşi rapid din cameră îi făcu să înţeleagă pe toţi, sau cel puţin pe James şi pe Anthony, că trebuiau să-l urmeze imediat. James se ridică cu o faţă inexpresivă şi ocoli masa. Anthony însă pufni înciudat.

– Puşi la colţ la vârsta noastră? Să mă ia naiba dacă-mi vine să cred. Şi nu voi uita cine e în spatele...

– O, mai taci, căţeluşule, spuse James în timp ce îl trăgea pe Anthony în urma lui. A trecut mult de când nu am mai avut plăcerea de a-l vedea pe Jason mugind şi urlând, şi de-abia aştept ocazia.

– Tu da, replică dezgustat Anthony. Ţie ţi-a plăcut întotdeauna să-i stârneşti mânia.

James rânji fără urmă de căinţă.

– Mi-a plăcut, nu-i aşa? Ei bine, ce pot să spun? Bătrânul e atât de amuzant când se răţoieşte cu simţ de răspundere...

– Bun, atunci să ne asigurăm că sare întâi la tine, nu-i aşa? i-o întoarse Anthony, şi deschizând uşa biroului lui James începu imediat să dea vina pe cel care o merita. Jason, bătrâne, am încercat să-l calmez pe taurul ăsta mătăhălos aseară, am încercat cu adevărat, dar nici nu a vrut să audă. Mă învinuieşte pe mine...

– Taur mătăhălos? îl întrerupse James, ridicând brusc o sprânceană blondă.

– ... fiindcă George nu îi vorbeşte, continuă Anthony fără să se oprească. Şi acum m-a băgat în aceeaşi oală, fiindcă Roslynn nu mi-a mai adresat nici un cuvânt de-atunci.

– *Taur mătăhălos?* repetă James.

Anthony privi spre el şi rânji.

– Ţi se potriveşte de minune, crede-mă.

Jason, care stătea ţeapăn în spatele biroului, strigă la amândoi:

– Destul! Acum vreau să aud de ce şi pentru ce, vă rog.

James zâmbi.

– Da, ai lăsat deoparte partea cea mai bună, Tony.

Anthony oftă şi îi spuse fratelui mai mare:

– A fost un ghinion al dracului, Jason, chiar aşa, şi i s-ar fi putut întâmpla fiecăruia dintre noi, dacă e să spunem adevărul. Jack şi Judy au reuşit să se furişeze în Knighton's Hall în timp ce nu eram atent, şi din cauză că am avut grijă de ele în ziua aceea sunt învinuit că scumpele mititele au venit acasă cu o expresie sau două care nu-şi au locul în vocabularul lor.

– E cam trasă de păr, interveni James. Să nu uităm să menţionăm că George nu te-a învinuit deloc pe tine, m-a învinuit în schimb pe mine, de parcă eu aş fi avut cum să ştiu că puteai fi atât de necugetat încât să le duci pe fete într-un loc unde aproape...

– O să aranjez lucrurile cu George de îndată ce ajunge aici, mormăi Anthony. Poţi să contezi pe asta.

– O, știu că o s-o faci, dar va trebui să dai o fugă până la Londra pentru asta, fiindcă nu vine aici. Nu vrea să strice sărbătorile cu proasta ei dispoziție, așa că a hotărât că ar fi mai bine să lipsească.

Auzind asta, Anthony rămase îngrozit și îndurerat.

– Nu mi-ai spus că e *atât* de furioasă.

– Nu ți-am spus? Credeai că umbli cu ochiul ăla învinețit doar din cauză că e puțin nervoasă?

– De-ajuns, spuse Jason sever. Toată situația asta e intolerabilă. Și, sincer, mi se pare mai mult decât uimitor că amândoi v-ați pierdut îndemânarea în comportamentul față de femei după ce v-ați însurat.

Asta, bineînțeles, fu o lovitură sub centură pentru cei doi foști crai.

– Hm, mormăi James, apoi spuse în apărarea sa: Americancele sunt excepția de la orice regulă cunoscută, și al naibii de încăpățânate, pe deasupra.

– La fel sunt și scoțienele, că tot veni vorba, adăugă Anthony. Nu se poartă ca niște englezoaice normale, Jason, chiar nu o fac.

– Tot nu înțeleg. Știți sentimentele mele referitoare la faptul că *întreaga* familie trebuie să se adune aici de Crăciun. Acesta este un anotimp pe care *nimeni* din familie nu trebuie să-l tulbure cu nici o problemă de *nici* un fel. Trebuia să rezolvați treaba asta înainte de începerea sărbătorilor. Puneți-vă pe treabă și rezolvați-o imediat, chiar dacă trebuie să vă întoarceți amândoi la Londra ca s-o faceți.

După ce decretă pacea, Jason se îndreptă spre ușă, lăsându-i pe frații lui să se gândească bine la purtarea lor nepotrivită, dar adăugă înainte de a ieși:

– Amândoi arătați ca niște urși panda. Aveți idee ce fel de exemplu le dați copiilor?

– Urși panda, ce să zic, pufni Anthony după ce ușa se închise.

James privi în sus și replică batjocoritor:

– E bine că acoperișul a rămas încă intact.

Capitolul 7

Deși declarase că nu avea să vină, soția lui James își făcu apariția însoțită de copii a doua zi dimineață, târziu. Georgina își adusese cu ea și frații americani, spre necazul lui James, care nu se înțelesese niciodată bine cu numeroșii lui cumnați yankei, și nu fusese avertizat că veneau să-și petreacă Crăciunul în Anglia anul acela.

Judy, încântată că cea mai bună prietenă a ei sosise în sfârșit, spuse totuși îmbufnată:

– Era și timpul.

Și, înșfăcând-o pe Jack în momentul în care intră pe ușă, o trase în salon ca să vadă „Darul", cum era deja numit. Și cele două fetițe își petrecură aproape toată ziua cu degetele prinse de măsuța care era aproape la fel de înaltă ca ele, și șoptind verzi și uscate despre misteriosul cadou.

Interesul lor avid reuși să readucă în atenția tuturor celor din casă Darul. Nu puteau să nu observe prezența celor două fetițe, care păreau să stea de pază lângă el. Curiozitatea e un lucru ciudat. Uneori, nu poți să nu te lași cotropit de acest sentiment...

Mulțumindu-se să-și încline scurt fruntea spre frații Georginei, deși restul familiei năvălise asupra lor cu urări, James își urmă soția pe scări, spre camerele pe care le împărțiseră întotdeauna la Haverston, în timp ce doica îi ducea pe gemeni în camera copiilor. Nu îi adresase nici o vorbă, ceea ce nu îl făcea să spere că nu mai era supărată pe el, în ciuda faptului că își făcuse apariția.

Așa că hotărî să-i reamintească:

– Ai spus că nu vii, George. Ce ți-a schimbat hotărârea?

Ea nu îi răspunse imediat, fiindcă un lacheu îi urmă în încăpere cu unul dintre cuferele ei, din care ea începu să despacheteze

lucrurile. James, auzind un altul care venea pe scări, închise prompt uşa şi se sprijini cu spatele de ea, imaginându-şi că servitorul avea să înţeleagă mesajul că despachetatul mai putea aştepta.

O privi de aproape, cu răbdare, lucru deloc neplăcut. Era o femeie foarte frumoasă, cu păr bogat şi castaniu şi ochii de aceeaşi nuanţă. Era micuţă, dar cu rotunjimi atrăgătoare, iar naşterea unei fiice şi a gemenilor o făceau să arate şi mai voluptuoasă.

Începutul lor fusese unul neobişnuit, şi nu prea semăna cu o curtare normală. Georgina, care voia să se întoarcă acasă din America, se îmbarcase pe vasul lui James ca mus. El ştiuse, bineînţeles, că nu era băiatul care pretindea că este, şi petrecuse un timp minunat seducând-o, deşi uneori se simţise frustrat. Nu se aşteptase să se îndrăgostească totuşi, dar asta se întâmplase destul de uşor, spre propria uimire. Jurase însă să nu se căsătorească niciodată, aşa că ajunsese într-o dilemă, neştiind cum s-o păstreze pe Georgina pentru sine permanent, fără să-i ceară să se mărite cu el.

Fraţii ei îi rezolvaseră de minune problema. Cu o uşoară provocare subtilă din partea lui, îl aduseseră forţat în faţa altarului, lucru pentru care avea să le fie veşnic recunoscător, deşi prefera să-l ia naiba decât s-o recunoască vreodată în faţa *lor*.

După ce rezolvase câteva probleme mărunte, cum era să recunoască faptul că şi ea îl iubea, avuseseră o căsnicie minunată. Era adevărat că poseda un temperament american vulcanic şi nu avea niciodată probleme atunci când voia să-şi exprime neplăcerea. Dar nici el nu avusese niciodată probleme în a-i alunga furia.

De aceea nu înţelegea cearta lor actuală şi de ce continua atâta. Când plecase spre Haverston, ea tot nu îi vorbea, nici nu dormea cu el din cauza asta. Şi totul din pricină că fiica lor mormăise câteva expresii colorate, mai potrivite în gura unui bărbat adult?

Asta era scuza ei, dar el avusese destul timp să se întrebe dacă asta o făcuse într-adevăr atât de mânioasă. Nu stătea în firea Georginei să-şi piardă cumpătul pentru nişte fleacuri. Şi să dea

vina pe el pentru vocabularul lui Jacqueline, când el nu era nici măcar responsabil...

– Ei bine? întrebă el când văzu că ea nu-i răspundea.

– Thomas m-a convins că se poate să fi sărit calul în privinţa lui Jack, îi răspunse ea, pe un ton destul de rece.

James oftă uşurat.

– Singurul frate cu picioarele pe pământ pe care îl ai. O să-mi amintesc să-i mulţumesc mai târziu.

– Nu te deranja. Sunt încă supărată, şi tu eşti motivul pentru care sunt supărată, şi aş prefera *cu adevărat* să nu discut încă despre asta, James. Sunt aici de dragul copiilor, fiindcă Jack ştia că Judy era aici şi nu-şi mai găsea liniştea.

– La naiba, atunci nu sunt încă iertat?

Răspunsul ei fu să-i întoarcă spatele şi să continue despachetatul. Şi el cunoştea expresia aceea încăpăţânată. Nu avea de gând să discute cu el motivul pentru care era supărată, oricare ar fi fost acela. Era sigur acum că nu avea nimic de-a face cu fiica lor. Dar să-l ia naiba dacă ştia de ce îl învinuia ea, fiindcă nu *făcuse* nimic pentru care să fie învinuit.

Apoi observă că umerii ei se lăsau, o indicaţie clară, după părerea lui, a faptului că nici ei nu-i plăcea înstrăinarea aceea dintre ei mai mult decât îi plăcea lui. Şi bineînţeles că nu-i plăcea. El *ştia* că ea îl iubea. Păşi spre ea, dar făcu greşeala să-i şoptească numele în acelaşi timp.

– George.

Ea înţepeni din nou – momentul de disperare trecuse şi hotărârea încăpăţânată se întorsese. James trase rapid o înjurătură colorată, pe care din fericire nu o auzi nici un copil, dar care, din nefericire, nu o făcu pe Georgina să-i vorbească din nou.

Capitolul 8

După-amiază târziu, Edward, al doilea ca vârstă dintre cei patru frați Malory, sosi împreună cu restul familiei sale. În timp ce Edward era „pus la curent" de Reggie cu privire la ceea ce descoperiseră despre misteriosul mormânt de pe moşie, Amy avu presentimentul că Darul nu era doar un cadou. Simți că era mult mai important decât un simplu dar, că avea de fapt o legătură cu misterul pe care îl reprezenta Anna Malory.

Odată ce prinse rădăcini, presentimentul nu mai voi să plece. Era atât de puternic, încât ea hotărî să deschidă pachetul chiar în noaptea aceea. Nu ştia doar dacă să aştepte până adormea Warren sau să i se destăinuiască. Faptul că nu părea deloc obosit, chiar şi după ce făcuseră dragoste cu pasiune nestăvilită, rezolvă problema.

În timp ce se afla încă în brațele lui şi mâinile lui o mângâiau încet, îi şopti la ureche:

– Mă duc jos şi deschid Darul în seara asta.

– Sigur că nu te duci, replică el liniştit. O să te bucuri de starea de tensiune şi o să aştepți până la Crăciun, la fel ca noi toți, ca să afli ce este.

– Aş vrea să pot, Warren, chiar aş vrea, dar ştiu că m-ar scoate din minți, mai ales după ce-am pariat cu Jeremy că voi afla ceva despre străbunica noastră înainte de sfârşitul anului.

– După ce Jason a interzis acest lucru în mod direct?

– Nu l-a interzis exact şi, în plus, e prea târziu ca să mai dau înapoi.

El se ridică şi se uită la ea.

– Şi ce are asta de-a face cu Darul?

– Tocmai asta este. Am ciudatul presentiment că în cutia aceea se află răspunsul. Presentimentele mele rareori dau greş, Warren. Ştiind asta, cum pot să aştept până la Crăciun ca să aflu ce e în cutie?

Warren clătină din cap şi îi vorbi pe un ton atât de dezaprobator, încât Amy îşi aminti de vechiul Warren, care nu râdea şi nu zâmbea niciodată:

– M-aş aştepta la o asemenea purtare de la copii, nu de la mama lor.

Ea scoase un sunet disprețuitor, fără să se lase descurajată.

– Nu eşti măcar un pic curios?

– Bineînțeles, dar pot aştepta până...

– Dar eu *nu pot* aştepta, îl întrerupse ea cu pasiune. Vino cu mine, Warren. O să fiu atentă. Şi dacă e doar un simplu dar, chiar dacă misterios, atunci o să împachetez cutia perfect din nou, aşa că nimeni nu o să ştie că ne-am atins de ea.

– Vorbeşti serios? întrebă el. Ai de gând într-adevăr să te strecori pe scară în mijlocul nopții ca o şcolăriță obraznică...

– Nu, nu, o să mergem *amândoi*, ca doi adulți perfect rezonabili care fac efortul rezonabil de rezolva un mister care durează prea mult.

În momentul acela, el chicoti, obişnuit cu logica ciudată a soției lui *şi* obişnuit ca ea să ignore toate încercările lui de a se arăta sever. Dar asta era magia lui Amy. Nu semăna cu nici una dintre femeile pe care le cunoscuse vreodată.

Cedă grațios, cu un zâmbet.

– Foarte bine, să ne luăm halatele *şi* nişte papuci. Îmi imaginez că în salon s-a stins focul, aşa că trebuie să fie extrem de frig.

După puțin timp se aflau în fața Darului: Warren doar curios, Amy incapabilă să-şi stăpânească emoția, având în vedere ce aştepta să găsească sub învelitoarea frumoasă. În salon nu era deloc frig, fiindcă cel care părăsise ultimul încăperea închisese uşile ca să păstreze căldura, şi Warren le închise la loc înainte de a aprinde câteva din lămpi.

Dar uşile se deschiseră din nou, făcând-o pe Amy să sară în sus, fiindcă tocmai punea mâna pe Dar. Intrând în cameră, Jeremy spuse:

– Te-am prins chiar asupra faptului, nu? Amy, să-ţi fie ruşine.

Amy, vizibil stânjenită în ciuda faptului că Jeremy nu era doar vărul ei, ci şi unul dintre cei mai apropiaţi prieteni, spuse bătoasă:

– Dar spune-mi, te rog, ce faci *tu* aici la ora asta?

El îi făcu cu ochiul şi răspunse ironic:

– Acelaşi lucru ca şi tine, presupun.

Atunci ea chicoti.

– Puşlama! Închide uşa cât ne uităm.

El se întoarse s-o facă, dar se dădu la o parte din drum când intră Reggie, cu picioarele goale şi legându-şi încă cordonul halatului. Când toţi ceilalţi rămaseră holbându-se la ea, pufni indignată:

– *Nu* am venit aici ca să deschid Darul – ei bine, poate am venit, dar *aş fi* renunţat ca o laşă, înainte de a o face.

– Ce minciună gogonată, Reggie, spuse Derek intrând chiar în spatele ei. Frumoasă încercare, totuşi. Te superi dacă împrumut scuza asta neconvingătoare? E mai bună decât nimic.

Iar Kelsey, care venea în urma lui, spuse:

– Mă uimeşti, Derek. Ai spus că o să avem noroc dacă reuşim să-l deschidem primii, şi e limpede că nu ai fi putut avea mai multă dreptate.

– Chiar că nu, draga mea. El zâmbi larg spre soţia lui. Îmi cunosc foarte bine verii.

Chiar că îi cunoştea, fiindcă apărură în continuare fraţii lui Amy, Travis şi Marshall, încercând să intre pe uşă în acelaşi timp. Aşa că nu observară imediat că nu erau singuri.

O privire aruncată asupra mulţimii deja prezente îl făcu pe Travis să mormăie către fratele său mai mare:

– Ţi-am spus că nu e o idee bună.

– Dimpotrivă, se pare că nu am fost singurii care au avut-o, răspunse vesel Marshall.

– La naiba, toată familia gândeşte la fel? întrebă Jeremy chicotind.

– Nici chiar aşa, răspunse Amy. Nu îi vezi aici pe unchiul Jason, şi nici pe tata, nu-i aşa? Nici pe unchiul James sau pe Tony. Nu că ultimii doi nu ar gândi la fel, doar că nu gândesc ca noi ceilalţi.

Dar se auzi o tuse pe hol care o făcu pe Amy să-şi dea ochii peste cap, apoi zâmbi pieziş când îl auzi pe Anthony spunând:

– De ce am sentimentul că puştii cred că suntem prea bătrâni ca să fim treji la ora asta din noapte?

– *Iar* începi cu vârsta noastră, băiete dragă? mormăi James. Poate că tu eşti senil, dar eu ştiu că sunt în floarea vârstei.

– E al naibii de greu să ajung senil înaintea ta, bătrâne, fiindcă tu eşti mai mare, anunţă Anthony cu o plăcere evidentă.

– Cu un blestemat de an, se auzi răspunsul lui James, înainte ca acesta să intre în salon.

Spre deosebire de nepoţii şi nepoatele lor, care erau toţi în lenjerie de noapte, James şi Anthony erau complet îmbrăcaţi, fiindcă nici unul nu se pregătise încă de culcare. De fapt, îşi plânseseră de milă în biroul lui Jason, însoţiţi de o sticlă de coniac, fiindcă amândoi găsiseră uşile dormitoarelor încuiate şi auziseră prea multe trosnete pe scară ca să nu investigheze.

Totuşi, nu se aşteptaseră să găsească o adunare atât de numeroasă, şi Anthony nu se putu abţine să nu remarce:

– Ia te uită, ce ar fi putut aduna atâţia copii în camera asta în mijlocul nopţii, mă întreb? Jack şi Judy nu se ascund în spatele vostru, nu? Crezi că puştii ăştia au impresia că e deja Crăciunul, James?

James dedusese deja ce îi făcuse pe toţi să roşească şi spuse:

– Doamne sfinte, uită-te la asta, Tony. Chiar şi yankeul a roşit, să mă ia naiba dacă nu.

Warren oftă şi privi în jos, spre soţia lui.

– Vezi la ce ne-a dus prostia asta, iubire? Ăştia doi nu o să mă lase să uit asta toată viaţa mea.

– Bineînţeles că da, replică Anthony cu un zâmbet răutăcios. Peste zece sau douăzeci de ani, poate.

– Dacă am dreptate în privința Darului, atunci nimeni n-o s-o mai numească prostie, spuse Amy.

– *Ce* e în el? întrebă Marshall, uitându-se la sora lui. Vrei să spui că ai ghicit ce e? Nu erai aici doar din cauza curiozității?

– Am făcut un pariu cu Jeremy, explică Amy de parcă ar fi fost o explicație suficientă.

Era adevărat, dar Reggie îi aminti:

– Chiar și după ce unchiul Jason a interzis asta destul de clar?

Jeremy clipi uimit.

– La naiba, verișoară, nu mi-ai spus că nu *trebuia* să accept pariul tău.

– Bineînțeles că nu, altfel nu ai fi acceptat, spuse Amy cu o logică perfectă.

Și Warren adăugă:

– Nici să nu încerci să-ți imaginezi asta, Jeremy. Când are unul dintre „presentimentele" ei, creează noi definiții pentru cuvântul „hotărâre".

– Eu aș fi spus „încăpățânare", dar presupun că tu o cunoști mai bine decât mine la vremea asta.

– Ce să vă spun, mormăi Amy privindu-i înverșunată. Amândoi aveți permisiunea mea să vă înghițiți cuvintele, fiindcă o să *dovedesc* că am avut dreptate.

Reggie interveni:

– Chiar crezi că Darul are ceva de-a face cu străbunica noastră?

– Cred, replică Amy emoționată. Când l-am văzut la început, am avut senzația că era important. Dar astăzi am avut presentimentul că are legătură cu pariul meu, așa că *trebuie* să aibă ceva de-a face cu Anna Malory.

– Să nu mai batem apa în piuă, copii, altfel stăm aici toată noaptea, spuse James. Deschide odată blestematul ăla de pachet și gata.

Amy îi zâmbi răutăcios unchiului ei și făcu exact asta. Dar nimeni nu se aștepta ca Darul să fie la fel de dificil de atins și după îndepărtarea învelitorii – încuiat cu un lacăt, mai exact.

Capitolul 9

Tăcerea care se așternu în încăpere în timp ce toți se holbau uluiți la lacătul Darului fu întreruptă în cele din urmă de vocea ironică a lui James care spuse:

– Presupun că nimeni nu are cheia...

Orice ar fi fost înăuntru, era legat strâns într-o piele groasă care fusese tăiată la capete în forma unor clapete triunghiulare, și fiecare avea prins un inel de metal – suport pentru lacăt. Pielea părea foarte veche. Lacătul era și el ruginit, deci foarte vechi, astfel că era limpede că lucrul ascuns înăuntru trebuia să fie la fel de vechi. Ceea ce, bineînțeles, întări presentimentul lui Amy că Darul era legat cumva de Anna Malory. Totuși, nimeni nu putea ghici încă în ce fel, sau ce era, și mai ales cine îl pusese acolo. Forma cutiei putea indica o carte, dar cine ar fi încuiat o carte? Părea să fie mai degrabă o cutie de forma unei cărți cu ceva mai mic în ea, ceva foarte valoros, și care, după părerea lui Amy, urma să arate limpede care era adevărata origine a Annei Malory. Încercă să ridice puțin una din clapete, ca să vadă ce era sub ea, dar pielea era prea țeapănă și strânsă ca să poată fi manevrată.

– O cheie atașată darului ar fi fost ceva prea simplu, presupun, oftă Reggie.

– Pielea a fost tăiată ca să înfășoare cutia. Poate fi îndepărtată, indică Derek.

– Chiar așa, încuviință James, și se aplecă să scoată din cizmă un pumnal care părea foarte ascuțit.

Asta, bineînțeles, îl făcu pe Anthony să ridice din sprânceană, gest la care el replică ridicând din umeri:

– E greu să renunți la vechile obiceiuri.

– Chiar aşa, şi ai colindat multe stabilimente dubioase din port la vremea ta, nu-i aşa? remarcă Anthony.

– Ce facem, spălăm rufele murdare sau deschidem cutia asta? replică James.

Anthony chicoti.

– Cutia, bineînţeles, bătrâne. Hai, începe să tai.

Dar asta era mai greu de făcut decât îşi imaginaseră, mai ales că prezenţa clapetelor nu lăsa prea mult spaţiu de manevră cuţitului. Până la urmă, pielea fu îndepărtată mai mult prin forţa lui James decât prin lama pumnalului, iar lacătul fu îndepărtat.

Îi întinse cutia lui Amy, pentru a face onorurile. Ea nu pierdu nici o clipă, îndepărtând clapetele şi scoţând darul. Era o carte, până la urmă, legată în piele şi fără nici un titlu. Mai era şi un pergament împăturit, care căzu pe duşumea.

Deşi şase mâini se întinseră după el, Derek fu cel care îl ridică, îl despături şi, după o privire rapidă, spuse:

– Doamne sfinte, tu chiar ştii cum să invoci spiritele, nu-i aşa? Sper că nu ai pariat prea mult, Jeremy.

Jeremy chicoti auzindu-l.

– Nu era interesată să câştige ceva, ci să parieze *în aşa fel* încât să câştige. Funcţionează al naibii de bine de fiecare dată, dacă nu ai observat. Ar trebui s-o ducem la curse într-o zi. L-ar face de ruşine şi pe bătrânul Percy dacă ar alege câştigătorii, şi Percy e uimitor de norocos în privinţa asta.

Percy era un vechi prieten de familie, cel puţin pentru tânăra generaţie. Se împrietenise foarte mult cu Nicholas şi Derek, şi apoi cu Jeremy, în urmă cu câţiva ani, când Derek îşi luase noul văr sub aripa lui.

– Dacă nu spui în momentul ăsta ce scrie în scrisoare, Derek Malory, o să te pocnesc, pe cuvântul meu, spuse nerăbdătoare Reggie.

Ea şi Derek fuseseră mai mult frate şi soră decât veri, fiind crescuţi împreună după moartea mamei lui Reggie, şi toţi ştiau că ea îl pocnea adesea, astfel că el răspunse rapid:

– E un jurnal pe care l-au scris împreună, o istorie ca să zicem aşa. Cerule, a fost drăguţ din partea lor, având în vedere că nu mai este în viaţă nimeni care să-i fi cunoscut *într-adevăr*.

Îi întinse pergamentul lui Reggie, care îl citi cu glas tare tuturor.

Copiilor noştri, şi copiilor lor, şi aşa mai departe,

Documentul acesta pe care vi-l lăsăm va fi poate o surpriză, sau poate că nu. Nu este un lucru pe care să-l fi făcut public – nu i-am spus nici măcar fiului nostru. Şi nu suntem siguri că vom avea mai mulţi copii cărora să le vorbim sau nu.

Vreau să ştiţi că nu a fost o sarcină uşoară să-l fac pe soţul meu să-şi adauge gândurile la acest document, fiindcă simte că nu se exprimă bine în scris. În cele din urmă, a trebuit să-i promit că nu voi citi partea lui, aşa că va fi liber să includă sentimente şi perspective cu care s-ar putea să nu fiu de acord, sau din pricina cărora l-aş tachina. El mi-a făcut aceeaşi promisiune. Astfel, când am terminat acest document, l-am închis bine şi am aruncat cheia.

Aşadar, vi-l lăsăm vouă, ca să-l citiţi în linişte şi să-i daţi viaţă prin imaginaţia voastră. Deşi e foarte probabil să nu mai fim cu voi când îl veţi citi, şi nu ne veţi mai putea întreba despre motivele noastre şi despre felul nu tocmai onest în care ne-am purtat cu oamenii care ne-ar fi putut face rău. Şi vă avertizez sincer: dacă aţi ajuns să credeţi că suntem persoane fără pată, atunci nu mai citiţi. Suntem oameni, la urma urmei, cu toate defectele, pasiunile şi greşelile pentru care sunt cunoscute fiinţele umane. Nu ne judecaţi, ci învăţaţi pe cât puteţi din greşelile noastre.

Anastasia Malory

Amy strălucea de încântare în timp ce ţinea jurnalul la piept. Avusese dreptate! Şi dorea să înceapă să citească imediat darul acesta neaşteptat venit din partea străbunicilor lor, dar ceilalţi discutau încă despre scrisoare.

– Anastasia? spunea Anthony. Nu pot să spun că am auzit vreodată pe cineva numind-o pe străbunica în felul acesta.

– Nu este exact un nume englezesc, pe când Anna e, sublinie James. E un efort evident de a ascunde adevărul, dacă vreți să știți.

– Dar care adevăr? întrebă Derek. Anastasia ar putea fi un nume spaniol.

– Sau nu, interveni Travis.

Marshall adăugă:

– Nu trebuie să speculăm asupra acestui punct, vom citi singuri adevărul. Așadar, cine începe să citească?

– Amy, desigur, sugeră Derek. Jurnalul ar fi putut ieși la iveală înainte ca ea să facă pariul cu Jeremy, dar părerea mea e că există o legătură, deși mi-ar plăcea încă să știu cine l-a găsit și l-a împachetat ca pe un dar de Crăciun, în loc să i-l dea pur și simplu tatălui meu.

– Cred că a fost în casă în toți anii aceștia, și nimeni nu a știut, speculă Reggie.

– Pariez că da, spuse Derek. La naiba, casa asta e atât de mare, că are locuri în care nici eu nu m-am uitat, și am fost crescut aici.

– Mulți dintre noi s-au născut și au crescut aici, dragă băiete, menționă Anthony. Dar ai dreptate, nu ajungi să inspectezi orice lucrușor, atunci când ești tânăr. Depinde de ce ți se pare interesant, presupun.

Amy nu mai putea îndura suspansul, așa că se oferi:

– Sunt dispusă să-l citesc cu glas tare, dacă unii din voi vor să stea să asculte.

– Eu sunt dispus să ascult un capitol sau două măcar, spuse Marshall și găsi un scaun pe care se așeză confortabil.

– La cât de gros e jurnalul, e posibil să citim până în ziua de Crăciun, observă Warren în timp ce se așeza pe o canapea și îi făcea semn lui Amy să se așeze lângă el, bătând cu palma în locul de alături.

– Atunci avem noroc că l-am deschis la timp, nu? rânji Jeremy.

– Nu aș putea dormi foarte bine acum, nu după acel „nu ne judecați, ci învățați pe cât puteți din greșelile noastre", spuse James. E prea al naibii de interesant.

– Cred că ar trebui să-i trezim totuși pe bătrâni întâi, replică Anthony.

James încuviință.

– Sunt de acord. Trezește-i tu, în timp ce eu fac rost de altă sticlă de coniac. Am sentimentul că va fi o noapte al naibii de lungă.

Capitolul 10

În caravană erau patru căruțe mari cu coviltir. Trei dintre ele erau aproape ca niște căsuțe pe roți, făcute în întregime din lemn, chiar și acoperișul ușor curbat, și închise cu o ușă și ferestre acoperite de perdele în culori țipătoare. Unele erau extrem de vechi, o mărturie a marii îndemânări a meseriașilor care le făcuseră. Chiar și al patrulea vehicul vădea această calitate, deși era doar o căruță obișnuită pentru provizii.

Când caravana se oprea noaptea alături de drum ca să instaleze tabăra, din cea de-a patra căruță erau scoase corturile, împreună cu ceaunele mari și pirostriile de fier, care erau așezate în triunghi deasupra focurilor, așteptând mâncarea care era aruncată în ele. În câteva minute, caravana se oprea și locul căpăta înfățișarea unui sătuc vesel. Arome plăcute pluteau în pădurea din apropiere, însoțite de sunetul vesel al cântecelor și al râsetelor.

Cea mai mare dintre cele patru căruțe aparținea barosanului, conducătorului, Ivan Lăutaru. În jurul căruței sale se aflau corturile familiei: surorile soției sale, mama ei, surorile lui și fiicele nemăritate.

A doua căruță mare îi aparținea fiului lui Ivan, Nicolai, iar construirea ei făcuse parte din pregătirile pentru nunta acestuia, cu șase ani în urmă. Totuși, încă nu se însurase. Prevestirile nu erau încă bune, după părerea Mariei Stefanoff, bătrâna care trăia în cea de-a treia căruță. Mai întâi, aceasta spusese că nunta trebuia să aibă loc într-o anumită zi a anului ca să fie binecuvântați cu urmași, apoi proclamase în fiecare an că prevestirile nu erau bune pentru ziua numită, spre marea furie a lui Nicolai.

Din această caravană mică făceau parte șase familii, cu un total de patruzeci și șase de persoane, incluzând copiii. Se căsătoreau

între ei când puteau, deși uneori nu erau destule mirese sau destui miri, și nu aveau de unde alege din atât de puține familii, așa că, în aceste situații, căutau alte caravane asemănătoare, sperând că printre ocupanți se aflau tineri de vârsta căsătoriei. Se întâlneau și aveau de-a face cu nenumărați oameni în călătoriile lor, dar aceștia erau străini, *gajos*, iar cei cu sânge neamestecat nu se gândeau niciodată să se căsătorească cu străini.

Ivan își pierduse și el răbdarea din pricină că nunta fiului său era amânată. Plătise deja prețul miresei pentru această soție a lui Nicolai. Cuvântul lui era lege, totuși nu putea s-o contrazică pe Maria. Bătrâna era norocul lor, piaza cea bună. Ignorarea prezicerilor Mariei le-ar fi adus moartea. Credeau acest lucru cu tărie. Totuși, nu putea nici să aleagă altă mireasă pentru fiul lui. Numai nepoata Mariei era potrivită, singura ei descendentă în viață, singura care putea să le aducă în continuare noroc după moartea bătrânei.

În seara asta, ca de obicei, își așezaseră tabăra lângă orașul prin care trecuseră în timpul zilei. Nu își așezau niciodată tabăra prea aproape de oraș, doar la o distanță suficientă care să le permită locuitorilor să ajungă ușor la ei, și invers. Dimineața, femeile aveau să meargă pe străzi și să bată la fiecare ușă, oferindu-și serviciile: vindeau podoabe și coșuri măiestrit împletite și ghiceau viitorul, lucru pentru care era celebră caravana lor.

De asemenea, lăudau măiestria bărbaților lor, căci caravana lui Lăutaru avea câțiva dintre cei mai buni constructori de căruțe acoperite din toată lumea. Orice câștig era împărțit cu toată lumea, fiindcă proprietățile personale erau un lucru necunoscut pentru ei. Din cauza aceasta, unele dintre femei veneau acasă cu un pui furat sau doi.

Dacă primeau comandă pentru o căruță, puteau rămâne în împrejurimi o săptămână; dacă nu, trebuiau să plece într-o zi sau două. Uneori, dacă dura prea mult, îi lăsau pe constructorii de căruțe pe loc, și aceștia îi ajungeau după ce își terminau treaba. Lăsau semne pe drum ca să-i ajute să prindă din urmă caravana.

Acest lucru era necesar şi atunci când oamenii ca ei erau ţapii ispăşitori pentru o crimă, fie că o comiseseră sau nu. Dacă mai fuseseră în zonă alte caravane, oamenii îi arătau cu degetul dacă rămâneau prea mult. Puteau să-şi aşeze tabăra în câteva minute; puteau să împacheteze şi să strângă totul încă şi mai repede. Dintr-o lungă experienţă şi din persecuţiile pe care neamul lor le îndura de secole, învăţaseră să fie în stare să se aştearnă la drum în câteva minute.

Erau hoinari – în sângele lor se afla nevoia de a călători, de a vedea ce era dincolo de orizont. Tinerii adulţi văzuseră aproape toată Europa. Bătrânii văzuseră Rusia şi ţările din jur. De obicei, rămâneau într-o ţară atâta timp cât să-i înveţe foarte bine limba, dacă împrejurările nu îi alungau înainte. Stăpânirea limbilor e un beneficiu pentru orice călător. Ivan se lăuda că ştia şaisprezece limbi diferite.

Aceasta nu era prima lor vizită în Anglia, şi probabil că nu avea să fie ultima, fiindcă legile englezeşti nu îi tratau cu atâta asprime ca în secolele trecute. Englezii de acum li se păreau un popor destul de ciudat. Mulţi englezi tineri de familie bună erau atât de fascinaţi de credinţele lor şi de dragostea lor de libertate, că doreau să li se alăture, să se îmbrace ca ei, să se poarte ca ei.

Ivan tolerase unul sau doi *gajos* pentru perioade scurte de timp, numai din cauză că prezenţa lor avea un efect liniştitor asupra ţăranilor englezi, care credeau că dacă propriii lorzi îi considerau oameni de încredere, atunci nu aveau cum să fie tâlhari, aşa cum le era reputaţia, nu?

Un asemenea *gajo* îi însoţea şi acum, Sir William Thompson. Nu făcea parte din soiul obişnuit de oameni care li se alăturau, nici pe departe. Era un bătrân, mai bătrân chiar decât Maria, şi ea era cea mai bătrână dintre ei. Aceasta binevoise să-i vorbească în urmă cu câteva luni – nu ca să-i spună viitorul, lucru pe care nu-l mai făcea pentru *gajos*, ci fiindcă văzuse durerea din ochii lui şi dorise să o îndepărteze.

Şi reuşise, uşurându-l pe William de o vină care îl împovărase mai mult de patruzeci de ani, astfel că putea să-şi întâlnească

Făcătorul în pace. Fusese atât de recunoscător, încât jurase să-i închine Mariei anii care îi mai rămâneau. Adevărul era că îşi dăduse seama că ea era pe moarte şi voia să-i facă cât mai plăcute zilele care îi mai rămâneau, drept răsplată pentru ceea ce făcuse pentru el. Nimeni altcineva nu ştia. Cei care o cunoscuseră pe Maria toată viaţa nu ştiau. Propria ei nepoată nu ştia. Totuşi, William ghicise, şi exista un acord nerostit între ei.

Ivan însă nu îi permisese să rămână. Hotărâse că vârsta lui era un impediment. Era prea bătrân ca să mai contribuie la punga comunităţii. Dar el ceruse să fie pus la probă şi reuşise să treacă, întorcându-se întotdeauna la tabără cu buzunarele pline de monede, astfel că primise totuşi îngăduinţa de a rămâne. În realitate, faptul că era bogat şi că monedele îi aparţineau nu conta. Plătea pur şi simplu pentru privilegiul de a rămâne alături de Maria. În plus, până la urmă contribui cu ceva mai mult, îmbunătăţindu-le vocabularul englezesc, ceea ce era un lucru bun, fiindcă nu plănuiau să părăsească Anglia anul acela.

Anastasia Stefanoff stătea pe capra căruţei pe care o împărţea cu Maria, bunica ei, care şedea lângă ea. Priveau tabăra care era aşezată pentru noapte. Focurile fuseseră acoperite. Câteva grupuri stăteau încă în preajma lor, discutând în linişte. Copiii erau înveliţi în pături oriunde îi prindea somnul. Sir William, pe care îl adoptaseră mai mult sau mai puţin, sforăia zgomotos sub căruţa lor.

Anastasia se legase foarte mult de Sir William în scurtul răgaz în care îl cunoscuse. I se păruse ridicol în majoritatea timpului, cu manierele lui curtenitoare, cu băţoşenia lui tipic englezească, cu eforturile lui de a o face pe Maria să râdă. Dar în devotamentul lui faţă de bunica ei nu era nimic prostesc, iar devotamentul acesta nu putea fi pus la îndoială.

O tachina adesea pe Maria, spunându-i că era păcat că era prea bătrână pentru romantism, la care primea de obicei un chicotit, un semn cu ochiul şi remarca: „Nu ai cum să fii prea bătrân pentru romantism. Să faci dragoste e însă altă treabă. Unele oase devin prea fragile pentru un exerciţiu atât de plăcut".

Romantismul şi făcutul dragostei nu erau subiecte despre care se putea vorbi doar în şoapte stânjenite. Poporul lor le discuta deschis şi cu pasiunea care li se părea naturală, şi ce putea fi mai firesc decât romantismul şi să faci dragoste? Amorul îi fu reamintit clar Anastasiei în timp ce îşi privea viitorul soţ împingându-şi spre căruţă amanta ocazională. Nu era blând deloc. Femeia se împiedică şi căzu. El o trase de păr şi o puse din nou pe picioare, apoi o împinse. Anastasia se cutremură. Nicolai era o brută plină de vicii. Simţise greutatea palmei lui de multe ori, când nu îi plăcuse felul în care îi răspunsese. Şi acesta era bărbatul cu care trebuia să se căsătorească.

Maria îi observă cutremurarea şi direcţia în care se uita.

– Te deranjează că face dragoste cu altele?

– Aş vrea să fie aşa, bunico, căci atunci nu m-aş simţi atât de deznădăjduită când m-aş gândi la viitorul meu. Poate să umble cu orice femeie vrea, din partea mea, deşi nu pot să înţeleg de ce îl acceptă ele, la cât e de rău.

Maria ridică din umeri.

– Pentru prestigiul de a fi favorizată de singurul fiu al lui Ivan.

Anastasia pufni fără nici o delicateţe.

– Favorurile astea aduc numai durere. Am auzit că nu e nici măcar un amant bun, că îşi ia plăcerea lui şi nu oferă nimic în schimb.

– Există mulţi bărbaţi la fel de egoişti. Tatăl lui era la fel.

Anastasia zâmbi răutăcios.

– Ştii asta din experienţă, bunico?

– Dar de unde, să fi avut Ivan norocul ăsta! Nu, eu şi barosanul ne-am înţeles întotdeauna perfect unul pe celălalt. El nu se uita pofticios la mine, şi eu nu-l blestemam pentru tot restul vieţii.

Anastasia râse.

– Da, asta face să dispară pofta oricărui bărbat.

Maria zâmbi, dar apoi expresia ei deveni serioasă, şi îşi întinse degetele strâmbe, împletindu-le cu degetele Anastasiei. Tânăra se

alarmă. Maria o prindea de mână doar atunci când voia să-i împărtăşească o veste proastă. Nu-şi putea imagina care era vestea, dar îşi ţinu răsuflarea, îngrozită, fiindcă veştile proaste ale Mariei erau veşti foarte, foarte distrugătoare.

Capitolul 11

Anastasia împlinise optsprezece ani cu câteva luni în urmă. Aceasta era considerată o vârstă destul de înaintată pentru căsătorie, fiindcă în poporul lor fetele se măritau la doisprezece ani.

Unele femei o ironizau fără milă fiindcă nu cunoscuse încă atingerea unui bărbat. Era o nebunie să-şi irosească cei mai buni ani. Era o nebunie să nu câştigi bani în plus de la *gajos* pentru o tăvăleală rapidă. Acesta era doar un alt mod de a-i jumuli. Nu însemna nimic. Nici un soţ sau viitor soţ nu era gelos; de fapt, *se aşteptau* la asta. Numai atunci când un soţ îşi prindea soţia făcându-i ochi dulci unui alt membru al grupului se ajungea la consecinţe serioase: divorţ, bătăi zdravene, uneori moartea sau, chiar mai rea în ochii lor, izgonirea.

Când Anastasia îi vorbea Mariei despre sentimentele ei în această privinţă, că simţea o asemenea aversiune doar la gândul de a fi atinsă de un bărbat, apoi de altul şi tot aşa, Maria arunca vina pe sângele tatălui ei. Multe lucruri îi fuseseră puse în cârcă acestuia, de-a lungul anilor, unele rele, altele bune. Maria îl considera un minunat ţap ispăşitor, atunci când nu găsea alt mod de a răspunde la întrebările Anastasiei.

Multe gânduri treceau prin mintea Anastasiei în timp ce aştepta veştile proaste ale Mariei, în afară de speculaţiile legate de natura acestor veşti. Ar fi putut să ghicească dacă şi-ar fi pus mintea, dar nu voia să ştie, nu încă. Tăcerea care urmă fu un balsam la început, căci nu cuprindea dezastrul. Dar dura prea mult. Interveni suspansul, şi deveni insuportabilă. În cele din urmă, Anastasia nu mai putu răbda şi se hotărî să vorbească:

– Ce e, bunico, ce nu vrei să-mi spui?

Urmă un oftat scurt, din inimă.

– Ceva ce am amânat prea mult, copilă. Două lucruri, de fapt, şi amândouă îţi vor aduce multă durere. Eşti destul de puternică şi poţi să te descurci cu durerea. Schimbarea bruscă ce se va ivi în viaţa ta mă îngrijorează, şi de aceea vreau să se întâmple cât mai curând, cât mai sunt aici să te ajut.

– Ai presimţit ceva?

Maria clătină din cap, tristă.

– Aş vrea să fi cunoscut viitorul în momentul acesta. Dar trebuie să-ţi faci singură viitorul, şi decizia pe care o vei lua va fi spre bine sau spre rău, dar trebuie să o iei. Alternativa, după cum ai spus şi tu, e de neînchipuit.

Anastasia ştiu atunci de ce era Maria atât de criptică. Din pricina căsătoriei ei, sau mai degrabă a soţului cu care trebuia să-şi unească destinul.

– E vorba de Nicolai?

– E vorba despre căsătorie, da. Trebuie să te văd aranjată săptămâna asta. Nu mai poate fi amânat.

Anastasia intră în panică.

– Dar ziua pe care ai stabilit-o e peste două luni!

– Nu se poate aştepta până atunci.

– Dar *ştii că îl urăsc, bunico!*

– Da, şi dacă *tu* ai fi ştiut-o înainte să accept preţul miresei pentru tine, atunci ai fi putut să te căsătoreşti de mult cu altul. Dar Ivan, ţapul ăsta încăpăţânat, a venit la mine când aveai doar şapte ani, cu cinci ani înainte de a fi destul de mare pentru căsătorie, cu mult înainte de a-mi da seama că Nicolai nu e bun pentru tine. Ivan nu a vrut să rişte să i te ia altcineva.

– Eram atât de tânără, spuse Anastasia cu amărăciune. Nu înţeleg de ce s-a grăbit atâta. Ar fi putut aştepta până ajungeam destul de mare ca să hotărăsc singură.

– Ah, dar vizitam o altă şatră, ştii. Şi celălalt barosan arăta mult prea mult interes faţă de familia noastră şi punea prea multe întrebări despre tine. Ivan nu e prost. Te-a cerut în noaptea aceea. Şeful celălalt te-a cerut a doua zi dimineaţa, cu câteva ore prea târziu. Ivan s-a lăudat cu asta mulţi ani.

– Da, l-am auzit lăudându-se.

– Ei bine, e timpul să punem capăt laudelor lui. A folosit întotdeauna mijloace necinstite ca să ne țină pe mine și pe ai mei în șatra asta, pentru darul nostru de a ghici. Nu ți-am spus niciodată, dar atunci când mama ta a anunțat că pleacă să trăiască cu *gajo* al ei, Ivan a venit la mine și mi-a promis că o ucide înainte de a o lăsa să-și irosească talentul printre cei de alt sânge – în afară de cazul în care eram de acord să nasc alt copil care să o înlocuiască. Eu trecusem de vârsta nașterilor pe vremea aceea, dar crezi că nebunul a ținut seama de acest mic detaliu? pufni Maria.

– Și presupun că ai fost de acord?

– Bineînțeles, zâmbi răutăcios Maria. Nu am avut niciodată nici o problemă când a fost vorba să-l mint pe Ivan Lăutaru.

– Și după aceea nu te-a bătut la cap cu asta?

– Nu, nu a fost nevoie. Am aflat destul de repede că mama ta era însărcinată cu tine, și Ivan s-a convins că ea urma să se întoarcă la noi cu copilul, de aceea nu am părăsit zona. A fost cea mai lungă perioadă pe care am petrecut-o într-un loc.

– Dar de ce vrei să mă mărit cu Nicolai acum? M-ai ajut să-l evit în toți anii aceștia. Ce te-a făcut să te schimbi?

– Nu m-am schimbat, Anna. Nu am spus nimic despre căsătoria cu Nicolai, am spus doar că trebuie să te măriți.

Anastasia făcu ochii mari, pentru că nu se gândise niciodată la asta.

– Să mă mărit cu altcineva? Dar cum aș putea, după ce-am fost cumpărată și plătită?

– Să te măriți cu altcineva dintre ai noștri? Nu, nu ai putea. Ar fi cea mai mare insultă pentru Ivan. Nicolai nu ar accepta nici el o asemenea insultă, niciodată. Ar omorî pe oricine ai alege. Dar un *gajo* ar fi altă treabă.

– Un *gajo?* spuse Anastasia fără să-i vină să creadă. Un străin care nu e din sângele nostru? Cum poți măcar să sugerezi așa ceva?

– Cum nu aș putea, copilă, când e singura ta alternativă – dacă nu vrei să trăiești sub pumnul lui Nicolai tot restul vieții?

Ca și înainte, Anastasia se cutremură. Era de mult conștientă că era dispusă mai degrabă să părăsească grupul decât să i se supună lui Nicolai. Și care era diferența între a pleca și a te căsători cu un străin? Oricum pleca. Ea oftă.

– Presupun că ai un plan, bunico? Te rog să-mi spui că ai.

Bătrâna o bătu ușurel pe mână, zâmbind.

– Bineînțeles că am, și pe deasupra unul foarte simplu. Trebuie să vrăjești un *gajo* și să-l faci să te ceară în căsătorie. Apoi vei convinge șatra că îl iubești. Iubirea va face ca toată treaba să fie privită din altă perspectivă. Poți să-ți trădezi poporul și toate lucrurile în care crezi, din iubire. Asta se poate înțelege și accepta. Dar trebuie să fii convingătoare. Dacă se crede că faci asta ca să eviți să te căsătorești cu Nicolai, familia Lăutaru se va simți insultată. Vei face așa cum a făcut mama ta. În cazul ei a fost real. Ea l-a iubit într-adevăr pe acel *gajo*. În cazul tău va fi o minciună, dar o vei folosi ca să scapi de un viitor pe care spui că nu-l poți accepta. Și poate că nu va rămâne o minciună, dacă ai noroc.

Să facă așa cum făcuse mama ei? Fiica Mariei, mama Anastasiei, se îndrăgostise de un boier rus, unul dintre prinți ai micii nobilimi din ținutul acela. Murise născându-și copilul, un copil pe care el l-ar fi păstrat dacă ar fi fost băiat. Dar nu avea ce face cu o fiică, astfel că Mariei i se îngăduise să-și ia cu ea nepoata și să o crească.

Anastasia nu-și întâlnise niciodată tatăl și nici nu dorise să o facă. Nu știa nici dacă mai trăia. Nu îi păsa. Un bărbat pentru care ea nu avusese nici o valoare nu reprezenta nimic pentru ea. Și dacă păstra un strop de amărăciune în suflet din cauza acestei respingeri, o ținea pentru sine.

Maria știa cum se simțea, desigur. Maria știa totul. Ea putea să se uite în ochii oamenilor și să vadă cu exactitate ce era în inima lor. Nimic nu putea fi ascuns de Maria. Dar Maria nu avea întotdeauna toate răspunsurile la întrebările care contraziceau filosofiile firești ale poporului ei, și atunci îl folosea pe rus ca pe o scuză.

Făcea asta și acum, amintindu-i Anastasiei:

– Eşti diferită de noi ceilalţi. Sângele tatălui tău se vede în asta. Dar nu e un lucru rău. Nu ai furat niciodată, nu ai spus niciodată o minciună unui *gajo* ca să-l jumuleşti de câţiva bani. Astea sunt lucruri fireşti pentru noi, şi ne lăudăm cu felul în care îi prostim pe *gajo,* dar tu disprețuieşti o asemenea purtare. Prin asta eşti o fiică demnă de tatăl tău, şi ai un sânge prea nobil ca să te înjoseşti cu lucruri pe care le consideri neonorabile. Eu nu am încercat niciodată să schimb acest lucru sau să te învăţ să fii diferită. E un lucru bun să ai calităţi moştenite de la ambii părinţi, dacă ambii părinţi au calităţi bune pe care să le moşteneşti.

– Eu nu am vrut niciodată să fiu diferită.

– Ştiu, spuse încet Maria. Dar nimeni nu poate să nu fie ceea ce s-a născut să fie.

– Dar nu o să ameninţe Ivan că mă omoară dacă plec, aşa cum a făcut cu mama?

– Nu, nu de data asta. Eu o să-l conving că, dacă te separă de dragostea ta, inima ta zdrobită va aduce nenorocire, nu noroc. O să-i amintesc şi că poţi să divorţezi de *gajo* oricând şi să te întorci în şatră. Acesta este un lucru pe care *îl poţi* face, Anna, aşa că ţine minte asta dacă eşti nefericită cu alegerea ta. Şi dacă te întorci, nu va trebui să-ţi mai faci griji în privinţa lui Nicolai, niciodată. Căsătoria ta cu un *gajo* va întrerupe contractul cu familia Lăutaru. Atunci vei putea să faci ce-ţi place, să te măriţi cu cine-ţi place, să nu te măriţi cu nimeni dacă nu vrei. Alegerea va fi din nou a ta, şi o să faci ce vrei.

– Dar nu ştiu nimic despre vrăjirea bărbaţilor. Cum pot să fac asta? Aştepţi prea mult de la mine.

– Nu te îndoi de tine, copilă. Uită-te la tine. Şatra asta nu a văzut niciodată o femeie mai frumoasă. Ai minunatul păr negru al mamei tale, destul de ondulat ca să pară nedomolit. Ai ochii tatălui tău, care erau de un albastru pur, şi pielea lui deschisă. Ai darul de a ghici al mamei tale, compasiunea ei. De multe ori s-a luptat cu ai noştri ca să protejeze vreun *gajo* de care îi era milă. Tu ai făcut acelaşi lucru. Vrăjeşti orice bărbat care te priveşte. Poate că nu ai observat fiindcă, până acum, nu ţi-a păsat.

– Dar nu înţeleg cum se poate face asta, într-un timp atât de scurt. Două luni...

– O săptămână, o întrerupse tăios Maria.

– Dar...

– O săptămână, Anna, nu mai mult. Du-te mâine în oraşul de alături. Priveşte cu atenţie orice bărbat pe care îl vezi. Vorbeşte cu cei care te interesează. Foloseşte-ţi talentul pentru a te ajuta. Dar fă o alegere, apoi adu-l la mine. Eu voi şti dacă e o alegere bună.

– Dar oare vreau să fac o alegere bună?

O întrebare care ar fi încurcat altă persoană, dar nu şi pe Maria.

– Te gândeşti să te foloseşti de bărbatul acesta pentru o scurtă perioadă doar, apoi să divorţezi şi să te întorci? Numai tu poţi să răspunzi, copilă, dacă poţi trăi folosind un bărbat în felul acesta. Eu nu m-aş da deloc în lături să fac aşa ceva, dar eu nu sunt ca tine. Eu cred că ai prefera să fii fericită cu alegerea ta, să faci ca prima ta căsătorie să fie singura ta căsătorie.

Maria avea dreptate, bineînţeles. Să treci de la o căsătorie la alta nu se deosebea prea mult de a trece de la un bărbat la altul. Anastasia, cel puţin, nu vedea prea multe diferenţe între cele două. Ea credea că iubirea trebuia să dureze pentru totdeauna. Orice dura mai puţin nu putea fi iubire.

Din nefericire, nu vedea cum era posibil să găsească un bărbat, şi încă un englez, cu care să vrea *să rămână* căsătorită, în timpul impus de Maria. Era gata să întrebe de ce i se impunea timpul acesta, când expresia Mariei deveni foarte serioasă, pentru a doua oară, şi mâna Anastasiei fu prinsă din nou de degetele deformate.

– Mai e un lucru pe care trebuie să ţi-l spun, pe care l-am amânat prea mult timp. Nu voi pleca din locul acesta.

Anastasia se încruntă, gândindu-se că Maria voia să spună că urma să stea cu ea şi cu soţul englez pe care şi-l găsea. Dar oricât de mult ar fi dorit să fie posibil, ştia că Ivan nu ar fi permis asta niciodată.

Deşi ura să facă asta, trebuia să o spună cu glas tare:

– Mi-ai spus de nenumărate ori că Ivan nu te-ar lăsa să pleci, că te-ar omorî întâi.

Maria zâmbi ironic.

– Nu poate face nimic ca să mă împiedice să plec de data asta, Anna. Privilegiul vârstei îmi îngăduie să aleg un loc în care să mă odihnesc pe veci, şi l-am ales pe acesta. Timpul meu a sosit.

– Nu!

– Şşş, fiica inimii mele. Nu este un lucru pe care să-l poţi discuta sau înlătura. Şi eu nu doresc să prelungesc inevitabilul. Îl întâmpin cu bucurie, fiindcă pune capăt durerilor care mi-au împovărat trupul în ultimii câţiva ani. Trebuie doar să te văd aşezată întâi, altfel nu pot pleca în pace... Gata, opreşte-te. Nu trebuie să plângi pentru ceva atât de firesc ca moartea unei femei foarte bătrâne.

Anastasia îşi cuprinse bunica cu braţele, ascunzându-şi faţa în umărul ei, ca să nu îi mai vadă lacrimile pe care nu le putea opri nicidecum. Maria prezisese nefericirea. Anastasia nu simţea acum nefericire; simţea că lumea se prăbuşea în jurul ei. Era prea mult de suportat dintr-odată.

Dar, de dragul Mariei, spuse:

– Voi face tot ce e necesar ca să-ţi ofer pacea.

– Ştiu că o vei face, copilă, spuse Maria bătând-o liniştitor pe spate. Acum înţelegi de ce trebuie să te măriţi întâi? Dacă tu eşti tot ce îi rămâne lui Ivan, nu te va lăsa să pleci, oricare ar fi motivul. Atâta timp cât *crede* că mă are încă pe mine, te va lăsa să pleci. Acum du-te să te culci. Ai nevoie de o noapte bună de somn ca să poţi gândi limpede mâine, fiindcă mâine pleci în căutarea destinului tău.

Capitolul 12

– Şi în al cui pat au găsit-o săptămâna asta?

– În cel al lui Lord Maldon. Adevărul e că îmi închipuiam că el are mai multă înţelepciune. Ar fi trebuit să-şi dea seama că, în încercarea ei deşartă de a o întrece pe ultima mare Dalila de la curte, femeia asta s-a îmbolnăvit de sifilis.

– Şi ce te face să crezi că nu era şi el bolnav?

– Hm, da, presupun că atunci n-ar mai conta, nu? Ah, bine, în zilele astea varietatea e periculoasă. Limitează-te la o amantă şi ţine-o doar pentru tine, aşa cum fac eu. În felul acesta, poţi să trăieşti mai mult.

– De ce nu te-ai căsătorit atunci, dacă vrei să te limitezi la o singură femeie?

– Dumnezeule, nu. Nimic nu te bagă în mormânt mai repede decât o soţie cicălitoare. Muşcă-ţi limba data viitoare, înainte de a face o sugestie atât de bizară. În plus, ce are de-a face căsătoria cu faptul că te limitezi la o singură femeie?

Christopher Malory asculta bârfa prietenilor săi cu o singură ureche. N-ar fi trebuit să-i aducă cu el. Se aşteptaseră să fie distraţi şi dădeau deja semne de plictiseală în timp ce discutau bârfe *vechi*, răşchiraţi pe scaunele din biroul de pe domeniul său. Dar el nu venise la Haverston ca să-i distreze. Venea de două ori pe an ca să controleze registrele şi apoi să plece cât mai repede, şi asta încerca să facă şi în seara asta.

Nu că ar fi avut vreo afacere sau vreun angajament social care să-i grăbească întoarcerea la Londra. Doar că nu se simţea niciodată comod la Haverston, iar dacă stătea prea mult se simţea chiar prins în capcană.

Era un loc întunecat şi lugubru, cu mobile demodate, tonuri cenuşii urâcioase şi pereţi acoperiţi de un cafeniu mohorât, populat de servitori posomorâţi, care nu-i spunea niciodată altă vorbă în afară de „da, milord" şi „nu, milord". Probabil că l-ar fi putut redecora, dar de ce să se deranjeze, dacă nu avea nici un chef să rămână la Haverston mai mult decât avea nevoie ca să controleze registrele şi să asculte plângerile administratorului său?

Era o moşie destul de bună în ceea ce privea mărimea şi venitul, dar el n-o voise şi nu avea nevoie de ea. Stăpânea deja un domeniu foarte frumos în Ryding – pe care îl vizita la fel de rar, căci pur şi simplu nu îi plăcea traiul liniştit de la ţară – şi titlul de viconte. Dar primise Haverston în semn de recunoştinţă, împreună cu un nou titlu, fiindcă salvase, fără să vrea, viaţa regelui.

Nu plănuise să-l ajute pe rege. Se întâmplase în mod cu totul accidental: coborâse din trăsura lui înţepenită în noroi tocmai în momentul în care un cal scăpat de sub control trecea în goană drumul. Apariţia lui subită speriase calul şi acesta se oprise, aruncându-şi călăreţul în braţele lui Christopher, mai mult sau mai puţin. Oricum, Christopher se trezise întins în drum, strivit sub greutatea unei persoane robuste.

Pentru ca întâmplarea să fie şi mai ciudată, călăreţul se dovedise a fi chiar regele, care vâna prin pădurile din apropiere până în clipa în care calul se speriase de un animal mic. Regele George, bineînţeles, fusese excesiv de recunoscător pentru intervenţie, jurând că îi salvase viaţa. Şi nimeni nu putuse să-l convingă că era prea generos în manifestarea recunoştinţei sale.

Administratorul lui, Artemus Whipple, stătea la biroul din faţă şi asculta avid bârfele, în loc să se concentreze asupra treburilor sale. Christopher trebui să-l strige de două ori ca să-i atragă atenţia asupra ultimei întrebări şi să o repete din nou.

Whipple era un bărbat rotunjor de vârstă mijlocie, care venise în subordinea sa odată cu moşia, şi Christopher nu găsise nici un motiv întemeiat pentru care să-l înlocuiască. Atâta timp cât domeniul producea un venit, lucru care se întâmpla, el nu-i putea găsi nici o greşeală, chiar dacă cheltuia uneori sume de speriat.

Avea întotdeauna o scuză pregătită. Deşi unele erau atât de bizare, încât era nevoie de lămuriri.

– Cincizeci de lire pentru lucrătorii care au arat şi au semănat terenul fermei? I-ai adus din Americi pe corabie?

Whipple simţi sarcasmul şi roşi stânjenit.

– Le-am plătit un preţ scandalos, da, dar e din ce în ce mai greu să găseşti oameni care să lucreze aici. Există un zvon prostesc care spune că Haverston e bântuit şi că de aceea nu vreţi să locuiţi aici.

Christopher îşi dădu ochii peste cap.

– Ce tâmpenie.

– O, i-auzi, interveni Walter Keats. Primul lucru interesant pe care l-am auzit de când am ajuns aici. Cine se presupune că e fantoma?

Walter, cel mai tânăr dintre cei trei prieteni la cei douăzeci şi opt de ani ai săi, era cel care ura gândul căsătoriei. În momentul acela, peruca lui pudrată era strâmbă, după ce se scărpinase cu un aer absent. Deşi perucile, şi mai ales cele pudrate, se purtau de obicei doar la ocazii speciale în zilele acelea, Walter făcea parte din vechea aristocraţie şi nu ieşea din garderob fără perucă. De fapt, era vorba doar de vanitate, fiindcă părul lui castaniu-închis nu îi oferea aspectul pe care i-l dădea o perucă perfect pudrată, însoţită de ochii de un verde intens.

– Cine? îl întrebă Whipple pe tânărul lord cu o privire perplexă, de parcă nu s-ar fi aşteptat ca motivaţia lui să fie disecată şi, de fapt, Christopher rareori îi punea vreo întrebare după ce îşi oferea scuzele.

– Da, cine? stărui Walter, punându-l pe administrator într-o situaţie dificilă. Dacă un loc e bântuit, e limpede că *cineva* îl bântuie, nu-i aşa?

Roşeala lui Whipple se accentuă în timp ce spuse rigid:

– Chiar nu ştiu, Lord Keats. Nu dau prea multă crezare superstiţiilor vehiculate de ţărani.

– Nici nu contează, adăugă Christopher. Aici nu sunt fantome.

Walter oftă.

– Eşti aşa un strică-chef, Kit. Dacă locuinţa mea ar avea istorie, adică istorie în genul sângeros, sunt al naibii de sigur că aş vrea s-o cunosc.

– Eu nu consider că asta e locuinţa mea, Walter.

– De ce nu?

Christopher ridică din umeri, nepăsător.

– Reşedinţa din Londra a fost întotdeauna căminul meu. Locul acesta e doar o moşie – o corvoadă.

David Rutherford, care nu avea buzunarele atât de pline precum ceilalţi doi prieteni, clătină din cap.

– Cine, în afară de Kit, ar considera locul acesta doar o moşie? Arată puţin cam monoton, sunt de acord, dar are un mare potenţial.

La cei treizeci de ani ai săi, David nu era atât de plictisit de viaţă cum era Christopher, la treizeci şi doi. Era chipeş oricum l-ai fi privit, cu părul lui negru şi ochii de un albastru foarte deschis, iar majoritatea preocupărilor lui din ultimul timp erau legate de femei, deşi era dornic să încerce orice lucru nou, şi în special orice lucru care părea cât de cât aventuros sau periculos.

Christopher îşi dorea să simtă acelaşi lucru, dar în decursul ultimului an fusese cuprins de o ciudată apatie şi părea să nu mai vadă *nimic* interesant. Ajunsese să-şi dea seama că era plictisit de toate aspectele vieţii lui. Era o plictiseală care începea să apese greu asupra minţii sale.

Fiindcă părinţii lui muriseră când era mic şi nu mai avea alte rude, fusese crescut de avocatul familiei şi de servitori, şi poate că asta îl făcuse să privească lucrurile în mod diferit. Nu era amuzat de lucrurile care îi distrau pe prietenii lui. De fapt, nu găsea aproape nimic amuzant în viaţa lui, şi de aceea plictiseala devenise atât de vizibilă.

– Potenţialul moşiei Haverston, oricare ar fi el, depinde de timp şi de înclinaţie, răspunse obosit Christopher.

– Timp ai avut, indică Walter. Înseamnă aşadar că ţi-a lipsit înclinaţia.

– Exact, spuse Christopher cu o privire hotărâtă prin care spera să pună capăt discuţiei, dar ca să fie sigur adăugă: Acum, dacă nu vă supăraţi, am *de lucru* aici. Mi-ar plăcea să mă întorc la Londra înainte de venirea toamnei.

Fiindcă mai era o lună bună până la anotimpul menţionat, sarcasmul lui fu resimţit din plin, iar cei doi gentlemeni mai tineri schimbară o privire jignită înainte de a se întoarce la bârfele lor. Dar de-abia apucă Christopher să se uite la următoarea sumă din registru, când majordomul anunţă nişte oaspeţi neaşteptaţi din Havers Town.

Primarul, reverendul Biggs şi domnul Stanley, cel mai vârstnic membru al consiliului municipal din Havers îi uraseră bun venit lui Christopher în „vecinătate" cu prilejul primei călătorii la Haverston, în urmă cu câţiva ani. De atunci nu-i mai văzuse pe nici unul, fiindcă nu se ivise nici o ocazie de a vizita oraşul din apropiere în timpul petrecut pe domeniu, şi nu-şi putea imagina ce îi aducea din nou la Haverston, mai ales că era seara târziu. Însă ei nu-l lăsară prea mult în dubii şi trecură imediat la scopul vizitei.

– Am fost invadaţi astăzi, Lord Malory.

– De un grup de tâlhari necredincioşi, vânzători de păcate, adăugă foarte indignat reverendul Biggs.

Walter sări auzind cuvântul „necredincioşi" şi întrebă:

– Să înţeleg că sunt diferiţi de tâlharii credincioşi?

Era ironic, dar bunul reverend îl luă în serios şi răspunse ţeapăn:

– Păgânii sunt diferiţi de obicei, milord.

În schimb, David ciulise urechile când fusese menţionat păcatul.

– Ce fel de păcate vând?

Dar Christopher, iritat de această nouă întrerupere a treburilor sale, dori să ştie:

– De ce veniţi cu problema asta la mine? De ce nu i-aţi arestat pur şi simplu pe aceşti răufăcători?

– Fiindcă nu au fost *prinşi* furând. Păgânii aceştia sunt foarte şireţi.

Nerăbdător, Christopher făcu un gest prin care ignoră informația, fiindcă nu primise încă răspunsul la întrebarea lui.

– Ca primar, puteți să le cereți pur și simplu să plece din dragul dumneavoastră oraș, așa că repet, de ce ați adus problema în fața mea?

– Fiindcă țiganii nu stau în orașul nostru, Lord Malory. Și-au așezat tabăra pe proprietatea domniei voastre, unde noi nu avem jurisdicție.

– Țigani? O, felul *acesta* de păcate, spuse David cu un chicotit care îi atrase o încruntare dezaprobatoare din partea reverendului.

– Să înțeleg deci că vreți să le cer *eu* să plece? întrebă Christopher.

– Bineînțeles că vrea, Kit. Iar eu și Walter te vom însoți. Nu te-am putea lăsa să mergi singur, nu-i așa? Nici să nu te gândești.

Christopher își dădu ochii peste cap. Prietenii lui găsiseră ceva cu care să se distreze, până la urmă, și, după cum arătau, erau destul de nerăbdători să înceapă.

Capitolul 13

– Nu am văzut niciodată atâția bărbați înșurați într-un singur loc, spuse Anastasia complet dezgustată în timp ce i se alătura bunicii ei la focul de tabără din seara aceea. E un oraș destul de mare, dar complet nepotrivit scopului nostru, bunico. Nu am putut găsi nici un singur bărbat care să nu fie prea bătrân, prea tânăr sau prea... inacceptabil.

– *Nici unul?* spuse Maria surprinsă.

– Nici unul.

Maria se încruntă gânditoare înainte de a întreba:

– În ce fel „inacceptabili"?

– În felul în care cred că nu m-aș putea îndrăgosti niciodată de vreunul.

Maria oftă încuviințând.

– Nu, felul acesta nu merge. Foarte bine, o să-i spun lui Ivan diseară că trebuie să plecăm. Nu o să întrebe de ce. Poți să încerci în următorul oraș.

– Credeam că ai spus că voiai să stai aici, că luminișul acesta ți se pare un loc de odihnă pașnic.

– O să caut un loc pașnic pe drum mai departe. Nu-ți face griji din cauza mea, copilă. Vreau să trăiesc până te măriți... dacă te măriți într-o săptămână.

Umerii Anastasiei se lăsară când auzi asta. Își promisese să nu mai plângă. Dacă bunica ei suferea într-adevăr din pricina vârstei înaintate, atunci ar fi fost foarte egoistă dacă și-ar fi dorit să rămână în viață doar fiindcă știa că ar fi fost pierdută cu totul fără iubirea și călăuzirea ei.

Deci rămăsese puțin timp. Voia să-i spună atât de multe acestei femei care o crescuse. Avea atâtea lucruri pentru care să-i

mulțumească. Dar nu se putea gândi la nimic care să poată exprima totul, în afară de...

– Te iubesc, bunico.

Fața Mariei se lumină de zâmbet și se întinse să strângă mâna Anastasiei.

– O să te descurci foarte bine, fiica inimii mele. Instinctele tale te vor călăuzi, perspicacitatea te va ajuta – așa îți prezic. Dar dacă tu sau ai tăi veți avea nevoie de ajutorul meu, îl veți avea.

Deși să oferi ajutor din lumea de dincolo părea o pretenție fantezistă, Anastasia se simți totuși nespus de mângâiată. Îi întoarse strângerea de mână și, ca să îndepărteze aerul acela prea serios, glumi:

– O să fii prea ocupată apărându-te de toți îngerii aceia chipeși care te așteaptă.

– Fleacuri! La ce-mi trebuie mai multe alegeri de făcut, când singurul lucru pe care îl caut e pacea?

– Excelent spus, zise Sir William alăturându-li-se lângă foc. Și, în plus, mă va aștepta pe mine, așa că nu va trebui să mai aleagă unul dintre îngerii aceia chipeși care, vai, vor fi veșnic dezamăgiți. Se înclină în fața Mariei, apoi lăsă să cadă un mănunchi de flori sălbatice în poala ei. Bună seara, draga mea.

Anastasia zâmbi observând ușoara îmbujorare a Mariei și privirea plină de adorație a englezului. Acesta era un alt motiv pentru care îl plăcea atât de mult pe William – era bun pentru bunica ei, adăuga plăcere ultimelor ei zile. Avea să-i fie veșnic recunoscătoare pentru asta.

Însă el nu rămase mult timp, fiindcă mâncarea pe care o fierbea Maria nu era gata, iar el se oferise să aibă grijă de câteva ori pe zi de caii de la căruța Mariei. Dar tocmai se îndrepta spre cai, când niște musafiri neașteptați se iviră în tabără. Fu o apariție destul de spectaculoasă – trei călăreți în galop, oprindu-se dintr-odată. Unul dintre cai, un armăsar murg uriaș, păru deranjat că i se pusese capăt brusc plimbării, fiindcă își înălță capul, scormoni pământul cu piciorul și în cele din urmă se ridică pe picioarele din spate.

Însă călărețul îl controla admirabil, și descălecă după câteva momente. Anastasia privi spre bărbatul care putea stăpâni atât de ușor un cal atât de puternic și nu mai privi mai departe, fiindcă fu vrăjită pentru prima dată de vederea cuiva.

Era bine făcut... foarte bine făcut și lat în umeri, cu pieptul larg. Părul lui era blond, nepudrat. Jumătate din englezii pe care îi întâlnise purtau peruci, bărbați și femei, și jumătate din acestea erau pudrate. Dar dacă abundenta coamă blondă legată la spate era o perucă, era una superbă, fără cârlionții aceia lipiți de tâmple, care li se păreau atât de eleganți englezilor.

Era uimitor de chipeș – sau cel puțin așa i se păru Anastasiei –, motiv pentru care fu atât de vrăjită, și de aceea Maria, care o văzuse holbându-se la el, spuse:

– Deci ai găsit unul până la urmă.

– Ar putea fi căsătorit, spuse Anastasia, copleșită, cu o voce șoptită.

– Nu, zise ferm Maria. E timpul să ai noroc, copilă. Acum du-te și ia-ți soarta în mâini, înainte ca altă femeie să-i câștige atenția și să trebuiască să-l smulgi de la ea. Ar fi năvălit deja peste el, dacă nu ar fi animalul periculos pe care călărește. Dar nu te teme de fiara asta, nu o va lăsa să te rănească.

Anastasia nu se îndoi de spusele Mariei, căci nu o făcuse niciodată. Încuviință absentă și se îndreptă spre centrul taberei, unde se opriseră străinii – alături de cel mai mare foc. Ivan stătea acolo și se ridicase în picioare la această întrerupere, motiv pentru care englezul cel blond îi adresă lui cererile pe care le auzi în timp ce se apropia.

– Oamenii tăi mi-au încălcat teritoriul. Îți ofer posibilitatea de a spune că nu ai știut acest lucru, dar acum că îl știi, va trebui să plecați...

Ivan se grăbi să-l întrerupă înainte ca insistența lui să devină ireversibilă, spunând:

– Avem o bătrână care e foarte bolnavă. Încă nu poate călători.

Era scuza pe care o folosiseră de multe ori când li se ceruse să plece. Însă Ivan nu știa cât de adevărată era de data asta. Dar proprietarul nu păru convins. Privi în jur, gata să-și repete cererea.

Așa că Anastasia păși în față ca să-și adauge pledoaria.

– Bunica mea e bătrâna bolnavă, lordule englez. Are nevoie doar de câteva zile de odihnă. Vom părăsi moșia ta așa cum am găsit-o, fără nici o vătămare. Te rog, trebuie să ne mai lași o zi sau două, ca să-și poată recăpăta puterile.

El abia se întoarse să se uite la ea, privind încruntat și aspru spre Ivan, dar când o făcu, ochii lui se măriră ușor, pentru un moment foarte scurt, arătându-i astfel că și el era la fel de surprins ca și ea de ceea ce vedea. Ochii lui erau foarte verzi, foarte pătrunzători, iar ea nu-și putea lua privirea de la ei, recunoscând emoția fierbinte care îi umplea încet, încântată s-o vadă, fiindcă se putea folosi de pasiunea asta pe care el nu se gândea s-o ascundă.

Când el continuă să se uite țintă la ea, ea adăugă:

– Vino, vino s-o vezi. Împarte cu noi o sticlă de votcă rusească bună sau de vin franțuzesc. Vei vedea că suntem un popor călător inofensiv, care oferă câteva servicii unice de care ai putea fi interesat.

Ea știa că era nerușinat de provocatoare, știa care erau serviciile pe care avea să creadă el că le ofereau, știa că acesta era motivul pentru care el încuviințase și descălecase ca s-o urmeze, dar nici unul dintre lucrurile acestea nu conta în planul general de acțiune. Ea trebuia să-l atragă ca să poată vorbi, trebuia să insinueze că erau atât de fascinați unul de altul, încât toată lumea să creadă că se îndrăgostiseră fulgerător, și aceasta era calea cea mai ușoară.

Îl conduse înapoi la focul de tabără. Maria se ridicase și începu să se îndepărteze. Anastasia nu se gândise că s-ar fi putut să nu i se pară deloc bolnavă străinului, dar nu avea de ce să-și facă griji. Era prea obișnuită s-o vadă pe Maria în fiecare zi, și de aceea nu ghicise cât de rău îi era. Dar uitându-se la ea prin ochii unui străin o văzu bătrână, palidă, slabă – obosită de viață. I se rupea inima s-o vadă în felul acesta.

– Bunico, am adus pe cineva să te cunoască.

– Nu în seara asta, copilă, trebuie să mă odihnesc.

Anastasia nu se așteptase la asta, mai ales că știa că Maria nu auzise ceea ce spusese Ivan la focul de tabără. Cu toate acestea, își dădu seama destul de repede că Maria încerca să-i ofere un timp pe care să-l petreacă singură cu englezul. Voi s-o oprească totuși, să-i audă părerea despre bărbat, după ce vorbea ea însăși cu el. Bărbatul îi schimbă hotărârea.

– Las-o să plece, spuse el dintr-odată. Pot să văd că nu se simte bine.

Anastasia încuviință și îi făcu semn să se așeze pe una dintre pernele groase de canava de pe pământ.

– Să îți aduc ceva de băut...

– Nu e nevoie, o întrerupse el priponindu-și calul la o distanță de câțiva pași și alăturându-i-se. Stai jos. Mă îmbată destul vederea ta.

Nu ar fi putut aștepta un răspuns mai bun din partea lui. Totuși, roși. Pur și simplu, nu era obișnuită cu jocul acesta al seducției, nu știa sigur cum trebuia să joace. Dar știa că era singura ei opțiune, singura cale prin care l-ar fi putut face să se căsătorească cu ea.

I se alătură lângă foc. De aproape era încă și mai chipeș decât crezuse. De fapt, totul în persoana lui era plăcut privirii. Hainele erau elegante, dar nu țipătoare așa cum le plăceau unor lorzi. Jacheta cafenie care îi ajungea până la genunchi era brodată doar la buzunare și la manșetele lungi; era atât de lejeră, încât pluti în jurul lui când se așeză. Pantalonii până la genunchi se mulau agreabil pe picior și când își sprijini cotul pe un genunchi dovedi că avea niște coapse foarte musculoase.

Ciorapii prinși cu jartiere erau din mătase albă, așa cum era și cămașa lui, deși singura dovadă a prezenței ei erau volanele care apăreau sub manșetele late și îndoite ale hainei, și volanele de dantelă din față, care formau jaboul. Jiletca lui strânsă pe corp era din brocart bej, încheiată cu un șirag de nasturi aurii, desfăcuți de la șold la coapse ca să-i ușureze mișcările.

Mulți bărbați purtau corsete pentru ca jiletcile lungi și strâmte să cadă mai bine – era chiar la modă să le porți –, dar ea nu credea că el ar fi avut nevoie de așa ceva. Era pur și simplu prea bine clădit pentru asta, prea în formă – prea mare, dar într-un fel masculin. Nu credea că el ar fi îngăduit ca un exces de greutate să-i strice înfățișarea superbă și îngrijită.

Se uita țintă la ea din nou. De fapt, ea se făcea vinovată de același păcat, fiindcă nu se putea abține. Dar știa că erau supravegheați cu aviditate. Cei doi tovarăși ai lui fuseseră zoriți de alte femei să descalece. Începuse să se audă muzica. Una dintre femei dansa unul dintre cele mai provocatoare dansuri ale lor ca să-i distreze.

Dar Anastasia era doar vag conștientă de lucrurile care se întâmplau în tabără, fiindcă bărbatul de lângă ea îi acapara toată atenția. Așa că tresări puțin când auzi din nou vocea lui profundă, în cele din urmă:

– Ai menționat anumite servicii. Sunt interesat de serviciile pe care le oferi tu, în special, frumoasa mea.

Ea știa ce se aștepta el să audă, știa că ar fi fost dezamăgit dacă i-ar fi spus doar adevărul, dar nu voia să-l mintă cu nimic mai mult decât era absolut necesar. De fapt, spera că nu avea să fie nevoită să-l mintă deloc, fiindcă nu voia ca relația lor să înceapă așa. Și știu dintr-odată, prin viziunea lăuntrică desăvârșită cu care era dăruită, că *aveau* să se căsătorească. Nu era sigură însă de modul în care avea să ajungă la acest lucru.

Aroma care se ridica din fiertura Mariei era foarte plăcută. Anastasia amestecă o clipă în ea, gândindu-se ce să-i spună englezului. Tot adevărul? O parte din adevăr?

Nu voia ca el să creadă că era o vrăjitoare cu puteri magice, așa cum se credea despre unii țigani. Magia îi speria pe unii oameni. Chiar și lucrurile care păreau magice, deși nu erau îi speriau pe unii oameni. Ea nu deținea nici un fel de magie adevărată, doar un talent care părea să aibă o natură oarecum magică, fiindcă era atât de precis. Dilema era cum să-i explice lui asta.

Capitolul 14

Christopher mai văzuse țigani înainte, dar niciodată atât de aproape. Grupuri mari își așezau uneori tabăra la periferia Londrei, ca să-și etaleze talentele de negustori și să-i distreze pe londonezii destul de curajoși încât să se aventureze în taberele lor, dar el nu se dusese niciodată. Auzise totuși multe povești despre ei. Și majoritatea nu erau prea frumoase.

În general, se credea că erau hoți și prostituate exotice, dar erau și posesorii profesiilor legitime de tinichigii, negustori de cai, muzicanți și dansatori. Erau considerați un popor foarte vesel și lipsit de griji, care ura gândul de a se stabili într-un loc. Dacă nu lăsai un țigan să hoinărească, sufletul i se veștejea, sau cel puțin așa auzise el.

Grupul aceasta părea însă destul de inofensiv. Tabăra era ordonată, curată. Muzica și râsetele nu erau prea stridente. Cei mai mulți dintre ei erau măslinii și aveau o înfățișare foarte exotică. Erau îmbrăcați toți colorat, cu fuste și basmale țipătoare și bluze mai deschise, iar bărbații aveau brâie strălucitoare. Bijuteriile ieftine străluceau pretutindeni, în cercei lungi care se legănau, în multe inele, lanțuri și brățări.

Fetișcana care îi captase interesul era totuși complet diferită de ceilalți. Avea cercei lungi, multe brățări și inele. Deși hainele ei erau la fel de colorate, fusta lungă, de un galben strălucitor cu albastru, iar bluza cu mânecile scurte de un galben palid. Părul nu îi era legat cu o basma, ci cădea în valuri libere și ondulate pe spate și pe umeri.

Cu toate acestea, ochii o făceau foarte diferită. Aveau o formă migdalată, exotică, dar erau de un albastru strălucitor de cobalt.

Şi pielea ei era mult mai deschisă la culoare, foarte frumoasă şi fină ca fildeşul.

Nu era foarte înaltă. Probabil că fruntea ei nu ar fi ajuns până la nivelul umerilor lui. Avea oase fine, mici, dar o siluetă foarte frumoasă. Bumbacul subţire al rochiei se întindea peste un piept generos. Văzuse femei mai frumoase, dar nici una atât de ispititoare ca aceasta. O dorise din momentul în care îşi oprise privirea asupra ei. Ceea ce era destul de uimitor, fiindcă nu i se mai întâmplase niciodată înainte.

Ea nu răspunsese încă întrebării lui. Privind-o şi bucurându-se de ceea ce vedea, aproape că uitase de asta, până când ea spuse:

– Sunt vindecătoare, clarvăzătoare, tălmăcitoare de vise. Apoi, cu un zâmbet pieziş: Nu arăţi bolnav, lordule englez.

El chicoti.

– Nu, nici pe departe. Nici nu visez destul de mult ca să-mi amintesc un vis anume pe care să-l tălmăceşti. Cât despre prezicerea viitorului, va trebui să mă ierţi, frumoasa mea, dar nu am de gând să arunc banii pe ceva care nu poate fi dovedit până la o dată viitoare, când vei fi de mult plecată de aici.

– Un bărbat înţelept. Ea zâmbi, arătând clar că nu era ofensată. Dar eu nu văd viitorul.

– Nu? Ridică spre ea o sprânceană blondă. Atunci *ce* vezi, dacă eşti clarvăzătoare?

– Văd oamenii cum sunt şi îi ajut poate să se vadă pe ei înşişi într-o lumină mai clară, astfel încât să-şi poată corecta propriile greşeli şi să fie mai fericiţi cu soarta lor.

El fu amuzat de nişte pretenţii atât de fanteziste.

– Eu mă cunosc destul de bine pe mine însumi.

– Chiar aşa?

Întrebarea fu atât de plină de semnificaţie, încât îl făcu să se oprească. Dar se scutură imediat de curiozitatea pe care i-o trezise insinuarea ei. Nu se lăsa prostit. Oamenii aceştia îşi câştigau traiul pe seama celor ignoranţi şi superstiţioşi. El nu era nici ignorant, nici superstiţios. Şi, în plus, ea încă nu menţionase ce ar fi vrut el de la ea.

– Am bani de cheltuit, îi spuse el fără să se tulbure. Sunt sigur că ai şi altceva de vânzare – ceva care să-mi trezească interesul.

La această declaraţie, ochii lui o măsurară de sus până jos, ca să nu lase nici o urmă de îndoială cu privire la ceea ce dorea de la ea. O privire ca aceasta ar fi insultat o doamnă. Dar fata nu se arătă jignită, nici un pic. De fapt, zâmbi, de parcă ar fi fost încântată că dorinţa lui era atât de bătătoare la ochi. De aceea, răspunsul ei îl încurcă.

– Eu nu sunt de vânzare.

Se simţi de parcă ar fi fost lovit cu maiul în creştetul capului. Nici nu îi trecuse prin cap că ar fi fost posibil să nu o aibă. Emoţiile lui se dezlănţuiră – refuza să accepte un răspuns negativ din partea ei.

Fiindcă rămăsese fără cuvinte, după câteva momente ea se gândi să adauge:

– Ceea ce nu înseamnă că nu mă poţi avea...

– Excelent! sări el, dar ea ridică mâna cerându-i s-o lase să termine.

– Totuşi, nu ţi-ar plăcea condiţia, aşa că nu merită să mai discutăm despre asta.

Emoţiile lui Christopher erau moarte de foarte mult timp, de aceea nu ştiu cum să se descurce cu suişurile şi coborâşurile pe care crease ţiganca în câteva momente.

Până la urmă, se încruntă şi întrebă pe un ton nu prea plăcut:

– Ce condiţie?

Ea oftă.

– De ce s-o menţionăm, când nu ai fi niciodată de acord cu ea?

Ea se întoarse cu spatele şi se ridică de parcă ar fi vrut să plece. Christopher îşi întinse braţul şi o prinse. *Trebuia* să o aibă. Dar se simţi dintr-odată foarte furios, gândindu-se că ea îl tachina ca să crească preţul.

– Cât de mult mă costă? întrebă el, hotărându-se să muşte momeala.

Ea clipi când îi auzi tonul, dar nu încercă să îi domolească furia evidentă, ci întrebă doar:

– De ce totul trebuie să aibă un preţ, lordule englez? Ai făcut o greşeală când te-ai gândit că sunt precum celelalte femei. Să se culce cu un *gajo* nu înseamnă nimic pentru ele, e doar un alt mijloc de a pune mâncare în ceaun.

– Şi ce te face diferită?

– Eu sunt doar pe jumătate ţigancă. Tatăl meu a fost la fel de nobil ca şi al tău, poate chiar mai mult, un prinţ în ţara lui. De la el am moştenit idealuri diferite, iar unul dintre ele e că nici un bărbat nu mă va atinge fără beneficiul căsătoriei. Acum înţelegi de ce am spus că nu merită să discutăm? Nu ar trebui doar să fii de acord să te căsătoreşti cu mine, ci şi să o convingi pe bunica mea că eşti demn de mine, şi eu nu prevăd că s-ar întâmpla aşa ceva. Acum, dacă mă scuzi...

El nu era dispus s-o lase să plece. Căsătoria cu ea era un lucru absurd, bineînţeles, aşa cum înţelesese şi ea. Un tată de neam princiar, chiar aşa! Ce minciună gogonată. Totuşi, încă o dorea. Trebuia să existe o altă modalitate de a o avea. Trebuia doar să se gândească cum anume, să o ţină aici şi să vorbească despre asta.

De aceea spuse:

– Spune-mi mai multe despre „vederea" asta pe care o ai.

Ea nu umblă cu ocolişuri.

– De ce, dacă te îndoieşti de mine?

El îi oferi cel mai sincer zâmbet, sperând s-o facă să se simtă în largul ei din nou.

– Atunci, convinge-mă.

Anastasia îşi muşcă buzele un moment, nehotărâtă. Erau nişte buze foarte atrăgătoare. Aţâţă focul sub cazan din nou. Aţâţa focul şi în el, cu fiecare dintre mişcările ei senzuale. Păru să se gândească profund. Apoi se aşeză din nou şi se uită în ochii lui, ţintă, foarte mult timp, cu multă concentrare. El avu simţământul ciudat şi fantezist că ea vedea într-adevăr în adâncurile cele mai întunecate ale sufletului lui. Suspansul aproape că-l făcu să ţipe.

În cele din urmă, ea rosti blând:

– Foarte bine. Nu eşti un om fericit. Nu există nimic care să te facă nefericit. De fapt, în viaţa ta sunt multe lucruri care te-ar putea face fericit, dar nu o fac.

După cum se părea, plictiseala lui era uşor de observat. Prietenii lui o remarcaseră şi ei, aşa că nu fu surprins că ea pretindea că „vedea" că asta era problema lui. Plictisit că ea numea „clarviziune" un lucru pe care era limpede că îl putea „vedea" oricine, el o puse la locul ei.

– Poate că ştii de ce?

– Poate că da, răspunse ea după un moment, cu ochii plini de compasiune, făcându-l să se simtă foarte stânjenit. E din cauză că ţi-ai pierdut interesul faţă de lucrurile care îţi plăceau de obicei şi nu ai găsit nimic nou cu care să le înlocuieşti. Poate că din cauza asta ai devenit – dezamăgit? Plictisit? Nu sunt chiar sigură, doar că în viaţa ta există o lipsă serioasă. A început să te necăjească doar în ultimul timp. Poate că e doar faptul că ai fost singur prea mult timp, fără familie. Toţi beneficiază de mângâierea pe care ţi-o dă familia, dar tu ai fost lipsit de acest lucru. Poate că este doar faptul că nu ai găsit încă un scop pentru viaţa ta.

Ştia că nu era altceva decât ghicire, însă ghicea atât de al naibii de corect, încât fu înspăimântat. Voia să audă mai mult şi, în acelaşi timp, nu voia. De fapt, ceea ce voia să audă era ceva care să-l convingă fără urmă de îndoială că era o escroacă.

– Ce altceva mai vezi?

Ea ridică din umeri, nepăsătoare.

– Lucruri minore care nu au nimic de-a face cu bunăstarea ta şi cu starea minţii tale.

– Ca de exemplu?

– Ca de exemplu că ai putea fi bogat, dar nu te preocupă cu adevărat marea bogăţie.

El ridică o sprânceană.

– Poftim? Ce te face să crezi că nu sunt bogat?

– După standardele mele, eşti. După standardele tale, beneficiezi doar de o stare de siguranţă confortabilă. Chiar şi administratorul tău câştigă mai mult decât tine din domeniul pe care ţi-l administrează.

Christopher rămase nemişcat.

– Asta e o remarcă calomniatoare, fetiţo, pe care ai face mai bine s-o explici în clipa asta. De unde poţi să ştii asta?

Ea nu păru deloc alarmată că stârnise atâta furie.

– Nu pot, răspunse ea simplu. Dar nu am avut cum să nu văd şi să nu aud multe despre tine astăzi, când am fost în Havers. Fiindcă vii aici atât de rar, atunci când vii eşti pe buzele tuturor. Adesea a fost menţionat şi administratorul tău şi felul în care te trage pe sfoară din prima zi în care ai sosit aici. Unii cred că asta e exact ceea ce merită un lord. Alţii au avut de-a face personal cu omul acesta şi îl disprețuiesc. În mod normal, faptul că două motive diferite conduc la afirmarea aceluiaşi lucru elimină orice îndoială şi proclamă adevărul afirmaţiei. Şi dacă nu ar fi fost adevărat, lordule englez, ai fi râs. Însă mânia ta arată că eu ţi-am confirmat doar suspiciunile pe care le aveai deja în privinţa acestui om.

– Altceva? întrebă el printre dinţi.

Ea îi zâmbi pieziş.

– Da, dar cred că te-am înfuriat destul pentru o seară. Nu vrei să împarţi cu noi cina noastră sărăcăcioasă?

– Am mâncat, mulţumesc. Şi aş prefera să îndepărtez acum toată furia, ca să las loc... altor emoţii. Deci, continuă să mă analizezi, te rog.

Ea roşi când el îi menţionă acele „alte" emoţii, înţelegând foarte bine la ce se referea. Văzând-o, furia lui se risipi brusc, căci îşi aminti că stătea acolo cuprins de o copleşitoare dorinţă trupească din pricina ei, şi că trebuia să găsească o cale prin care să-şi astâmpere această dorinţă.

– Nu-ţi place să atragi atenţia asupra ta, spus ea, de aceea nu te îmbraci ca un filfizon. Nu e din cauză că disprețuieşti filfizonii, ci din cauză că ştii foarte bine cât eşti de chipeş, şi asta atrage deja asupra ta mai multă atenţie decât ţi-ar plăcea.

El râse. Nu se putu abţine.

– De unde naiba ai ajuns la concluzia asta?

– Că ştii foarte bine cât eşti de chipeş? Orice oglindă îţi arată asta. Că ţi-ar plăcea să te îmbraci mai ostentativ, dar nu o faci?

I-am văzut pe tovarăşii tăi etalându-şi bijuteriile scumpe, culorile mai strălucitoare, aluniţele, şi perucile, toate foarte la modă. Cu toate acestea, tu te îmbraci mai serios, nu porţi bijuterii, nici măcar o panglică de catifea la gât. Speri că ochii celor din jur vor fi atraşi de ei, nu de tine. Asta e totuşi o speranţă zadarnică. Eşti pur şi simplu un bărbat cu o înfăţişare extraordinară.

El roşi. Era emoţionat. Suferea, fiindcă vorbele ei îi aprinseseră şi mai tare dorinţa. Mâna lui se îndreptă spre chipul ei. Nu se putea abţine, trebuia s-o atingă. Şi ea nu încercă să-l oprească. Se uită doar ţintă la el, cu un asemenea vârtej de emoţii în ochii aceia albaştri uimitori, încât el aproape uită că erau afară, la focul ei de tabără, şi o cuprinse în braţe.

– Vino acasă cu mine în seara asta, ţigăncuşa mea, spuse el răguşit. Nu o să regreţi.

– Înseamnă că ai un preot *gajo* la conacul tău, ca să ne dea binecuvântarea?

Mâna lui căzu, iar ochii i se aprinseră de frustrare.

– Spui că *ai vrea* să te măriţi cu mine?

– Spun că şi eu te doresc, lordule englez, dar fără cuvintele preotului nu te pot avea. Nu poate fi nimic mai simplu decât asta.

– Simplu? pufni el. Trebuie să ştii că e imposibil, că bărbaţii din clasa mea socială se căsătoresc doar cu femei de acelaşi rang.

– Da, ştiu foarte bine că nobilii sunt guvernaţi de opiniile egalilor lor, care nu îi lasă să facă ceea ce vor. Păcat că nu eşti un om de rând, lordule englez. Ei au mai multă libertate decât tine.

– Şi cât de liberă eşti tu, dacă nu faci ceea ce vrei? îi întoarse el răspunsul, pe un ton frustrat. Sau nu tocmai mi-ai spus că mă doreşti?

– Nu pot nega asta. Totuşi, sunt restricţionată mai degrabă de simţul meu moral, decât de opiniile altora. Dacă vrei să ştii, poporul meu ar fi scandalizat dacă m-aş căsători cu tine. E o ironie, dar nu ai fi o pereche potrivită pentru mine, fiindcă nu eşti unul de-al nostru. M-aş lăsa eu influenţată de asta? Nu. Numai inima ar trebui să conteze în astfel de decizii. Totuşi, inima mea nu m-ar

lăsa să merg cu un bărbat care nu ar fi al meu. Nu mă vând atât de ieftin.

– Atunci nu mai e nimic de spus. El se ridică şi aruncă câţiva bănuţi în poala ei. Pentru clarviziunea ta, spuse el în bătaie de joc. Păcat că nu poţi să vezi o cale prin care să fim împreună.

– Dar am văzut-o, spuse ea tristă. Păcat că nu mă vrei îndeajuns de mult ca să mă păstrezi.

Capitolul 15

„Păcat că nu mă vrei îndeajuns de mult ca să mă păstrezi."

În mod destul de ciudat, Christopher o dorea foarte mult. Îşi dădu seama de acest lucru a doua zi la prânz, când văzu că pur şi simplu nu-i ieşea din minte. Nu putea să facă nimic, fiindcă se gândea la ea. Îşi ignora cu grosolănie prietenii. Aceştia se distraseră foarte bine seara trecută, primind favorurile unor ţigăncuşe, care lui îi fuseseră refuzate. Nu-i pizmuia din cauza asta. Doar că îl scotea din minţi faptul că el nu fusese atât de norocos.

Începu să bea imediat după masă, străduindu-se să-şi amorţească dezamăgirea. Nu-l ajută cu nimic. Dimpotrivă, îl făcu să decidă cu mai multă uşurinţă că avea s-o transforme pe ţigăncuşă în amanta lui. Sigur că asta avea să satisfacă standardele ei morale care voiau „un bărbat doar al meu", nu-i aşa?

De-abia se întunecase, când porni din nou călare spre tabăra ţiganilor. De data asta, nu îi luă cu el pe David şi pe Walter – nici nu le spuse unde se ducea – fiindcă intenţiona să o ia pe ţigăncuşă cu el acasă, dar nu voia ca prietenii lui să ştie cât de tare îl vrăjise, aducându-l în punctul în care să vrea să o instaleze la Londra, ca să fie întotdeauna la dispoziţia lui.

Nu era nicăieri în jurul focului de tabără unde o lăsase cu o seară înainte. Bătrâna însă era acolo. El îşi priponi calul lângă ea. Nimeni nu veni să-l întrebe ce făcea acolo, probabil fiindcă nu voiau să ştie dacă venise din nou să-i alunge.

– O caut pe nepoata dumitale, doamnă, spuse el fără nici un preambul.

Ea îşi ridică privirea spre el, şi la coada ochilor i se formară riduri când zâmbi.

– Bineînțeles că o cauți. Vino, stai jos, și dă-mi mâna, spuse, bătând cu palma perna de lângă ea.

El se așeză, dar nu fu sigur de ce îi întinse mâna. Bătrâna i-o ținu ușor între degetele ei noduroase, deși în strânsoarea ei nu se simțea nici o putere. Ochii i se închiseră pentru o clipă, apoi se deschiseră și privi țintă în ochii lui. Ceea ce îi dădu senzația foarte stranie că i-ar fi atins sufletul.

Închipuiri. Nu trebuia să fi băut atât de mult, nu trebuia să fi adus o sticlă plină de rom cu el, de parcă ar fi avut nevoie de ceva care să-i dea curaj ca să-i ceară țigăncușei să devină amanta lui. De fapt, nu era deloc sigur de răspunsul ei și voia cumva să-și amorțească simțurile, în cazul în care îl refuza.

– Ești un bărbat foarte norocos, îi spuse bătrâna în cele din urmă. Ce-o să-ți dau îți va aduce fericire pentru tot restul vieții.

– Și ce e asta?

Ea îi zâmbi din nou.

– Vei ști la timpul potrivit.

Mai multe absurdități. Oamenii aceștia se îmbogățeau de pe urma faptului că erau misterioși. Presupuse că făcea parte din farmecul lor. Dar era nerăbdător să o vadă pe fată din nou.

– Unde e nepoata dumitale?

– I s-a cerut să danseze. Acum se pregătește. Nu mai durează mult.

Fiecare minut era prea lung după părerea lui. Nerăbdarea lui era incredibilă. După ce se forțase să stea departe toată ziua, acum că era acolo refuza să fie amânat.

– Da, dar *unde* se pregătește? Vreau doar să-i vorbesc.

Bătrâna țigancă chicoti.

– Și o vei face, dar după ce dansează. Nu trebuie să fie distrasă de prezența ta, fiindcă dansul cere concentrare deplină. Răbdare, *gajo*, vei primi ce dorești.

– Voi primi? Când ceea ce doresc e ea?

Nu ar fi trebuit să-i spună asta tocmai bunicii. Fusese lipsit de tact. Unicul inconvenient al băutului peste măsură era limba prea

slobodă, și tocmai se împiedicase de a lui. Dar era prea târziu să se mai retragă acum. Din fericire, ea nu păru ofensată.

Încuviință doar și îl întrebă în engleza ei cu accent gutural:

– Atunci, ai adus pe unul dintre preoții voștri ca să vă dea binecuvântarea?

Iar prostia aceea?

– E ridicol. Sunt un lord englez, doamnă.

– Și? Ea e o prințesă țigancă, la fel de nobilă în țara ei de baștină ca și dumneata în țara asta. Și dacă o vrei, trebuie să te căsătorești cu ea.

– Am venit cu o alternativă acceptabilă, îi spuse el înțepat.

– Chiar așa? Una pe care ea o va considera mai bună decât căsătoria cu țiganul de acolo, al cărui tată e barosanul nostru și care a plătit deja prețul miresei?

Christopher se încordă, plin de un fel de furie pe care n-o mai simțise înainte.

– Care țigan?

– Cel chipeș care se sprijină de copacul de colo – cel care va dansa *tanana* cu ea în seara asta. E rar, foarte rar întâlnit ca un *gajo* să asiste la o *tanana*. Ești binecuvântat, englezule, fiindcă ai venit exact la timp ca să o vezi.

Acest „va dansa cu ea" părea să aibă un înțeles pe care mintea lui întunecată de beție nu-l putea cuprinde. Zări bărbatul spre care arăta ea și îl văzu sprijinindu-se de copac. Urmărind direcția privirii lui, văzu fata care îi bântuia mintea și își ținu răsuflarea privindu-i frumusețea plină de senzualitate.

Purta o bluză albă care îi lăsa umerii descoperiți și al cărui decolteu adânc era mărginit de o dantelă vaporoasă, punctată de fluturași aurii. Fusta ei lungă era de un auriu viu și strălucea și mai mult din pricina unor fâșii late de paiete aurii cusute pe tiv. Singura bijuterie erau cerceii lungi care sclipeau și răsunau la cea mai mică mișcare. O eșarfă albă ca un șal, împodobită și ea cu fluturași de aur, era drapată peste părul ei negru strălucitor.

Strălucea din cap până-n picioare. Era frumoasă. Nu observase prezența lui Christopher. Se uita țintă la țigan în timp ce brațele i se ridicară, începând dansul...

Tânărul era într-adevăr chipeș, înalt, subțire, grațios în salturi și mișcări. Christopher se simți prea mare și groaznic de împiedicat prin comparație. Dansul te hipnotiza. Nu se pierdeau nici o clipă din ochi unul pe altul, oricât de frenetice deveniseră ritmul și mișcările. Era un dans al pasiunii, al tentației, dansul a doi amanți care flirtau, tachinau, negau, ofereau, promiteau...

– Nu poate s-o aibă. I-o interzic, spuse hotărât Christopher, dovedind cât era de beat.

Așa că nu fu de mirare că bătrâna râse de el.

– Nu poți s-o interzici, englezule. Tot ce poți să faci este să-l împiedici căsătorindu-te tu cu ea.

– Nu *pot* să mă căsătoresc cu ea, doamnă.

Urmă un oftat prelung.

– Atunci nu te mai gândi s-o ai, bucură-te de dans și du-te acasă. Vom pleca dimineață.

El nu-și luase ochii de la fată de când apăruse și nu și-i luă nici acum. Dar vorbele bătrânei îi produseră o panică neașteptată pe care nu o putu controla. Aveau să plece – *ea* avea să plece? Nu o va mai vedea niciodată? Inacceptabil. *Trebuia* să fie de acord să devină amanta lui. Avea să-i cumpere tot ce dorea, să-i dăruiască totul – în afară de licența de căsătorie. Cum putea să nu fie de acord?

Totuși, oricât de mult își dorea să creadă că se putea rezolva cu bani, nu se putea baza pe asta atunci când trata cu un popor atât de diferit de al său. Nu era în elementul lui. Cine, în afară de străini, s-ar fi gândit că el se putea căsători cu ea, pur și simplu, ignorând faptul că el era un lord cu titlu, iar ea o hoinară oarecare? Ei bine, nu atât de oarecare. Ei bine, deosebit de frumoasă, deosebit de demnă de dorit, dar asta nu conta. Pur și simplu nu se putea.

De ce nu? Întrebarea îl luă prin surprindere. Avea nevoie de altă gură de băutură. Asta, cel puțin, era ușor de făcut, și scoase

sticla de rom din buzunarul larg al hainei, o deschise și o duse la gură, fără să-și ia ochii de la ea.

Ea era dorința. Era pasiunea. Dansa ca un înger. Dansa ca o dezmățată. Dumnezeule, o dorea. Nu dorise niciodată ceva atât de mult cum o dorea pe ea. Îl făcuse să simtă din nou. Trecuse atâta timp de când muriseră toate emoțiile lui. Trebuia s-o aibă. Prețul nu conta, trebuia s-o aibă.

Capitolul 16

Auzi un geamăt şi se trezi. Christopher nu-şi putu imagina de unde vine până nu-l auzi din nou şi îşi dădu seama că el era cel care gemea. Simţea că îi crapă capul. O mahmureală a naibii, aşa cum merita, presupuse, fiindcă se găsise să bea tocmai rom. Asta nu era libaţia lui normală, desigur, dar ieri voise ceva puternic, şi nu mai rămăsese nimic altceva în casă – lipsă pe care trebuia s-o corecteze azi, la prima oră.

– Pot să te-ajut.

Vocea avea un uşor accent şi era blândă ca o şoaptă. Se întoarse să vadă cui îi aparţinea. Nu fu surprins să vadă că era ea, culcată pe perna de lângă el, zâmbindu-i. Ann, Anna, nu, Anastasia, da, acesta era numele pe care îl scosese în cele din urmă de la ea într-un moment anume din noaptea trecută, deşi nu-şi putea aminti când exact.

– Cu ce să m-ajuţi?

– Cu durerea pe care o simţi după excesul din noaptea trecută.

– O, asta? Clipi când un alt junghi îi săgetă tâmplele. Nu te mai gândi la asta. Dacă ai veni puţin mai aproape şi m-ai lăsa să te ţin în braţe, plăcerea asta m-ar face să uit cu totul de capul meu îndurerat.

Ea îi atinse blând fruntea.

– Nu, nu te-ar face, dar e drăguţ din partea ta să spui asta.

Se apropie oricum, lipindu-se de el şi punându-şi capul pe pieptul lui. El oftă extaziat când îşi dădu seama că era complet goală sub cearşaf. Orice s-ar fi întâmplat noaptea trecută între ei – de ce naiba nu-şi putea aminti? – îi făcuse plăcere, fără nici o îndoială.

– Deci, ai fost de acord? spuse el cu o doză considerabilă de satisfacţie masculină în timp ce îşi trecea mâna prin părul

ei mătăsos. Ştiam că o să fii, deşi să mă ia naiba dacă pot să-mi amintesc.

– Ai insistat, dacă vrei să ştii.

– Am făcut-o? Ei bine, bravo mie.

Ea chicoti. Era un sunet răguşit, care provocă un răspuns rapid în zona de sub abdomenul lui. Era uimitor cât de uşor îl putea face s-o dorească.

– Faptul că nu-mi amintesc cea mai bună parte a serii mă face să mă simt cumva... nemulţumit, îi spuse el, cu o oarecare mâhnire. Dar sunt gata s-o iau de la capăt, ca să-mi pot aminti de data asta.

Ea îşi ridică fruntea, uitându-se la el. Ochii ei frumoşi erau plini de umor, dar şi de tandreţe.

– De la capăt? Îmi pare rău să te dezamăgesc, Christoph, dar în momentul în care ai pus capul pe pernă, noaptea trecută, ai adormit buştean. Nu te-ai urnit nici o clipă când te-am dezbrăcat, şi nu a fost o sarcină uşoară, la cât de mare şi de greu eşti. Puteai să tragi cu tunul în camera asta, şi tu nu...

– Am prins ideea, mormăi el. Drăcia dracului, am băut *atât* de mult?

Ea încuviinţă cu un zâmbet răutăcios.

– Când întreci măsura la băutură eşti foarte caraghios. Nu vorbeşti neclar. Nu te clatini şi nu te legeni. Nu pari deloc beat. Dar lucrurile pe care le spui – mă îndoiesc cu adevărat că le-ai spune dacă ai avea mintea limpede.

– Ca de exemplu?

– O, ca de exemplu atunci când mi-ai spus că nu o să mai dansez *niciodată*. Ce prostie, bineînţeles că voi dansa – oricând îmi vei cere s-o fac. Şi când m-ai aruncat sus pe cal şi mi-ai spus să stau acolo până îl omorai pe Nicolai.

El o privi cu ochii mari.

– Nu am făcut-o, nu-i aşa?

– Nu, ai uitat fiindcă ai încercat să găseşti o armă într-un buzunar şi în cele din urmă nu ţi-ai mai putut aminti ce căutai.

El se strâmbă.

– Nu o s-o mai fac niciodată. Dacă mai văd vreodată o sticlă de rom, o să...

– Da, ştiu, o să ţi-o spargi în cap înainte s-o bei.

– Nu aş merge chiar *atât* de departe.

Ea chicoti.

– Nu cred asta, dar aşa *ai spus* aseară.

Sunetul râsului ei îl ataţă din nou. O îndepărtă puţin de pieptul lui, ca să-i poată atinge buzele cu gura lui. Îi căută privirea cu privirea lui. Nu se îndoia că ea avea să recunoască dorinţa din ochii lui.

– Deci, nu am făcut dragoste încă? spuse el răguşit.

– Nu, şi nici nu o să facem, spuse ea calmă, nu înainte de a te scăpa de durerea asta groaznică de cap de care ştiu că suferi. Când o să fac dragoste cu tine, Christoph, vreau să simţi numai plăcere. Nu am exagerat când ţi-am spus că am talent la arta vindecării. Cunoaşterea ştiinţei ierburilor e în familia mea de multe generaţii. Nu o să dureze mult.

El fu asediat de câteva emoţii diferite în acelaşi timp: dorinţă fierbinte când ea spuse că va face dragoste *cu* el, dezamăgire acută când ea se ridică din pat, uimire profundă când o văzu complet goală.

Anastasia se purta de parcă ar fi fost perfect normal să umble dezbrăcată. Nu arăta nici un strop de stânjenire. Nici nu îşi etala cu mândrie trupul ispititor în faţa lui, deşi ar fi avut motive întemeiate s-o facă. Pur şi simplu se îndreptă spre o pungă din pânză care îi aparţinea, scotoci în ea până găsi ce căuta, apoi se uită în cameră până văzu lucrul de care avea nevoie – pahare şi câteva sticle din cristal şlefuit, dintre care una era umplută cu apă proaspătă în fiecare zi.

Deschise fiecare sticlă şi o mirosi, apoi, în mod surprinzător, alese coniacul şi presără în pahar câteva ierburi zdrobite. Amestecă repede cu degetul, apoi îl supse ca să-l cureţe, spre groaza lui Christopher – asta făcu ca un anume loc întărit să devină foarte dureros –, apoi se întoarse în pat şi îi întinse paharul.

În pahar erau doar câţiva centimetri de lichid auriu, tulburat de pudra de ierburi, şi el îl privi încruntat.

– De ce coniac şi nu apă?

– Fiindcă leacul nu are un gust foarte bun, şi coniacul maschează gustul. Bea-l. O să te simţi mult mai bine în doar... hm, cincisprezece minute sau cam aşa. Destul cât să fac o baie rapidă.

Imaginea ei în vana lungă îl făcu să bea dintr-o înghiţitură poţiunea şi să lase paharul deoparte.

– O să te însoţesc... dacă nu te superi.

– Nu mă supăr. Ea îi zâmbi. Dacă promiţi să-ţi ţii mâinile acasă până nu mai simţi nici o durere.

El oftă.

– Nu contează, o să sufăr aici... ăă, o să te aştept aici.

Ea încuviinţă, se aplecă să-l sărute pe frunte, apoi se opri ca să-i şoptească la ureche:

– Cei care aşteaptă primesc lucruri bune, Christoph.

Fu cât pe ce să-i spună că numele lui nu suna atât de străin ca acel Christoph, dar alese să se bucure de vederea sânilor magnifici care se apropiaseră atât de mult de gura lui când ea se aplecă peste el. Auzi uşa de la baie închizându-se şi oftă din nou. Dar peste puţin timp începu să-şi închipuie ce făcea ea în baia aceea decadentă.

Era singura încăpere din casă care nu se potrivea cu restul decorului şi fusese o surpriză completă pentru el, la prima inspectare a domeniului. Părea că un puritan din secolul trecut decorase casa, dar camera aceea fusese ascunsă şi scăpase intactă. Era uriaşă, în stil antic roman, cu o vană îngropată în care încăpeau cu uşurinţă şase adulţi, la care coborai pe trepte de marmură, înconjurată de coloane greceşti. Apa din vană şi din bazinul ornamentat curgea prin nişte heruvimi aurii despuiaţi.

Avea să se îmbăieze acolo cu ea, şi asta înainte de a pleca la Londra. Amintindu-şi de Londra, se gândi unde naiba urma s-o ţină până îi găsea o locuinţă potrivită? Nu putea avea încredere în slujitorii bârfitori din casa lui din oraş. Aici, la ţară, nu prea conta, căci bârfa slujitorilor nu ajungea atât de departe.

Dar în Londra era important, şi nu voia ca gurile rele să înceapă să răspândească zvonul că fusese vrăjit de o ţigancă, chiar dacă era absolut adevărat.

Uşa se deschise. Ea se întoarse în cameră la fel de goală ca la plecare. Se îndreptă direct spre pat. Îngenunche, trase deoparte cearşaful, apoi se aşeză în genunchi deasupra lui. El icni când văzu că îndrăznea să se aşeze pe coapsele lui. Până acum, părul ei lung o ascunsese cu graţie până la şolduri, dar acum se ondula pe abdomenul lui.

– Cum mai e durerea ta de cap? întrebă ea liniştită, de parcă nu l-ar fi hipnotizat cu gesturile ei.

– Care durere de cap?

Ea zâmbi auzind răspunsul.

– Regreţi ceva, Christoph?

El chicoti şi îşi ridică coapsele în întâmpinarea ei.

– Cred că glumeşti.

Ea dădu ochii peste cap.

– Nu mă refer la ceea ce vrem să facem acum. Ştiu că pot să te fac fericit. Mă întreb doar dacă regreţi că nu ţi-a căzut altceva la împărţirea sorţilor. Eu sunt sigură că nu.

El se întinse să-i mângâie obrazul.

– Nu cred că realizezi cât de mult ai făcut deja pentru mine. Ai văzut în mine mai bine decât vreau să recunosc. Devenisem o scoică goală. Tu m-ai readus la viaţă.

Zâmbetul ei deveni strălucitor.

– O să fim buni unul pentru celălalt. Se sprijini deasupra, punându-şi mâinile pe pat la nivelul umerilor lui, şi şopti cu buzele lipite de ale lui: Foarte buni.

Christopher gemu, cuprinzând-o cu braţele şi trăgând-o spre el ca s-o simtă aproape. Gura lui lacomă îi captură buzele, cu o voracitate imperioasă. O simţi încordându-se. Era prea multă pasiune dintr-odată, totuşi nu putea să încetinească ritmul. Se simţea de parcă ar fi aşteptat ani la rând clipa asta, femeia asta, şi nu se mai putea opri, acum că le primise pe amândouă.

Dar ea îl opri. Se forţă să scape din strânsoarea lui, şi profitând de surprinderea lui momentană, îi cuprinse obrajii în mâini şi îi ordonă sever:

– Ascultă-mă, Christoph. Nu o să te las să mă răneşti fiindcă eşti atât de beat de pasiune încât nu te mai gândeşti la ce faci. Ai uitat că sunt pentru prima dată cu un bărbat? Data viitoare o putem face rapid, dacă asta e dorinţa ta, dar nu de data asta. De data asta trebuie să tratezi cu grijă ceea ce trebuie să rupi. Sunt pregătită pentru durere, dar numai tu o poţi micşora. Sau nu contează pentru tine dacă sufăr mai mult?

– Contează, bineînţeles, spuse el automat.

Totuşi, încerca încă să asimileze cuvintele ei. Dumnezeule mare, cum putea fi virgină şi atât de îndrăzneaţă cum fusese? Totuşi, adevărul avea să se descopere în câteva momente, astfel că nu putea fi o prefăcătorie din partea ei.

– Eşti extrem de fierbinte pentru o virgină, punctă el, cam lipsit de tact, după cum îşi dădu seama prea târziu.

Dar ea râse şi nu se simţi ofensată.

– Ne vom petrece restul vieţii împreună. De ce aş ascunde ceva de tine? Sunt a ta, Christoph. Ar fi o prostie din partea mea să mă ascund de tine, nu?

„Sunt a ta." În mod destul de ciudat, declaraţia aceasta îl umplu de tandreţe. Se rostogoli ca să stea deasupra ei. O sărută, cu blândeţe de data asta. Existau multe avantaje în a te bucura de moment.

Avea un gust divin. Buzele ei se despărţiră cu uşurinţă, şi limba ei ieşi în întâmpinarea limbii lui, explorându-se amândoi. Mâna lui se mişcă peste sânii ei tari. Ea se arcui în sus, umplându-i complet palmele. El aproape că râse de încântare. O virgină dezmăţată, ce altceva şi-ar mai fi putut dori un bărbat?

– Atunci, o să-mi spui când eşti gata? întrebă el răguşit.

– Cred... că o să ştii, gâfâi ea.

Aşa deci. Zâmbi, continuându-şi explorarea. Pielea ei era mătăsoasă, caldă. Se trezi mângâind-o cu reverenţă, minunându-se de formele ei perfecte, de catifelarea ei, de reacţiile pe care le avea

la atingerea lui. El era tare, arzând de dorința de a intra în ea, dar atât de fascinat de ea încât se simțea nespus de încântat să vadă cum se simțea ea făcând dragoste pentru prima dată. Tremura, gemea, răspundea la atingerea lui. Îl făcea să simtă de parcă ar fi făcut dragoste și el pentru prima dată.

Și, într-adevăr, știu când era pregătită. Își sprijini cu grijă greutatea în mâini când se așeză între coapsele ei, și fu și mai atent când intră în ea. Bariera era acolo, așa cum pretinsese ea, și el strânse mai tare din dinți decât ea atunci când o rupse, deschizând-o. Ea gemu tare, dar fu doar un geamăt. Sărutul lui o alină.

O lăsă câteva momente ca să uite disconfortul și nu continuă până când ea nu începu să-i răspundă la sărut. Fiindcă pasiunea ei se reaprinsese, el alunecă mai departe în adâncul ei, încet, delicios, până când ea îl cuprinse cu totul. Căldura densă care îl strângea, plăcerea imensă fu aproape mai mult decât putea suporta, dar reuși să întârzie extazul final, retrăgându-se și începând un du-te vino delicat, pe care ea să-l poată suporta. Totuși, în curând văzu că ea nu mai avea nevoie de moderație, și o împingere adâncă îi conduse pe amândoi pe drumul glorios al bucuriei depline.

Capitolul 17

Christopher nu remarcase niciodată cât de plăcut putea să fie să ții pur și simplu în brațe o femeie și să te bucuri simțindu-i aproape trupul cald. Presupuse că nu își acordase niciodată suficient timp să afle asta înainte, întotdeauna nerăbdător să doarmă sau să plece la treburile lui, odată ce își satisfăcea nevoile. Apoi, nu „întreținuse" niciodată înainte o amantă și nici nu adusese una în patul lui.

Nu că nu ar fi avut multe amante de-a lungul anilor, dar ele aveau locuințele lor, programul lor separat de al lui, și aranjamentul tipic cu acest fel de amante era că se puneau de acord să se bucure unul de altul doar pentru un timp. Nu-l costaseră mai mult decât prețul ocazional al unor bijuterii scumpe.

Anastasia urma să fie complet „întreținută". El avea să-i ofere o casă în care s-o poată vizita, slujitori ca să trăiască comod, haine, mâncare și bijuterii scumpe. Avea să coste mult. Dar o merita în mod categoric.

– Pari flămând, spuse ea când auziră amândoi zgomotul stomacului lui pentru a treia oară.

– Poate fiindcă sunt, replică el leneș, fără să se grăbească să se scoale. Dacă mă gândesc bine, nu îmi amintesc să fi cinat aseară – la naiba, nu-i de mirare că romul mi s-a urcat direct la cap. Ai idee cât e ceasul?

– Destul de târziu, trebuie să fie cel puțin jumătatea dimineții.

El chicoti.

– Asta ți se pare târziu?

– Când ești obișnuit să te trezești în zori, da, e foarte târziu.

El zâmbi.

– Nu o să mai ai nici un motiv să te mai trezeşti vreodată devreme.

– Întâmplător, mie îmi plac zorii, îmi place să văd cum răsare soarele. Ţie nu?

– Hmm, nu m-am gândit niciodată la asta – de fapt, nu-mi amintesc să fi văzut prea multe răsărituri. Apusurile se potrivesc mai bine cu obiceiurile mele.

– Cred că te vei bucura de răsărit cu mine, Christoph, prezise ea.

– Eu *ştiu* că tu te vei bucura de apus cu mine, contraatacă el.

– Şi de ce nu ne putem bucura de amândouă?

El se ridică în şezut şi se uită la ea.

– Nu te gândeşti să-mi schimbi obiceiurile, nu? Şi de ce insişti să-mi spui Christoph? Nu ţi-am spus aseară că numele meu e Christopher?

– Ba da. Ai spus şi că prietenii tăi îţi spun Kit. Dar se întâmplă să-mi placă mai mult Christoph. Mi se pare că sună mai poetic. Consideră-l un alint.

– Trebuie?

Ea chicoti şi se rostogoli la marginea patului, apoi se întinse după haine.

– Cred că trebuie să te hrănim imediat. Stomacul gol te face morocănos.

El clipi, apoi zâmbi în sinea lui. Avea dreptate, bineînţeles. Nu era nimic greşit în faptul că ea avea un nume de alint pentru el. Şi, în plus, când umbla prin cameră aşa dezbrăcată, nu mai găsea nici un motiv întemeiat de nemulţumire.

Se ridică şi se îmbrăcă şi el. Când termină şi privi spre ea, văzu că purta costumaţia ţipătoare cu care dansase seara trecută, ceea ce avea să atragă mai multă atenţie decât i-ar fi plăcut lui.

– Nu ai altceva de îmbrăcat? întrebă el.

– Aseară nu mi-ai oferit ocazia de a-mi face bagajele, Christoph. Tot ce am e sacul de pânză pe care mi l-a aruncat bunica exact înainte de a porni în galop cu armăsarul tău nebun.

El făcu o grimasă, amintindu-şi că nu se purtase deloc ca un gentleman noaptea trecută.

– O să te duc înapoi astăzi să-ţi iei lucrurile... şi poate în oraş, ca să cumpărăm nişte haine normale.

Ea ridică o sprânceană auzind cuvintele alese de el.

– Crezi că hainele mele nu sunt normale?

– Ei bine, sigur că sunt. Tonul lui deveni împăciuitor. Doar că... sunt... ei bine...

Nu putea găsi un cuvânt potrivit care să n-o insulte. Ea îi oferi câteva şi nu-i fu greu să vadă că *se simţea* insultată.

– Comune, poate? Ţărăneşti? Potrivite doar pentru ţiganii vagabonzi?

– Nu trebuie să te simţi jignită, Anastasia. Hainele tale sunt foarte bune pentru viaţa pe care o duceai pe drum. Dar vei trăi o viaţă diferită de acum înainte. E ceva foarte simplu.

Ea se încruntă, deloc împăcată.

– O să fii deranjat, Christoph, de ceea ce sunt?

– Ce eşti?

– Sunt ţigancă.

– Pe jumătate ţigancă, sau aşa ai susţinut.

Ea dădu motivul acesta deoparte.

– Am fost crescută ca o ţigancă, nu ca o rusoaică. Poate că nu gândesc şi nu mă port exact ca majoritatea ţiganilor, dar sunt totuşi una dintre ei.

El veni spre ea şi o cuprinse în braţe.

– Nu vreau să avem prima noastră ceartă.

– Nu o avem?

– Nu, nu o avem. O interzic.

Ea se lăsă pe spate şi se uită în ochii lui.

– O să fac câteva concesii ca să te simţi mai bine. Tu trebuie să faci acelaşi lucru pentru mine. Astfel putem ajunge să fim de acord în toate până la urmă. E corect?

– Ai un mod unic de a privi lucrurile, şi cred că pot să mă obişnuiesc cu el. Ca să fie totul corect, suntem de acord să jefuim bucătăria?

– Dacă aşa se face aici ca să obţii micul dejun, sigur. Arătă cu mâna spre uşă şi făcu o plecăciune înflorită. După dumneata, lordule englez.

El dădu ochii peste cap şi o împinse în faţă ca să o poată plesni în joacă peste fund.

– Nu mai vreau să aud asta. Christoph e categoric destul de bun.

Ea chicoti.

– Dacă insişti.

Capitolul 18

Ar fi fost prea mult să spere că aveau să se înţeleagă perfect în continuare, deşi nu ar fi fost prea mult dacă s-ar fi aşteptat la câteva zile sau câteva săptămâni... Buna lor înţelegere se termină însă imediat ce coborâră scările, în aceeaşi dimineaţă.

Când se gândea la asta, Christopher recunoştea că ar fi putut să dea dovadă de mai mult tact. Dar pur şi simplu nu-i stătea în fire să-şi controleze orice cuvânt, mai ales printre prieteni. Până la urmă, cui să se laude cu splendida lui achiziţie, dacă nu celor mai apropiaţi prieteni?

Walter şi David erau acolo, dar mai apoi îşi dori ca aceştia să nu fi apărut în holul din faţă chiar pe când cobora scările, ţinând-o pe Anastasia de mână – deşi ea venea cu câteva trepte în urma lui. Iar cei doi bărbaţi nu se puteau preface că nu-i văd, desigur, când fustele ei aurii şi ţipătoare luminau ca un far în întuneric.

– Ce-i asta? întrebă David, privind spre Anastasia, dar adresându-i întrebarea lui Christopher. Deci de *asta* ai plecat aseară?

– O duci înapoi în tabără? presupuse Walter, apoi zâmbi pieziş: Venim şi noi.

– Nu chiar, îl corectă Christopher. O s-o duc mai târziu ca să-şi ia lucrurile, dar de acum va sta cu mine. A fost de acord să îmi permită să o întreţin.

– O, i-auzi, crezi că e înţelept, Kit? întrebă David. Nu e exact genul obişnuit de amantă.

În momentul acesta, Anastasia îşi smulse mâna din mâna lui Christopher, deşi el se gândea la remarca lui David şi aproape că nu observă.

– Ce-are a face genul obişnuit cu asta? întrebă el. Am avut „genul obişnuit", David, şi mi-am pierdut interesul în câteva

zile, la fel ca tine. Ceea ce sigur nu se va întâmpla cu Anna mea. În plus, nu i-am cerut să fie amanta mea ca s-o prezint în societate, aşa că nu contează dacă e obişnuită sau unică, nu?

– Ăăă, nu aş vrea să fiu purtătorul veştilor proaste, bătrâne, remarcă Walter. Dar aş spune că Anna ta e pe cale să-ţi smulgă capul de pe umeri... metaforic vorbind.

Christopher se întoarse exact la timp ca să primească o palmă răsunătoare peste obraz şi să o vadă pe Anastasia strângându-şi fustele în pumni şi întorcându-se în fugă pe scări.

– Pentru ce naiba a fost asta? strigă el în urma ei.

Dar ea nu se opri, şi după o clipă auzi trântindu-se uşa de la camera lui. De fapt, toată casa o auzi.

– Drăcia naibii, mormăi el.

În spatele lui, David tuşea în dosul palmei, plin de tact, dar Walter chicoti pe faţă:

– Nu, într-adevăr, nu e nimic obişnuit. Deşi ar putea să-ţi fie de ajutor să ştii, Kit, că a început să se încrunte de cum a adus David în discuţie subiectul amantei.

– Sigur, dă vina pe mine, mormăi David.

Christopher îşi ignoră prietenii şi se îndreptă spre camera lui. Uşa nu era încuiată. O găsi pe Anastasia îndesând înapoi cele câteva lucruri pe care le scosese din sacul de pânză.

El închise uşa şi se sprijini de toc. Nu era furios, dar era sigur deranjat şi destul de încurcat. Amantele nu aveau nici un motiv întemeiat să se supere atunci când erau numite amante.

– Ce crezi că faci? întrebă el. Şi de ce naiba m-ai lovit?

Ea se opri destul cât să se uite la el cu ferocitate.

– Nu te-am considerat niciodată prost, Christopher Malory. Nu te preface acum că eşti.

– Poftim? Îmi cer iertare, n-am înţeles, replică el cu aroganţă.

– Aşa şi trebuie, îl întrerupse ea. Dar *nu* eşti iertat!

– Nu asta am cerut. Dacă am spus ceva greşit, să mă ia naiba dacă ştiu ce a fost. Deci, de ce nu îmi spui ce te-a deranjat, şi apoi poate – *poate*, ţine cont – îmi voi cere scuze.

Chipul ei se înroşi de furie.

– Îmi retrag cuvintele, *gajo*, eşti un prost. Se îndreptă spre el. Dă-te la o parte din drumul meu, mă duc acasă.

El nu se mişcă din uşă. O prinse de umeri ca să o ţină în faţa lui, deşi se abţinu cu greu să n-o scuture.

– Nu mergi nicăieri până nu îmi oferi o explicaţie. Îmi datorezi măcar atâta lucru.

Frumoşii ei ochi de culoarea cobaltului scânteiară.

– Nu-ţi datorez nimic după ceea ce tocmai ai făcut!

– *Ce* am făcut?

– Nu doar că i-ai lăsat pe oamenii aceia să mă insulte, ci ai stat acolo şi ai făcut exact acelaşi lucru. Cum ai putut vorbi despre mine în felul ăla? Cum ai putut?

El oftă.

– Sunt cei mai apropiaţi prieteni ai mei, Anastasia. Credeai că nu aveam să mă mândresc cu tine în faţa lor?

– Să te mândreşti? Eu nu sunt o jucărie. Nu m-ai cumpărat. Şi *nu* sunt amanta ta!

– Nu eşti, pe naiba, o repezi el, dar apoi se opri şi se încruntă. Să nu-mi spui că am uitat să-ţi cer asta aseară. Este motivul pentru care m-am întors în tabără. De ce ai fi atunci aici, dacă nu ţi-aş fi cerut-o, iar tu nu m-ai fi acceptat?

– O, mi-ai cerut-o, sâsâi ea furioasă. Şi acesta a fost răspunsul meu.

Îl pălmui pentru a doua oară. De data asta, faţa lui se înroşi, şi nu doar din cauza loviturii. *Acum* era furios.

– Să *nu* mă mai loveşti din nou, Anna. E normal să presupun că ai fost de acord să devii amanta mea, mai ales fiindcă m-am trezit cu tine goală în pat. La dracu', chiar tu însăţi *ai spus* că ai fost de acord. Îmi amintesc clar că ai spus aşa azi-dimineaţă. Cu ce naiba ai fost de acord, dacă nu cu asta?

– Trebuie doar să-ţi aminteşti ce ţi-am spus despre singura modalitate de a mă avea, şi vei afla răspunsul. Nu sunt amanta ta, sunt soţia ta!

– Eşti pe dracu'!

Rămase atât de îngrozit, că ea trecu pe lângă el şi ieşi pe uşă. Şocul fusese probabil motivul pentru care rămăsese nemişcat, în loc s-o oprească. Nu-i venea să creadă că ignorase atât de complet regulile stricte ale clasei sale, beat sau treaz. Un marchiz *nu* se căsătorea cu o ţigancă obişnuită, ei bine, nu chiar atât de obişnuită, dar ţigancă... ei bine, pe jumătate ţigancă, dar oricum nu se făcea.

Era limpede că ea mintea, că folosea un şiretlic ca să-l facă să creadă că se căsătorise cu ea, şi asta din cauză că el se îmbătase atât de crunt cu o seară înainte, încât nu-şi mai amintea ce făcuse. Ce neruşinare crasă, mai ales că era de-ajuns să ceară o dovadă ca s-o facă să-şi recunoască minciuna, fiindcă nu exista nici o dovadă. Nu ar fi crezut că era atât de proastă încât să-şi închipuie că îl putea duce cu asta. O parte din furia lui iute şi oarbă se datora dezamăgirii pe care i-o provocase ea.

Plecă în urma ei şi văzu că ieşise deja din casă. Zări un colţ al fustei strălucitoare dispărând în pădure, la mare distanţă. Era prea departe ca s-o prindă din urmă pe jos, aşa că alergă spre grajd.

Pe când se afla la jumătatea drumului spre tabără, ea auzi armăsarul galopând în urmă şi-l văzu oprindu-se brusc şi ridicându-se în două picioare, puţin în faţa ei. Ignoră şi bărbatul, şi calul şi îşi continuă drumul, făcând un mic ocol. El îmboldi calul şi se opri din nou în faţa ei, şi repetă manevra până când ea înţelese mesajul şi se opri.

Christopher întinse mâna şi o invită să urce în şa. Când văzu că ea se mulţumea să-l privească ţintă, explică:

– Eu te-am luat din tabără aseară. Vreau să te duc înapoi tot eu astăzi. Aşa face un gentleman.

Ea pufni.

– E convenabil să te joci de-a gentlemanul doar atunci când ai chef.

Era o insultă serioasă, şi el îi răspunse cu aceeaşi monedă:

– Nu mă aştept ca o ţigancă să înţeleagă toate regulile încâlcite ale nobilimii.

Ea ridică din sprânceană.

– Asta înseamnă cumva că nici nobilimea nu poate înţelege regulile încâlcite ale oamenilor de rând?

El clipi, nedumerit.

– Poftim? Iartă-mă, nu...

– Nu te deranja. Am menţionat deja că nu te iert, nu?

El zâmbi larg, arătându-şi dinţii.

– Când e spus pe tonul ăsta, afurisitul ăsta de cuvânt înseamnă că vrei să ceri o lămurire, *nu* să rogi să fii iertat!

– Chiar aşa? Când un simplu „cum" ar fi de ajuns şi nu ar produce nici o confuzie? O altă „încâlceală" subtilă înţeleasă doar de voi, lorzii, nu?

El dădu ochii peste cap şi spuse pe un ton obosit:

– Eşti obtuză, Anastasia.

Ea folosi acelaşi ton şi adăugă un oftat.

– Iar tu eşti greu de cap, lordule englez, sau încă nu te-ai prins că nu mai am nimic să-ţi spun?

El deveni rigid.

– Foarte bine, dar înainte de a ne despărţi aş vrea să ştiu cum ţi-a trecut prin cap că m-ai fi putut convinge că m-am căsătorit cu tine?

– Să te conving? Ea râse pe un ton ironic. Probabil că în buzunarul hainei tale există o hârtie cu semnăturile noastre, dacă nu ai reuşit s-o pierzi aseară. Şi apoi îl poţi întreba oricând pe reverendul Biggs – cred că acesta a fost numele cu care s-a recomandat. L-ai ameninţat că îi rupi oasele dacă nu ne căsătoreşte, şi bietul om a luat-o de bună. Aşa că, fă ceea ce trebuie să faci şi „descăsătoreşte-ne". Nu trebuie să mă informezi când termini, fiindcă nu am nici o îndoială că vei avea grijă să aranjezi totul în mare grabă.

Din nou, nu încercă s-o oprească, fiindcă îl lăsase, din nou, fără cuvinte.

Capitolul 19

Nu avea de gând să plângă. El era un animal lipsit de sentimente, un ticălos arogant şi, aşa cum ar fi spus chiar el, un „afurisit" de snob. Dar ea nu avea de gând să plângă. Văzuse că era chinuit de confuzie şi voise să-l ajute. Îi simţise durerea şi voise s-o vindece. Îi văzuse golul din suflet şi voise să-l umple cu fericire. Dar nu văzuse că putea fi atât de prost încât să pună opiniile altora mai presus de nevoile lui. Nu văzuse că avea să-şi sacrifice propria fericire numai din cauză că „nu se făcea să procedeze aşa".

Era îngrozitor că se înşelase atât de mult în privinţa lui şi, mai rău, că se lăsase condusă de emoţii. Nu trebuia să-şi implice inima atât de mult... nu încă. Nu trebuia să se simtă devastată din pricină că el nu putea suporta gândul că se căsătorise cu ea, fiindcă ea ştiuse de la început că el simţea aşa – când nu era beat. Când era beat se lăsa condus de inimă. Când era beat nu lăsa nimic să stea în calea dorinţelor lui – în mod sigur, nu stupidul lui „nu se face".

Anastasia intră orbeşte în tabără, cu mintea prea plină de nefericire ca să-l observe pe Nicolai înainte ca aceasta s-o prindă dureros de braţ şi să o întoarcă cu faţa spre el. Degetele lui lăsau vânătăi. Avea vânătăi după fiecare atingere a lui.

– Unde ai petrecut noaptea? întrebă el.

Ea ar fi trebuit să fie destul de înţeleaptă şi să-l mintă, mai ales fiindcă părea foarte furios, dar era atât de tulburată, încât merse pe mâna urâtă a provocării. Cu bărbia ridicată, răspunse arogant:

– Cu soţul meu.

Palma nu fu neaşteptată. Chiar şi brutalitatea care o trânti la pământ era tipică pentru Nicolai. Anastasia îşi trase la o parte părul de pe ochi şi îl privi încruntată.

– Poate că nu ai auzit bine, Nico. Am fost cu soţul meu, acel *gajo* cu care m-am căsătorit aseară, acelaşi *gajo* care va avea grijă să ajungi într-o închisoare englezească dacă mai pui mâna pe mine vreodată.

El păru mulţumitor de nesigur, aşa cum sperase ea. Chiar păli uşor la menţionarea închisorii, fiindcă cei mai mulţi dintre ţigani preferau să moară decât să fie închişi, chiar şi pentru un timp. Totuşi, încă nu avea încredere în ea, şi din motive întemeiate.

– Îmi eşti promisă! îi reaminti el. Nu vei îndrăzni să te căsătoreşti cu altul.

– Ţi-am fost promisă, dar nu de mine, niciodată de mine. Nu ai fost niciodată alesul meu, Nico, nici nu am fost de acord să mă căsătoresc cu tine. Aş fi ales pe oricare altul, fiindcă ştim amândoi că te urăsc. Cu toate astea, am ales iubirea, da, iubirea, o noţiune despre care tu nu ştii nimic!

Dacă ea nu ar fi fost întinsă pe pământ, departe de el, ar fi lovit-o din nou. Iar acum aveau şi spectatori. Nu aproape, dar toţi cei din tabără ascultau şi priveau, inclusiv tatăl lui. Inclusiv Maria, care se apropia de ei cât de repede îi permiteau oasele ei bătrâne. De obicei nu lua parte la confruntările dintre Anastasia şi Nicolai. Dar aceasta o înfuriase.

Nicolai o văzu venind şi încremeni. Toţi cei din tabără, chiar şi tatăl lui, se temeau puţin de Maria. Viziunile ei erau *prea* corecte, şi la fel erau şi blestemele ei. Şi ea *era* norocul lor. Nu poţi să te joci cu norocul garantat. Totuşi, era prea furios ca să se gândească mai mult la asta, şi ridică mâna ca s-o oprească.

– Asta nu te priveşte, bătrâno.

Răspunsul ei fu să-i arunce o mână de bănuţi de aur. Fiecare îl lovi în plin, fiecare într-un punct diferit, şi fiecare îl lovi mai rău decât s-ar fi aşteptat văzând braţul slăbit care îi aruncase.

– Uite preţul miresei, scuipă Maria dispreţuitoare. Nepoata mea nu mai este acum nimic pentru tine, doar o străină, şi o vei trata ca atare, ţinându-ţi ochii departe de ea, ţinându-ţi mâinile departe de ea.

– Nu poţi face asta! mârâi el.

– Am făcut-o. Chiar dacă ea te-ar fi vrut, nu te-aş fi lăsat s-o ai. Nu meriţi să ai nici un câine, cu atât mai puţin o femeie. Mi-e milă de tatăl tău, care are un asemenea fiu.

– Cuvintele tale sunt mai mult decât aspre, Maria, strigă Ivan, apropiindu-se de ei. Înţeleg că eşti mânată de furie, dar...

– Nu e furie, Ivan, e nefericitul adevăr, îl întrerupse Maria. Nimeni nu îndrăzneşte să-ţi vorbească, dar eu îndrăznesc. Cei care mor nu se tem.

Înainte de a li se alătura, el auzise destule, iar acum păli dându-şi seama de semnificaţia ultimelor cuvinte.

– Nu! Nu vă putem pierde pe amândouă.

– Nu ai ce să faci de data asta. Nu poţi s-o ţii pe Anna, fiindcă inima o conduce în altă parte. Dacă vei încerca, nu vei obţine nici un beneficiu, doar dezastre. Dar numai tu eşti vinovat de asta, Ivan. Dacă l-ai fi educat mai bine pe Nicolai, dacă i-ai fi corectat tendinţele spre cruzime, ea ar fi ajuns să-l iubească, dar acum îl urăşte.

Ivan roşi furios, auzind aceste cuvinte, dar nu putea nega adevărul brutal, fiindcă Nicolai era într-adevăr o dezamăgire pentru el. Totuşi, aici era în joc norocul lor, perioada de bunăstare incredibil de lungă pe care nu putea suporta s-o ştie terminată.

– Nu înseamnă nimic faptul că am avut grijă întotdeauna de familia Stefanoff şi că aţi avut mereu un cămin printre noi? spuse el, încercând să îi stârnească sentimentul de vinovăţie. Unde v-a dispărut loialitatea?

– Loialitatea? râse batjocoritor Maria. Ai pierdut loialitatea mea cu ani în urmă, Ivan, când m-ai ameninţat din pricina plecării fiicei mele. Sau crezi că o bătrână ca mine ar fi trebuit să uite asta? De atunci a fost simplă apatie, fiindcă nu mi-am bătut capul să caut alt grup. Dar am ajuns din nou la răscruce – unul dintre ai mei vrea să-şi urmeze propriul drum, şi *nu* va fi împiedicat.

– Maria...

– Nu! îl întrerupse ea tăios. Nu mai e nimic de spus. Mi-am dat viaţa slujindu-vă pe tine şi ai tăi, dar s-a terminat. Dacă nu vrei să mor rostind un blestem care să te urmeze până la capătul zilelor,

îi vei ura nepoatei mele drum bun şi fericire pe calea pe care şi-a ales-o. Norocul te va însoţi atâta timp cât vei avea destulă minte şi nu te vei pune de-a curmezişul în faţa iubirii.

Aceasta era o ofertă de a-şi salva mândria şi a ieşi din scenă cu demnitate. Ceea ce şi făcu, înclinându-se întâi în faţa ei, apoi în faţa Anastasiei. Fiul său nu avea nici o demnitate de pierdut, aşa că nu fu nici o mirare că scuipă la picioarele Mariei înainte de a pleca, furios.

Anastasia se ridicase în picioare la sosirea Mariei. Acum o cuprinse de după umeri şi o ajută să se întoarcă la căruţă. Putea să-i simtă slăbiciunea, îi auzea răsuflarea trudnică, acum că se încheiase confruntarea.

– Te-ai forţat prea mult, o dojeni ea. Am crezut că ne înţeleseserăm că eu aveam să rezolv asta.

– Nu mă laşi să prezint spectacolul ultimei mele mari mânii?

Anastasia oftă.

– Ba da, sigur că da. Măcar ţi-a făcut plăcere?

– Nespus de multă, copilă, nespus de multă. Acum, unde e soţul ăla al tău? De ce nu e cu tine?

În momentul acesta, gândindu-se ce trebuia să răspundă, Anastasia izbucni dintr-odată în lacrimi.

Capitolul 20

Era încă dimineață, dar Anastasia o așeză pe bunica ei în pat. Rămăsese foarte puțină viață în Maria. Anastasia nu o simți aproape deloc când se așeză lângă ea, ținându-i mâna rece.

Un priveghi la căpătâiul unui muribund. Știa că asta era. Sir William o însoțea, stând tăcut în spate, cu mâna pe umărul ei. Era tot ce putea face ca s-o asigure pe Maria că avea să fie bine, când ea nu știa dacă avea să fie așa, și în același timp încerca să se lupte cu durerea ei. Totuși, mai trebuia spus ceva.

– Nu se consideră responsabil pentru ceea ce a făcut aseară, pe când era beat, rosti Anastasia drept răspuns atunci când fu întrebată de ce marchizul nu era cu ea. A crezut că eu am fost de acord să fiu amanta lui și a fost încântat de această presupunere. Refuză să creadă că s-a căsătorit cu mine, în schimb. De fapt, crede că îl mint.

– Deci crezi că într-adevăr nu te vrea? întrebă Maria. După ce l-am văzut, știu că nu-i așa.

– Mă vrea, dar nu ca soție. După câte se pare, are impresia că am aspirații prea mari. Data viitoare voi fi mai înțeleaptă.

– Data viitoare? chicoti ușurel Maria. Nu va exista nici o dată viitoare.

Anastasia nu înțelese.

– Atunci, o să rămân fără soț. Pentru mine nu contează, încercă ea s-o liniștească pe bătrână. Lordul englez a servit scopului meu. Datorită lui, nu mai sunt logodită cu Nicolai. Pentru asta îi sunt recunoscătoare.

Bătrâna zâmbi.

– Ai un soț. O să-ți păstrezi soțul.

– Acum nu îl vreau, încercă să insiste Anastasia, deși nu mințise niciodată cu îndemânare, și mai ales în fața Mariei, care știa să descurce minciunile atât de ușor.

– Ba da.

– Într-adevăr, bunico, nu îl vreau. Și, în plus, imediat ce o să găsească dovada căsătoriei noastre, fiindcă *nu* crede în cuvântul meu, o să desfacă într-o clipită căsătoria.

– Nu o s-o desfacă.

Anastasia oftă, dar apoi râse forțat.

– Foarte bine, sunt sigură că ai un motiv întemeiat pentru a fi atât de încăpățânată. De ce nu va divorța de mine?

– Fiindcă i-ai arătat lumina, fiica inimii mele. Nu se va întoarce în întunericul în care se afla înainte de a te întâlni. Nu e prost de-a binelea, deși ție ți se pare altfel acum. Poate că o să-i ia o vreme să-și dea seama. Trebuie doar să aștepți și să fii pregătită să-l ierți când își va veni în fire.

– Sau să-i dăm un ghiont, ca să se grăbească, sugeră Sir William.

Anastasia se întoarse, surprinsă de remarca neașteptată a englezului.

– Nu ți-aș cere să vorbești cu el, William.

– Nici eu nu aș fi atât de încrezut, rosti el în felul lui rigid, englezesc. El *e* un marchiz, până la urmă, în timp ce eu sunt doar un cavaler oarecare.

– Atunci, cum ai înghionti un marchiz? întrebă Maria.

William zâmbi pieziș, cu un aer conspirativ.

– Aș duce-o la Londra, aș îmbrăca-o în rochii frumoase și aș prezenta-o drept nepoata mea. Astfel, i-aș arăta cățelandrului că înfățișarea și originea contează foarte puțin până la urmă, și că fericirea e singura care merită căutată.

– Ai face asta pentru noi?

– Aș face orice pentru tine, Maria, răspunse blând William.

Ea se întinse spre mâna lui și o apropie de obrazul ei uscat.

– Poate că nu-i voi lua în seamă pe toți îngerii aceia chipeși până la urmă, *gajo*.

El o privi radios.

– O să am eu grijă de ei când ajung acolo, dacă uiți.

Ea încercă să zâmbească. Apoi, ochii i se închiseră încet, și lumina din ei se stinse. Vocea ei era doar o șoaptă:

– O las în grija ta, atunci. Ai grijă de comoara asta a mea. Și îți mulțumesc că m-ai lăsat să mă duc în pace.

Răsuflarea i se opri, odată cu bătăile inimii. Anastasia o privi țintă, într-o tăcere șocată, deși în lăuntrul ei jelea, bocea, se bătea zadarnic cu pumnii în piept, și nu schimba nimic. Bunica ei era moartă.

– Maria nu ar fi vrut să plângi, fetițo, dar uneori acesta e singurul mod de a da drumul durerii.

Cuvintele fură rostite cu bunătate și cu vocea întretăiată. William plângea și el în tăcere. Totuși, avea dreptate. Maria nu ar fi vrut să fie plânsă de nici unul din ei. O spusese de multe ori. Anastasia începu să plângă, nu după bunica ei, care își găsise pacea și scăpase de durere – și care nu voia să fie pricină de lacrimi după o viață atât de plină –, ci din pricina propriei singurătăți.

Sir William o ajută să sape groapa. Cei mai puternici dintre bărbați se oferiseră, dar ea refuzase orice ajutor, în afară de cel al englezului. Ceilalți o respectaseră pe Maria, se temuseră de ea, dar nu o iubiseră.

După obicei, tot ce avea Maria fu îngropat odată cu ea sau distrus. Chiar și vechii căruțe i se dădu foc. Dar Anastasia încălcă tradiția țigănească în două privințe. Lăsă caii Mariei să plece liberi, în loc să-i înjunghie așa cum se făcea când nu interveneau autoritățile locale. Și păstră inelul pe care îl primise Maria de la primul ei soț.

– Primul a fost cel pe care l-am iubit cel mai mult, spusese Maria adesea, când stăteau la focul de tabără noaptea și vorbeau despre numeroșii bărbați pe care îi cunoscuse și cu care se căsătorise de-a lungul anilor. El mi-a dat-o pe mama ta.

Inelul nu avea valoare mare, era de fapt o tinichea ieftină, dar fusese prețios pentru ambii ei bunici, și pentru asta voia să-l păstreze.

– Trupul meu va rămâne aici, amintirea mea va rămâne cu tine, copilă, îi mai spusese Maria în noaptea în care îi mărturisise că era pe moarte. Dar vreau să-mi păstrez numele pentru mine. Dacă trebuie să mă odihnesc aici, și nu în țara mea de baștină, nu vreau să rămână nici o urmă.

– Cândva voi pune un semn aici, îi spuse Anastasia lui Sir William. Dar nu va avea numele ei.

Toți membrii șatrei puseră mâncare pe mormânt în noaptea aceea. Aceasta era datoria familiei care rămânea în urma celui dus. Se auzise despre morți care se întorseseră și își mustraseră familia fiindcă nu-și făcuse datoria, sau cel puțin așa spuneau poveștile depănate în jurul focurilor de tabără. Asta nu era responsabilitatea prietenilor sau a cunoscuților, ci doar a membrilor familiei. Însă toți cei din grup o onorară pe Maria în felul acesta.

Capitolul 21

– Va fi atât de distractiv! Nu-ți putem mulțumi îndeajuns, Will, fiindcă te-ai gândit la noi și ne-ai permis să luă parte la această idee a ta.

Sir William roși și mormăi ceva care le făcu pe cele trei bătrâne să râdă în barbă. Anastasia, care îi urmărea, își înăbuși un zâmbet. Auzise multe despre aceste doamne pe drumul spre Londra. Erau prietene dragi ale lui William, pe care acesta le cunoștea din copilărie. Erau aproape de vârsta lui, dar încă duceau o viață socială plină. Le numea cu afecțiune surori de suflet, și se părea că ele simțeau același lucru în privința lui.

Victoria Siddons era văduvă – pentru a patra oară –, și fiindcă ultimul soț îi lăsase o avere considerabilă și un titlu foarte respectabil, mulți ani fusese una dintre cele mai renumite amfitrioane din Londra, și încă mai era. Organiza adesea diverse recepții, și invitațiile la seratele ei erau la mare căutare.

Rachel Besborough era și ea văduvă, deși nu de atâtea ori ca Victoria, fiindcă fusese căsătorită cu același marchiz timp de cincizeci de ani, până la moartea lui. Avea o familie foarte mare, alcătuită din numeroși copii și odraslele acestora, dar nici unul nu locuia cu ea, așa că era invitată, pe rând, de una din prietenele ei.

Elizabeth Jennings nu se căsătorise niciodată, și era probabil cea mai în vârstă fată bătrână în viață, sau așa spunea despre ea însăși, cu un chicotit. Nu că i-ar fi păsat. Era sora mai mare a lui Rachel, astfel că nu fusese lipsită niciodată de o familie numeroasă pe care s-o iubească la nebunie.

În dimineața aceasta se adunaseră toate în uriașul salon al Victoriei, în casa din Bennet Street, unde fuseseră găzduiți William și Anastasia de când sosiseră în Londra, cu o săptămână în urmă.

Anastasia stătea pe un scaun, suportând cea de-a doua și, cu puțin noroc, cea din urmă probă impusă de cusătoreasa personală a Victoriei, iar garderoba de rochii la modă pe care i-o promisese William era aproape completă.

Hainele acestea erau ultimul lucru pe care îl mai așteptau doamnele înainte de „debutul" Anastasiei în societatea londoneză. Lady Rachel ținea un jurnal în care adăuga zilnic toate locurile la modă în care trebuia „văzută" Anastasia. Lady Elizabeth își alcătuise și ea o listă de bârfitoare celebre pe care începuse deja să le viziteze.

– Nimic nu se compară cu pregătirea prealabilă a intrării în scenă, spusese ea după ce se întorsese de la prima vizită de bârfit. Lady Bascomb *moare* de nerăbdare să te întâlnească acum, îngerașule, și la fel se va întâmpla cu toate prietenele ei până mâine. Jur că poate ajunge la cel puțin patruzeci de membri diferiți ai lumii bune într-o singură zi. *Nu* mă întreba cum, dar reușește.

Hotărâseră că era nevoie de puțină confuzie care să stârnească și mai mult curiozitatea tuturor, așa că Elizabeth spusese o poveste diferită despre Anastasia în fiecare casă de bârfitoare vizitată. Se presupunea că mama ei era sora mai mică a lui William, care fugise de fapt în tinerețe și nu se mai întorsese niciodată în Anglia, așa că fiecare fundal pe care îl creau pentru Anastasia avea să fie complet plauzibil.

De fapt, cele trei doamne stătuseră într-o noapte până târziu și se distraseră grozav imaginând câteva scenarii straşnic de fanteziste, de la cel în care era fiica unui moștenitor ilegitim al unui tron din estul Europei, până la cel în care era fiica unui negustor turc de sclavi foarte bogat, trecând prin cel adevărat, în care tatăl ei era un prinț rus. Toate acestea fură încredințate, în cea mai mare taină, bineînțeles, celor mai cunoscute bârfitoare de pe lista lui Elizabeth.

Sarcina lui William era să afle când se întorcea marchizul în Londra și să descopere care erau obiceiurile acestuia, sau măcar locurile pe care le frecventa în mod obișnuit. Până la urmă, tot planul era conceput pentru el, și nu realizau mare lucru dacă

el nu asculta bârfele şi nu avea nici o şansă de a o vedea pe Anastasia în noua ei splendoare.

Odată realizată punerea în scenă, invitaţiile pentru Anastasia începură să curgă. Deşi nu-şi făcuse încă prima apariţie „publică", prezenţa ei era deja la mare cinste pentru fiecare amfitrioană din oraş, mulţumită talentului lui Elizabeth de a răspândi bârfele. Prima ei apariţie avea să fie totuşi la balul costumat pe care îl plănuise Lady Victoria pentru săptămâna următoare.

Christopher nu urma să primească invitaţie la acesta. Rămânea de văzut dacă avea să apară oricum, ca să o denunţe, să vadă ce punea la cale sau să declare că era soţia lui. Totul era posibil – motiv pentru care doamnele erau atât de emoţionate. Ele doar puseseră lucrurile în mişcare. Însă nu puteau prevedea urmările.

Activitatea şi planificarea febrilă o ajutară pe Anastasia să treacă peste perioada cea mai grea, de durere profundă. Şi nu trebuia să lupte doar cu pierderea bunicii ei şi a „soţului de o noapte", ci şi cu pierderea ţiganilor, oamenii cu care crescuse, pe care îi iubea, şi care o iubeau. Îşi luase rămas-bun de la toţi, deşi nu se aştepta să fie pentru totdeauna. Ţiganii nu se despart niciodată de-a binelea, în afară de cazul în care mor. Ei se aşteaptă să-şi revadă întotdeauna prietenii vechi şi cunoştinţele într-o călătorie următoare.

Ziua balului mascat sosi în cele din urmă. Anastasia începu să se simtă destul de emoţionată, chiar dacă nu se aştepta să-l vadă pe Christopher în seara aceea, fiindcă fusese exclus deliberat de pe lista invitaţilor. Până la urmă, nu trebuia să se vadă atât de limpede ce urmăreau. Scopul era să-i stârnească curiozitatea, să-l facă să regrete pierderea ei, să o dorească înapoi şi să îi fie mai uşor să ignore acel „nu se face" arătându-i *cum* se făcea – păstrând adevărul pentru ei înşişi.

În mod ironic, prima apariţie din sânul societăţii *lui* cu reguli rigide fu în pielea ei înseşi, căci costumul pe care îl purta nu era de fapt un costum, ci propriile haine, vestimentaţia ei strălucitoare de dans. Apăru îmbrăcată ca o ţigancă în faţa adunării care aştepta cu aviditate s-o întâlnească, şi le plăcu tuturor! Fu un succes covârşitor.

Deşi insistase să înceapă această „farsă" cu adevărul, sau cu o aparenţă de adevăr, în acelaşi timp ocoli multe întrebări. „Misterul" era mai presus de toate, îi amintiseră şi îi repetaseră prietenele ei pe când o pregăteau pentru debut. „Lasă-i să ghicească, lasă-i să se întrebe, nu dezvălui niciodată adevărul *real*, decât în glumă."

Ceea ce era destul de uşor de făcut. Ţiganii sunt maeştri ai misterului şi ai eschivării, până la urmă, o artă pe care o cunoştea prin educaţie, în ciuda faptului că folosise rareori înainte asemenea talente.

Noaptea decurse splendid, depăşind aşteptările prietenelor ei. Trei propuneri de căsătorie foarte legitime, deşi impulsive, opt propuneri de un tip mai puţin decent, un tânăr care se făcuse complet de râs aruncându-se la picioarele ei în mijlocul dansatorilor ca să-i declare din toţi rărunchii dragostea eternă, alţi doi domni care ajunseseră să se ia la bătaie în timp ce se luptau să-i câştige atenţia.

Christopher nu apăru. Deşi se confirmase că era în Londra, nu puteau fi sigure că auzise despre ea. Dar noile bârfe urmau să facă ocolul saloanelor a doua zi. Avea să audă despre ea în cele din urmă. Era doar o problemă de timp.

Capitolul 22

Acum că se întorsese în Londra, Christopher nu reuşea să intre din nou în normalitate. Îşi terminase în grabă treburile la Haverston, apoi îi produsese un şoc administratorului, concediindu-l. Cu toate acestea, nu făcuse nici un efort de a găsi un nou administrator. Nu făcuse nici un efort de nici un fel, în afară de acela de a se uita ţintă la focul din cămin şi de a analiza lucrurile pe care trebuia sau nu trebuia să le facă în privinţa Anastasiei Stefanoff.

Nu şi-o putea scoate din minte. Trecuseră aproape două săptămâni de când o văzuse ultima dată, şi totuşi o vedea de parcă ar fi stat dinaintea lui. Goală, furioasă, sub el în pat – imaginile îl bântuiau ca nişte stafii răzbunătoare care nu voiau să plece.

Se înapoiase în tabăra ei. Jurase că nu o s-o facă, ştiind că nu avea nici un rost s-o întâlnească din nou, date fiind împrejurările, dar la două zile de la despărţirea lor definitivă se îndreptase călare într-acolo. Nu ştia sigur ce voia să-i spună, dar nu avu ocazia să afle.

Nu-i veni să creadă când descoperi că ţiganii plecaseră. Nu se aşteptase la una ca asta. Uluirea lui fu urmată de o mânie bruscă, şi se gândi să-i trimită pe oamenii legii după ei. La urma urmei, făgăduiseră să lase proprietatea aşa cum o găsiseră, dar lăsaseră în urmă un mormânt şi un morman mare de lemn şi metal carbonizat, care indica faptul că una dintre căruţele lor fusese arsă.

Totuşi, odată mânia risipită, nu se mai îndreptă spre Havers Town să-l caute pe şerif. De vină fu faptul că îşi dăduse seama cui îi aparţinea mormântul. Era al bunicii Anastasiei. Şi dacă intuise adevărul, atunci ea probabil că jelea. Şi, în mod ciudat, acum dorea s-o consoleze. Totuşi, mai întâi trebuia s-o găsească.

Asta încercă să facă, trimiţând oameni în cele mai apropiate oraşe. Era greu de crezut, însă nu găsiseră nici o urmă a ţiganilor. Aceştia se făcuseră nevăzuţi. Şi atunci începu să bănuiască faptul că era posibil să n-o mai vadă niciodată.

Când îi veni în minte pentru prima dată acest lucru, se uita ţintă la focul din căminul sălii principale de la moşia Haverston, astfel că trase un pumn în perete, lăsând o gaură lângă poliţa de deasupra. Aflaţi amândoi de faţă, Walter şi David păstrară o tăcere înţeleaptă, dar se uitară unul la altul ridicând din sprâncene.

A doua zi se întoarseră la Londra, iar prietenii îl lăsară repede în voia proastei lui dispoziţii. El nici nu le observă absenţa, fiindcă nu acordase nici o atenţie încercărilor lor de a-l înveseli.

Totuşi, cum obiceiul lor de sfârşit de săptămână era să colinde una dintre multele grădini publice din Londra sau vreo staţiune balneară, atunci când nu aveau alte angajamente prestabilite, David şi Walter apărură din nou la uşa casei lui Christopher, încercând să-l facă pe „vechiul" lor Kit să-şi revină.

La unele dintre grădini, singura cale de acces era doar cu o barcă pe râu. Iar locurile erau atât de populare, încât mulţi dintre londonezi achiziţionaseră bărci, pentru a le vizita cu prietenii fără să fie nevoiţi să suporte întârzierea presupusă de o ambarcaţiune închiriată. David făcea onorurile în grupul lor, din simplul motiv că deţinea o proprietate pe râu şi putea adăposti cu uşurinţă o barcă.

Grădinile erau locuri de distracţie minunate, nu doar pentru aristocraţie, ci pentru toată Londra. Unele, ca New Wells, lângă London Spa, adăposteau chiar animale ciudate, şerpi cu clopoţei sau veverite zburătoare aduse din străinătate, şi deveniseră un fel de grădini zoologice. Altele aveau teatre. Majoritatea aveau restaurante, cafenele sau ceainării, copaci, alei umbroase, vânzători ambulanţi, muzică şi dans, prăvălii şi localuri pentru jocuri de cărţi şi pariuri.

Cele mai vechi dintre grădini, Cuper, Marybone, Ranelagh şi Vauxhall erau faimoase pentru concertele de seară, balurile mascate şi metodele folosite pentru iluminat, care le făceau atât

frumoase noaptea, încât cele mai multe dintre noile grădini erau simple imitații ale celor patru dintâi.

Pentru seara aceea, Walter sugeră localul de la izvoarele minerale Pacras, în nordul Londrei. Christopher fu de acord, deși nu putea spune de ce, fiindcă nu-i păsa dacă mergeau într-un loc sau în altul.

Totuși, după ce sosiră, nu se îndreptară spre nici o distracție, ci direct spre Sala Pompelor, iar prietenii săi insistară să încerce „apele", vestite ca un puternic antidot împotriva depresiei și a pietrelor la rinichi, și despre care se spunea de asemenea că purificau trupul și îndulceau sângele.

Christopher fu cât pe ce să izbucnească în râs. Era limpede că prietenii lui erau dispuși să încerce orice pentru a-l scoate din melancolia în care căzuse. Nu fiindcă ar fi avut încredere în apele minerale, dar ca să-și înveselească prietenii, care nu erau deloc subtili, bău o sticlă și luă acasă altele.

Părăsind Camera Pompelor dădură peste un grup de cunoscuți, cinci la număr, care, spre deosebire de ei, *veniseră* acolo să se distreze. Și fiindcă doi dintre tineri erau niște mucaliți binecunoscuți, David sugeră să se alăture grupului, sperând că aveau să-i poată smulge un zâmbet lui Christopher, deoarece el și Walter eșuaseră.

Nu avea de unde să-și imagineze că lucrurile urmau să se înrăutățească, dar exact asta se întâmplă. Și totul din cauză că unul din cei doi, Adam Sheffield, era și el prost dispus, dar spre deosebire de Christopher, nu se sinchisea să se plângă prietenilor în gura mare. Motivul fu descoperit imediat.

– Cum s-o întâlnesc dacă nu pot ajunge la ea? Baba e pe jumătate dusă, vă spun eu, și invită la petreceri numai pe cine vrea ea.

– Nu procedează așa numai în cazul petrecerilor, bătrâne. Dacă nu știai, își alege foarte strict invitații pe care îi lasă să intre în casa ei, cu *orice* ocazie. Petrecere sau nepetrecere, nu poți să intri pur și simplu la Lady Siddons. Trebuie să fii cunoscut, sau să mergi cu un cunoscut.

– De parcă nu ar cunoaște pe toată lumea, la cât e de bătrână.

– Ar fi trebuit să dăm buzna la petrecerea aceea prostească, interveni altul. Am auzit că a fost un bal mascat. Cine și-ar fi dat seama că era un Pan sau un Cupidon în plus?

– Crezi că n-am încercat? îi spuse Adam prietenului său. De ce crezi că am venit aici așa târziu? Dar la ușă era un lacheu al naibii care număra invitații *și* nota numele.

– Am auzit că tatăl ei era un matador faimos, spuse atunci alt membru al grupului, făcându-i pe toți să se implice în discuție.

– Un ce?

– Știi, spaniolii aceia care...

– Nici pe departe, spuse altul râzând entuziasmat. Era regele Bulgariei.

– Nu am auzit niciodată așa ceva.

– De parcă ar conta...

– Vă înșelați amândoi. Nu era rege, ci prinț, și dintr-o țară în care toată lumea are numele care se termină în „off". Înseamnă „fiul lui", sau „fiica", în cazul domnișoarei Stefanoff.

– Nu contează cine e tatăl ei, sublinie altcineva. Atâta timp cât mama face parte dintr-o familie englezească bună, ceea ce am auzit din sursă sigură, fiindcă mama ei a fost sora lui Sir William Thompson.

– Deci fetișcana e nepoata lui Thompson?

– Da.

– Aha, atunci așa se explică de ce Lady Siddons a luat-o sub aripa ei. Sir William e vecinul ei de câteva secole.

– Nu sunt chiar *atât* de bătrâni, imbecilule. Și, în plus, de unde știi? Tu nu te miști în astfel de cercuri.

– Nu, dar mama o face cu siguranță. Cine crezi că mi-a spus că Anastasia Stefanoff are să fie *senzația* sezonului? Mama aproape că mi-a ordonat să mă descurc cumva să ajung în preajma ei.

– Când nimeni nu a întâlnit-o încă? Și de ce? De ce o țin atât de ascunsă?

– Poate că e invitata lui Lady Siddons, dar asta nu înseamnă că a fost ascunsă până la debutul de aseară. Înseamnă doar că nu cunoaștem pe nimeni care s-o *fi* întâlnit deja.

– Ei bine, jumătate din blestemata de lume bună o întâlnește în seara asta, se plânse altul. De asta și-a ieșit Adam din fire, fiindcă *el* nu a fost invitat.

– Nu chiar jumătate din lumea bună, spuse cel din urmă pe un ton sec și înciudat. Probabil doar cei cu buzunarele pline, și asta nu ne include pe noi.

– Vorbește în numele tău, bătrâne, spuse încrezut cel mai vârstnic membru al grupului. Buzunarele mele sunt destul de pline ca să fac față oricărei vânătoare de zestre, dar nici eu nu am reușit să mă fac invitat. Dar îți spun, Adam, dacă e atât de frumoasă cum am auzit, s-ar putea să licitez și eu pentru ea. Mă gândeam că e timpul să mă așez la casa mea. De fapt, tata s-a gândit că e timpul, dacă ați prins ideea.

– De unde știi că e frumoasă?

– Ar fi în mintea tuturor dacă nu ar fi frumoasă? chicoti unul dintre ei.

– Asta nu înseamnă nimic. Nu trebuie să fii o frumusețe ca să *fii* în mintea tuturor.

– De fapt, sora mea mai mare a auzit de la Lady Jennings, care e prietenă bună cu Lady Siddons, că fetișcana e o frumusețe unică, un fel de încrucișare între o madonă spaniolă și o țigăncușă dezmățată. Exact combinația care stârnește un bărbat, dacă vreți să știți.

Conversația continuă pe același ton, în timp ce tinerii se apropiau de teatru, dar Christopher încetini și se opri. David și Walter avură nevoie de câteva momente ca să-și dea seama că rămăsese în urmă. Întorcându-se spre el, nu le fu greu să vadă că alăturarea de grup nu fusese chiar cea mai bună idee, până la urmă. Expresia lui devenise furioasă.

– E din pricina faptului că fetișcana despre care vorbeau arată ca o țigancă, ghici David cu o grimasă. Ce ghinion.

Dar Walter spuse pe un ton rezonabil:

– Știi, Kit, ai refuzat să ne povestești despre țigăncușa ta și nu ne-ai spus de ce te-a părăsit când tu te-ai oferit să o ții în lux,

și nici de ce te-ai înfuriat atâta. Pentru ce sunt prietenii, dacă nu pentru a împărtăși lucrurile astea?

– Nu v-am spus niciodată numele ei complet, nu? spuse Christopher.

David, care ghicea bine lucrurile în seara aceea, exclamă:

– Doamne sfinte, nu vrei să spui că numele ei este Anastasia Stefanoff, nu?

– Ba chiar ăsta.

– Dar nu crezi că...?

– Nu are cum naiba să fie! pufni Christopher.

– Atunci, nu te lăsa necăjit, Kit, dacă nu e decât o simplă coincidență, două femei care au același nume, îi sugeră Walter.

– O coincidență al dracului de ciudată, răspunse Christopher, încruntându-se mai mult decât de obicei. Mai ales dacă ne gândim că nu e un nume obișnuit în Anglia. În plus, nu-mi plac coincidențele care se întâmplă să fie *atât* de asemănătoare.

– Nu te învinuiesc deloc. Foarte ciudat. Dar să ne întoarcem la Anna ta, încercă din nou Walter. De ce te-a părăsit?

Walter întindea coarda. Dacă ar fi vrut să discute despre țigăncușa lui cu ei, Christopher ar fi făcut-o până atunci. Totuși, având în vedere gelozia nebună care îl cuprinsese, deși *știa* că tinerii aceia nu vorbeau despre Anna lui, ei bine, era limpede că trebuia să vorbească despre ea, chiar numai pentru a-și lua gândul de la cealaltă fată care se plimba prin viață purtând numele Annei.

Așa că răspunse scurt:

– Fiindcă nu i-a plăcut că am crezut *și* am spus că era amanta mea.

– Ai crezut? David găsise un cuvânt de care să se lege. Știu că te îmbătaseși destul de rău cu o zi înainte. Ai uitat să respecți formalitățile și să i-o ceri?

– Nu, i-am cerut ceva, dar se pare că nu i-am cerut ceea ce voiam să-i cer, mormăi Christopher. Se pare că, în loc s-o fac amanta mea, am făcut-o soția mea.

Expresiile lor identic de şocate confirmară pe loc de ce ar fi trebuit să țină dezvăluirea pentru el. Un bărbat cu poziția lui socială nu făcea asemenea boacăne.

David fu primul care îşi reveni din surprindere. Dar nu spuse pe față ce gândea, lucru pe care nici Christopher nu l-ar fi apreciat, fiindcă şi-l spusese singur de suficiente ori. *Toți* ştiau că ceea ce făcuse pur şi simplu nu se făcea. Iar tonul lui fu voit calm când afirmă:

– Ei bine, asta dovedeşte că nepoata lui Thompson nu este aceeaşi fată, în cazul în care am fi avut vreo îndoială. Soția ta nu s-ar fi aruncat în vâltoarea demersului de găsire a unui soț, nu-i aşa?

Walter îşi dădu ochii peste cap auzindu-i raționamentul, dar vru să afle:

– Cum naiba te poți îmbăta atât de tare, încât să nu-ți aminteşti că te-ai însurat?

– Bând *peste măsură*, evident, replică Christopher dezgustat de propria persoană.

– Presupun că da, încuviință Walter. Dar desigur că ai rectificat situația...?

– Nu încă, mormăi Christopher atât de încet, încât de-abia se auzi pe sine însuşi.

Walter nu auzi şi, în loc să tragă concluzia evidentă că prietenul său nu voia să răspundă, ceru lămuriri:

– Ce-ai făcut?

– Am spus că nimic încă!

Răspunsul exploziv nu opri următoarea întrebare:

– De ce nu?

– Să mă ia naiba dacă ştiu, se încruntă Christopher.

David şi Walter schimbară priviri cunoscătoare, dar David fu cel care le exprimă gândul:

– Atunci, poate că ar trebui să sperăm că, oricare ar fi motivul ciudat pentru care s-ar fi aflat în tabăra țiganilor, „soția" ta şi nepoata lui Sir William sunt una şi aceeaşi persoană, până la urmă.

Eu aş face o vizită la reşedința Siddons mâine, dacă aş fi în locul tău, Kit. Ar fi drăguț să ai o surpriză plăcută.

Chiar aşa? Christopher nu era atât de sigur, dar hotărâse deja să facă exact asta.

Capitolul 23

Christopher nu se aştepta la nici o surpriză atunci când fu condus în salonul lui Lady Siddons, unde „invitata" ei primea oaspeţi. Probabil că nepoata lui Sir William era o frumuseţe răpitoare, aşa cum indicau zvonurile, dar nu era Anastasia pe care o căuta el.

Totuşi, după ce se gândi o vreme, nu mai crezu că numele identice erau atât de întâmplătoare. Ar fi fost o coincidenţă prea mare. Era mult mai probabil ca Anastasia să nu-i fi spus numele ei real, ca ea s-o fi întâlnit pe nepoata lui William cândva în trecut, să îi fi plăcut numele ei şi să fi hotărât să şi-l însuşească.

Totuşi, trebuia să se asigure, aşa că în dimineaţa aceasta vizita casa bătrânei Lady Siddons. Şi tocmai faptul că nu se aştepta să fie surprins îl făcu să se simtă mult mai rău când o văzu pe Anastasia.

Aceasta era înconjurată de şapte bărbaţi care mai că nu salivau, şi care se luptau pentru a-i câştiga atenţia. Purta o rochie de dimineaţă de care s-ar fi mândrit şi o regină, cu decolteu adânc şi un corset strâns, iar părul ei sălbatic era adunat într-o coafură la modă, cu panglici şi şireturi. Rochia de satin albastru-argintiu strânsă cu şiret negru însufleţea nespus albastrul de cobalt al ochilor ei.

În primul moment, Christopher se gândi că era o simplă asemănare între două femei, fiindcă ea arăta exact ca o lady englezoaică, nu ca ţigăncuşa hoinară cu care se întâlnise. Dar asta se întâmplă doar în primul moment...

Ochii lor se întâlniră de-a curmezişul camerei. Ea rămase fără grai într-o clipă. Apoi roşi şi îşi plecă privirea, de parcă s-ar fi simţit vinovată de ceva. Dar avea motive să se simtă, nu-i aşa?

Să se costumeze asemenea unei doamne. Să se prezinte pe piaţa căsătoriilor, când era deja căsătorită.

Îngăduia geloziei să-i strice plăcerea pe care o simţise văzând-o din nou. Îşi dădu seama, şi totuşi emoţiile urâte erau prea puternice ca să poată fi ignorate cu uşurinţă şi îi nuanţau fiecare gând. Chiar şi Adam Sheffield era acolo. După câte se părea, nu mai avusese nici o problemă în dimineaţa aceea să intre s-o vadă şi părea fermecat de Anastasia. Prietenul lui, cel care făcuse tot posibilul să ajungă în preajma ei, era de asemenea acolo şi o privea plin de adoraţie.

Christopher simţi nevoia imperioasă şi clară de a se îndrepta spre ei şi să-i dea cap în cap, pe toţi, fără deosebire. Cum îndrăzneau să dea din coadă pe lângă soţia lui şi să-şi permită să aibă gânduri lascive care o implicau? Şi nu exista nici o îndoială că aveau gânduri lascive.

O încrucişare între o madonă şi o dezmăţată, aşa spuseseră despre ea cu o seară înainte, şi era o descriere foarte corectă. Anastasia iradia o promisiune senzuală, dar părea în acelaşi timp de neatins, o combinaţie desăvârşită pentru a stârni pofta unui bărbat şi care, în acelaşi timp, îl făcea să ezite în pornirea atacului, lăsându-l plin de dorinţe şi de fantezii.

Christopher hotărî că cei care se limitau la fantezii aveau să primească o simplă bătaie. Însă ceilalţi, cei câţiva bărbaţi care nutreau gânduri de natură permanentă, neştiind că doamna nu era disponibilă pentru nimic permanent, aceştia aveau să fie făcuţi bucăţele, încetul cu încetul.

– Sunt surprinsă să te văd aici, Lord Malory, rosti o voce de lângă el.

Nu îşi dăduse seama că se apropia de el contesa văduvă. O cunoştea din vedere, dar nu-şi amintea să-i fi vorbit vreodată. Totuşi, se părea că şi ea îl cunoştea din vedere şi ştia cine era. Auzind că era uimită de prezenţa lui, replică sceptic:

– Mă îndoiesc, Lady Siddons, având în vedere cine este invitata dumitale.

– Nu, într-adevăr, insistă ea, deşi zâmbi într-un fel care îi confirmă impresia. La urma urmei, ai fost destul de privilegiat şi ai obţinut diamantul, dar l-ai aruncat prosteşte.

– Nu am aruncat nimic, doamnă, spuse el ţeapăn, ştiind bine la ce se referea, şi continuă pe acelaşi ton: Diamantul e încă al meu, din punct de vedere legal.

Ea ridică din sprâncene, indicând că o surprinsese cu adevărat de data asta, dar continuă pe un ton de simplă curiozitate:

– Mi se pare ciudată afirmaţia aceasta, având în vedere că legăturile de care se bucură un marchiz ar fi putut rezolva mult mai repede o problemă de felul acesta. Poate că doar ai amânat rezolvarea problemei?

– Poate că nu am nici o intenţie de a face aşa ceva, pară el lovitura.

– Ei bine, asta e o dilemă. Poate că se cuvine să informezi şi îngeraşul, fiindcă ea are o impresie destul de diferită. Sau crezi că i-a fost făcut debutul doar ca să-ţi câştige atenţia?

– De fapt, debutul aceasta al ei mi se pare dincolo de orice logică, îi spuse el. Sau nu se cunoaşte cine e ea cu adevărat?

– Cine e ea? Adică în afară de faptul că e soţia dumitale? insistă ea, apoi adăugă: Nu-mi pot imagina la ce te gândeşti. E nepoata scumpului meu prieten, desigur. Nu cred că l-ai cunoscut. Ei bine, vino cu mine, milord, şi vom corecta această scăpare.

Ea plecă, şi era limpede că se aştepta ca el s-o urmeze. Christopher o făcu, fiindcă avea de fapt câteva întrebări pertinente pentru Sir William Thompson.

Bătrânul era singur, stând de veghe lângă un cămin destul de mare, de unde îşi supraveghea cu un aer „patern" tânăra „rudă". După câteva cuvinte rapide de prezentare, Lady Siddons îi lăsă singuri acolo.

Christopher nu îşi măsură cuvintele şi îl întrebă direct:

– De ce ai pretins că Anastasia e nepoata dumneavoastră?

William nu îi răspunse imediat. Îşi luă privirea de la Christopher şi privi din nou ţintă spre grupul numeros din centrul camerei, cu o expresie gânditoare. Luă o înghiţitură de ceai din ceaşca

pe care o ţinea în mână. Christopher nu avu impresia că se străduia să găsească un răspuns. Bănui că era ţinut să aştepte în mod deliberat. Ca să-i sporească nerăbdarea? Ca să-l pedepsească? Nu, asta era o posibilitatea prea îndepărtată. Poate că bătrânul nu-l auzise, pur şi simplu, o posibilitate clară având în vedere vârsta lui, care se apropia de şaptezeci de ani.

Dar apoi Sir William spuse pe un ton plăcut, care ar fi fost mai degrabă potrivit pentru o discuţie mondenă, decât pentru nişte amintiri dureroase:

– Sora mea a dispărut acum patruzeci şi doi de ani, Lord Malory. Nu mi-am iertat niciodată, cel puţin până de curând, faptul că nu am fost de partea ei când s-a luptat cu părinţii mei din pricina celui cu care trebuia să se căsătorească. A ales să fugă ca să nu accepte alegerea lor, şi nu am mai văzut-o niciodată, nici nu am mai auzit nimic despre ea. Avea un păr negru minunat, ştii. Nu e imposibil ca Anastasia să fie fiica ei, de fapt nu e chiar atât de greu de crezut.

– Dar nu e, nu-i aşa?

Sir William se uită din nou la el şi păru cumva amuzat când spuse:

– Contează? Când societatea căreia îi permiţi să-ţi dicteze acţiunile crede că e? Vrei să auzi faptele, milord?

– Asta m-ar ajuta foarte mult, spuse ironic Christopher.

Sir William zâmbi auzindu-i tonul.

– Foarte bine, faptele sunt că eu am călătorit cu ţiganii aceia. Motivul nu e important, dar eram în tabără când ai venit să le spui să plece. Deşi nu m-ai observat. Adevărul este că nu ai observat pe nimeni şi nimic, odată ce ai pus ochii pe fată.

Christopher roşi dintr-odată, fiindcă adevărul celor spuse îl stânjenea, deşi nu putea fi negat.

– E neobişnuit de atrăgătoare, spuse în apărarea sa.

– O, aşa este, într-adevăr, dar ce are a face, milord? Nu, trebuie doar să te gândeşti. Există un fel de iubire care creşte într-un timp îndelungat, şi există iubire fulgerătoare. Nu m-am întrebat

niciodată de ce erai atât de interesat de fată. Motivele nu puteau fi mai evidente decât adevărul.

O iubea? Christopher dădu să pufnească, apoi aproape se înecă în propriul hohot de râs. Dumnezeule mare, de ce nu se gândise la asta? Se gândise că era obsedat de ea. Se gândise că își pierduse controlul emoțiilor. Se gândise că se lăsase condus de pofta carnală. Totuși, gândindu-se din nou, își aminti cât de incredibil de fericit fusese când se trezise alături de Anastasia în dimineața aceea. Nu se gândise că ar fi putut să fie iubire.

– Întrebarea, Lord Malory, continuă Sir William, e ce ai de gând să faci în privința asta?

Capitolul 24

Venise la ea. Anastasia nu trebuise să iasă în lume și să fie „văzută" în locurile pe care le-ar fi putut frecventa Christopher, sperând să dea peste el. Nu trebuia să aștepte săptămâni întregi, așa cum bănuise. El venise la ea, și chiar a doua zi de la „debutul" ei oficial.

Nu trebuia să vadă nimic în asta, în afară de evidenta confirmare a faptului că zvonurile răspândite de Elizabeth își împliniseră scopul, și cu toate acestea nu se putea abține. El era aici, și atât de curând. Și ea nu lua în seamă privirile lui ucigătoare. Se așteptase ca el să dezaprobe serios acțiunile ei, având în vedere părerile lui despre amestecul dintre oamenii de rând și nobilime într-o relație socială permanentă.

Anastasia făcea acum ceva mai mult, pretinzând că era ceva ce nu era. Nu fusese ideea ei, dar nici nu se dăduse înapoi s-o pună în practică. În conformitate cu opiniile lui rigide, Christopher ar fi trebuit s-o denunțe. Dar el nu o făcuse, cel puțin nu imediat. Vorbise cu Victoria. Acum vorbea cu Sir William. Și în tot acest timp ea avea emoții, așteptând să vadă următoarea lui mișcare.

Îi era imposibil să continue conversațiile cu admiratorii când inima ei palpita de speranță, când fiecare gând era concentrat asupra bărbatului înalt și chipeș din celălalt colț al camerei, și nu asupra lucrurilor care i se spuneau. Chiar dacă rostise vreun cuvânt de când intrase el în cameră, nu și-l mai amintea.

Fu cât pe ce să se scuze și să se apropie de Christopher, incapabilă să mai aștepte un moment, când era în joc fericirea ei. Dar nu fu nevoie. El o porni către ea, și expresia lui se schimbă foarte puțin. Era limpede că era hotărât, implacabil și oarecum amenințător, o combinație care nu răspundea prea bine speranțelor

Anastasiei. Își ținu răsuflarea. Cum nu era greu de văzut încotro se îndrepta toată atenția ei, și bărbații din jurul ei se uitară țintă la Christopher. În momentul acela, ea presimți o scenă stânjenitoare. Însă nu aștepta să audă, pe un ton foarte calm:

– Trebuie s-o scuzați pe Anastasia, domnilor. Am de discutat cu ea o problemă personală.

Bineînțeles că această afirmație nu fu primită cu plăcere, având în vedere că bărbații din jurul ei aproape că se luptaseră ca să-i câștige atenția. Adam Sheffield fu cel care dădu glas, sau încercă să dea glas reacției generale:

– Îți dai seama, Malory, că nu poți pur și simplu...

Christopher întrerupse curtenitor această remarcă:

– Nu pot? Permite-mi să te contrazic, băiete dragă. Un soț are anumite drepturi pertinente, și unele dintre acestea pot să rezulte destul de utile.

– Soț?

Acest lucru fu repetat de două ori în tăcerea șocată pe care o lăsă Christopher în urma lui. El nu se opri să dea mai multe lămuriri, pentru că nu avea intenția să se explice. Luă pur și simplu mâna Anastasiei și o conduse afară din salon.

Ea era prea șocată ca să protesteze, și, de altfel, nici nu voia să protesteze. El se opri în hol, spunând pur și simplu:

– Camera ta o să fie bună, arată-mi drumul.

Anastasia îl conduse pe scări, prin alt hol, apoi prin altul și încă unul. Era o casă mare. El nu spuse nimic pe drum. Ea era prea agitată ca să vorbească.

Camera ei era răvășită. Servitoarele nu ajungeau acolo cu curățenia până după-amiază. Patul era nefăcut. Costumul de dans pe care îl purtase cu o seară înainte era întins pe un scaun. Câteva dintre noile ei rochii acopereau alt scaun – nu se putuse hotărî cu ce să se îmbrace de dimineață, neobișnuită să aibă atâtea opțiuni minunate.

El privi camera pentru un moment, după ce închise ușa. Ochii lui zăboviră asupra fustei aurii strălucitoare, cu paiete aplicate. Când privi din nou spre ea, în ochii lui era o întrebare.

– Am purtat-o seara trecută, la balul mascat al Victoriei, explică ea.

– Chiar așa? Ce... adecvat.

Tonul lui fu prea ironic pentru nervii ei istoviți, făcând-o să răspundă țâfnoasă:

– Nu-i așa? Nimic nu se compară cu prezentarea adevărului atunci când nimeni nu crede în el. Dar nimeni nu se naște învățat să se facă de râs, ci învață cu timpul.

Oricât părea de ciudat, el chicoti.

– Ce adevărat, și eu am adoptat această teorie în ultimul timp.

– Să te faci de râs?

– Da.

Cu acest simplu răspuns, toată rigiditatea pieri din trupul ei, lăsând doar agitația. Nu avea de gând să-l întrebe cum credea că se făcuse de râs. Ar fi putut enumera câteva ocazii în care *ea* simțise acest lucru, dar nu o făcu.

– Discutăm despre ceea ce te-a adus aici? sugeră ea pe un ton rezonabil.

– Vrei să spui că nu mă așteptai, după ce ți-ai făcut debutul exact printre oamenii cu care obișnuiesc să socializez? El consideră îmbujorarea ei un răspuns, dar explică mai departe: Am auzit despre nepoata unui nobil care spunea că o cheamă ca pe tine. Am venit aici să aflu de ce. Imaginează-ți surprinderea mea...

Ea se așteptase la surprinderea lui, la furie. Văzuse furia, dar acum dispăruse. Și motivul pentru care dispăruse o îngrijora acum cel mai tare. Așa că întrebă direct:

– De ce nu ești furios?

– Ce te face să crezi că nu sunt?

– O ascunzi foarte bine, *gajo*... Foarte bine, ce am făcut ca să obiectezi? M-am prezentat ca o doamnă când tu simți că nu am dreptul?

– De fapt, mi-ar plăcea să știu de ce ți-ai asumat această identitate care nu-ți aparține.

– Nu a fost ideea mea, Christoph. Eram destul de rănită şi furioasă încât să-mi văd de drum şi să nu te mai văd niciodată. Dar bunica mea...

– Bunica ta, o întrerupse el. Am văzut mormântul, Anna. E al ei?

– Da.

– Îmi pare rău.

– Să nu-ţi pară. Era timpul să se ducă, şi a fost mulţumită să-şi găsească odihna în luminişul acela frumos al tău, cu vedere spre drum – simbolul existenţei unui ţigan. Suferinţa mea cea mai profundă a trecut. Avea dureri de mult timp şi a întâmpinat cu bucurie sfârşitul, aşa că nu pot să-i port pică pentru asta.

– O să pun o piatră de mormânt...

– Nu, îl întrerupse ea atunci. Nu, dorinţa ei a fost să-şi păstreze numele pentru ea, să nu lase nici o dovadă în urmă. Dar, după cum îţi spuneam, Christoph, ea a insistat totuşi că noi doi suntem meniţi să fim împreună. Iar William, care călătorea cu noi şi a auzit-o, s-a gândit că ţi-ar face bine să vezi că aparenţele şi originile nu contează atât de mult, că... alte lucruri... sunt mai importante.

– Alte lucruri?

Ea nu avea de gând să i le spună cu glas tare, aşa că ridică din umeri.

– Fiecare cu ale lui. Unii cred că puterea e cel mai important lucru în viaţă, alţii cred că bogăţia, alţii ar spune fericirea, alţii ar spune... ei bine, cum ţi-am zis, fiecare cu ale lui.

– Nu aveai de gând să menţionezi iubirea, nu? întrebă el ca din întâmplare. Nu simţi că ăsta e lucrul cel mai important în viaţă?

Ea se uită ţintă la el, încordată. Poate că îşi bătea joc de ea, dar nu credea.

– Nu, iubirea în sine nu e destul. Poţi să iubeşti şi să fii nefericit. Acesta era un lucru pe care îl aflase din experienţă proprie, dar se opri s-o spună, şi adăugă doar: Iubirea şi fericirea sunt cele mai importante. Dacă merg mână în mână, nu trebuie să ceri mai

mult. Dar ca să le obţii pe amândouă trebuie să oferi iubire şi să primeşti iubire în schimb.

– Sunt de acord.

Aceste trei cuvinte simple îi făcură inima să bată din nou. Totuşi, citea prea mult în ele. Poate că îşi afirmase drepturile asupra ei în faţa bărbaţilor de jos, poate că îi făcuse să creadă că era soţul ei, dar, desigur, putea fi doar părerea ei. El nu le spusese că era soţul ei, menţionase doar „drepturile unui soţ". Fusese o afirmaţie inteligentă şi destul de uşor de retractat – în afară de cazul în care intenţionase *într-adevăr* să îşi afirme drepturile într-un mod atât de public...

Ştia că se aşeza singură în calea furtunii, dar nu se putu abţine, căci voia o clarificare, avea nevoie de ea.

– Cu ce eşti de acord?

– Că dragostea trebuie să-ţi fie înapoiată după ce o dăruieşti, ca să poţi fi fericit.

– Dar tu, personal, nu consideri că acesta e cel mai important lucru, nu?

– Când viaţa mea era goală, sau în ea „există o lipsă serioasă", aşa cum ai spus tu atât de bine, nici tu, nici eu nu ştiam ce anume lipsea.

– Eu ştiam, spuse ea încetişor.

– Chiar aşa? Da, presupun că ştiai, şi că, dacă mi-ai fi spus-o în momentul acela, pur şi simplu ai fi fost întâmpinată cu scepticism, aşa cum probabil ai înţeles.

– În momentul acela?

El zâmbi.

– Dacă un nebun are noroc, rămâne nebun doar până când vede cum să îşi răscumpere greşeala şi o face, Anna, dacă nu e prea târziu. Eu m-am gândit că ar putea fi prea târziu, de aceea îi sunt atât de recunoscător lui Sir William.

– Recunoscător? Fiindcă a făcut să fiu acceptată în cercurile tale sociale?

– Nu, fiindcă m-a ajutat să te găsesc din nou. Am *încercat*, să ştii. Am încă oameni care caută caravana ta.

– De ce? întrebă ea cu sufletul la gură.

El se apropie, se opri în fața ei, îi ridică bărbia.

– Din același motiv care m-a făcut să nu doresc să divorțez de tine. Te vreau în viața mea, Anna, nu contează pe ce cale. Acum știu asta. Doar că am avut nevoie de câteva zile ca să-mi dau seama că mariajul, cu permanența lui, e într-adevăr preferabil. În comparație cu asta, scandalul e foarte lipsit de importanță.

Ea își petrecu brațele pe după gâtul său. În ochii ei se vedea ce simțea, și asta îl făcu să-și unească buzele cu ale ei. În sărutul lui nu era pasiune, doar o bogăție de iubire și de tandrețe care le pecetlui soarta mai limpede decât orice cuvânt.

Capitolul 25

Christopher o duse pe Anastasia direct în casa lui din Londra, dar nu rămaseră mult timp acolo. Într-o săptămână, ordonă servitorilor să împacheteze toate lucrurile lui personale pentru a fi mutate la Haverston. Oricât de mult ar fi preferat viața la oraș, își dădu rapid seama că soția lui nu ar fi ales-o, și era mult prea dornic să răscumpere purtarea lui prostească legată de căsătorie, așa că preferințele lui nu mai aveau importanță pentru moment.

Ar fi vrut să o ducă însă la Ryding. Măcar era o casă mult mai veselă. Dar ea își exprimase dorința de a fi aproape de bunica ei, așa că merseră la Haverston. Bineînțeles că făcuse câte observații legate de aspectul mohorât al locului, la care ea râsese și îi spusese că putea fi corectat cu ușurință.

– O să angajez o armată de lucrători, îi promise el. Nu le va lua mult timp să facă mausoleul acela locuibil, presupun...

– Nu o să faci așa ceva, îi spuse ea. Vom face singuri îmbunătățirile, așa că, atunci când vom termina, va fi casa *noastră*.

Să țină în mână o pensulă de vopsit? Să bată cu ciocanul? Christopher începea să-și dea seama cât de mult avea să-i schimbe viața țigăncușa lui. Și de-abia așteptă fiecare moment.

Capitolul 26

Era primul lor Crăciun la Haverston. Christopher își petrecuse întotdeauna sărbătorile la Londra – până la urmă, era un anotimp al socializării prin excelență. Dar anul acesta nu voise să meargă. De fapt, nu avea nici un motiv care să-l facă să-și dorească întoarcerea la Londra. Tot ce dorea, tot ce iubea se afla la Haverston.

Casa ajunsese să arate splendid, deși era departe de a fi terminată, fiindcă trebuiseră să încetinească reamenajările atunci când Anastasia rămăsese însărcinată. Camerele principale erau însă gata și dădeau acum o senzație de căldură veselă care nu avea nimic de-a face cu sezonul, deși erau frumos decorate de Crăciun.

Pentru Anastasia era primul Crăciun englezesc, și o experiență nouă și minunată. Pentru poporul ei, Crăciunul fusese întotdeauna un timp în care vizitau cât de multe orașe puteau, cât de repede se putea, fiindcă era un anotimp în care oamenii cheltuiau bani pe daruri, nu doar pentru ei înșiși, și țiganii aveau multe de oferit. Dar asta însemna că nu rămâneau într-un loc destul timp încât să-i ofere o înfățișare festivă, să decoreze un brad sau să atârne o ghirlandă. Acesta era un lucru specific pentru *gajos*. Dar pentru Anastasia nu mai era așa – nu avea să mai fie niciodată.

Cu ajutorul servitorilor, ea despachetase numeroasele cufere pe care le trimisese Christopher de la Ryding, pline de suvenire de Crăciun care aparțineau familiei de generații întregi, și le împărtășiseră prin toată casa împreună. El atârnă vâsc în fiecare cameră și folosi cele mai prostești scuze ca s-o ademenească sub vâsc cu orice ocazie.

Ea făcu sau cumpără daruri pentru toți servitorii. Le împărțiră în Ajunul Crăciunului, când ea avu parte de prima plimbare cu sania, fiindcă începuse să ningă la începutul săptămânii, iar

acum câmpurile și drumurile erau acoperite de o pătură groasă de zăpadă. Fu destul de distractiv, în ciuda frigului, și nu merseră departe, fiindcă mulți dintre servitori locuiau în conac, dar simțiră salonul încălzit ca pe o binecuvântare când se întoarseră acasă.

Petrecură restul serii acolo, așezați pe canapeaua din fața căminului în care ardea un buștean uriaș de Crăciun, privind lumânărelele care pâlpâiau în bradul pe care îl tăiase și îl adusese însuși Christopher.

Anastasia simțea o pace nespusă și o mare mulțumire, în ciuda presentimentului pe care îl avusese cu câteva zile în urmă, și pe care trebuia să încerce să i-l explice și soțului ei. Era diferit de „harul" ei normal, de vederea ei lăuntrică, și totuși nu era.

Era însărcinată în patru luni. Încă nu era vizibil, și nici nu simțea altceva în afară de scurtele grețuri matinale pe care le suferise un timp. Totuși, se simțea aproape de copilul ei nenăscut, de parcă l-ar fi ținut deja în brațe. Și presentimentul care îi venise avea de-a face cu el, deși nu în mod exact.

Ar fi fost mai bine dacă s-ar fi putut explica în cuvinte care să aibă sens, și încercă să facă asta, spunându-i lui Christopher:

– O să mai trebuiască să facem un dar, deși nu o să-l ducem noi.

El își petrecu brațul în jurul ei. Cealaltă mână îi mângâia încet mâna. După cum se aștepta, el se întoarse și îi spuse:

– Nu înțeleg.

– Nici eu, fu silită să recunoască. E doar un presentiment care mi-a venit în legătură cu fiul nostru...

– Fiul nostru? o întrerupse el surprins. Avem un fiu? Chiar știi asta?

– Ei bine, da, am avut un vis despre el. Visele mele sunt destul de corecte de obicei. Dar asta nu are nimic de-a face cu darul pe care trebuie să-l facem.

– *Ce* dar?

Începea să pară frustrat. Nu-l putea învinovăți. Și ea își punea adesea întrebări referitoare la presentimentele ei.

– Trebuie să aşternem pe hârtie cum ne-am cunoscut, cum am ajuns să ne iubim unul pe celălalt, cum ne-am înfruntat poporul ca să alegem iubirea mai presus de ceea ce se aştepta de la noi. Trebuie să ne scriem povestea, Christoph.

– S-o scriem? El păru stânjenit. Nu mă pricep prea bine la vorbele scrise, Anna.

Ea îi zâmbi.

– O să te descurci minunat. Ştiu asta deja.

El îşi dădu ochii peste cap.

– Am o sugestie mai bună. De ce nu scrii *tu* ceea ce trebuie... şi, apropo, *de ce* trebuie?

– Trebuie să facem asta, nu pentru fiul nostru, ci pentru copiii lui, şi pentru copiii copiilor lui. Ceea ce am „simţit" e faptul că povestea noastră va fi de folos unuia sau mai multora dintre aceşti copii. Nu ştiu când le va fi de folos sau de ce, ştiu doar că le va folosi. Poate că voi şti mai multe despre asta în viitor, poate că voi avea alte presentimente, dar asta e tot ce ştiu acum.

– Foarte bine, pot să accept asta... presupun. Totuşi, nu înţeleg încă de ce trebuie s-o facem amândoi. E nevoie de o singură persoană ca să spui o poveste.

– Adevărat, cu excepţia faptului că eu nu pot scrie despre sentimentele *tale*, Christoph. Nu pot scrie despre gândurile *tale*. Numai tu le poţi adăuga, pentru ca povestea noastră să fie completă. Dar dacă stilul tău literar te deranjează atât de mult sau dacă te temi că ţi-aş putea pune întrebări incomode, sau te-aş tachina din pricina gândurilor tale, îţi promit că nu voi citi ceea ce ai scris. Povestea asta nu e pentru noi, nu e pentru fiul nostru, ci pentru cei care vor veni apoi, pentru cei pe care probabil nu-i vom întâlni niciodată. Putem să o ţinem sub cheie, astfel încât nimeni din cei pe care îi cunoaştem să nu o vadă niciodată.

El oftă, apoi o sărută uşor pe obraz ca să adauge un plus de eleganţă acceptării lui şovăielnice.

– Când vrei să începem?

Ea ezită doar un moment.

– În seara asta, în Ajunul Crăciunului. Am presentimentul că...

– Au fost destule „presentimente" pentru o seară, o întrerupse el, gemând.

Ea chicoti.

– Nu am spus că trebuie să scriem *mult* în seara asta, doar să începem. În plus, am alt cadou de făcut în seara asta, şi o să-mi ia ceva timp... ca să-l pot dărui cum se cuvine.

Privirea senzuală pe care i-o adresă ea îl făcu să ridice, interesat, din sprâncene.

– Chiar ai? Şi ai nevoie de timp, hm? Mda, şi nu te-ai gândit să faci întâi darul acela?

– Aş putea fi convinsă.

Buzele lui îi atinseră din nou obrazul, şi apoi coborâră uşor spre gâtul ei, trimiţându-i fiori de plăcere în tot trupul.

– Sunt foarte bun când vine vorba de convingere, şopti el răguşit.

– Aveam presentimentul că o să spui asta.

Capitolul 27

Amy închise jurnalul pentru ultima dată, cu un oftat de mulțumire. Fusese mai mult decât ar fi putut spera. Acum era pe deplin împăcată cu „harul" ei. Norocul ei atunci când venea vorba de pariuri *ar fi putut fi* o simplă coincidență, dar prefera să creadă că moștenise norocul acesta de la străbunica ei.

Nu rămaseseră toți până la terminarea lecturii, care durase trei zile. Roslynn și Kelsey supravegheaseră copiii cu schimbul, așa că auziseră câte un capitol din două, deși acum aveau jurnalul pentru ele și îi puteau ajunge din urmă.

Surorile mai mari ale lui Amy hotărâseră să aștepte și să citească jurnalul pe îndelete. Deși intraseră din când în când ca să vadă cum progresa povestea, ele îi ținură tovărășie Georginei, care își distra frații veniți în vizită în altă aripă a casei. Membrii familiei Anderson nu veneau prea des în Anglia, așa că, atunci când o făceau, îi plăcea să petreacă cât mai mult timp cu ei.

James și Tony, puștlamalele, întrerupseseră adesea povestirea cu comentarii amuzante referitoare la Christopher Malory, pe care îl comparaseră imediat cu Jason. Jason ascultase toată povestirea într-o tăcere meditativă și nu se deranjă nici măcar ca să-și dojenească frații mai mici pentru glumele lor.

Charlotte, mama lui Amy, nu putea sta în șezut atâta timp, așa că se hotărî să citească jurnalul altă dată, împreună cu fiicele ei. Dar tatăl ei, Edward, rămăsese acolo tot timpul povestirii, și acum veni s-o sărute pe frunte înainte de a se duce la culcare.

– Eu nu semăn cu ea, așa cum semeni tu, îi spuse el lui Amy. Dar, ca și tine, m-am întrebat întotdeauna de ce judecam atât de bine oamenii. „Vederea lăuntrică", cum îți place ție s-o numești, m-a ajutat în investițiile mele și a făcut familia asta incredibil

de bogată. Dar faptul că *nu te înșeli* niciodată te face să te simți al naibii de neobișnuit, într-adevăr. Mă bucur să știu că nu sunt singurul *ciudat*. Într-adevăr, mă simt mult mai bine când știu că există un motiv întemeiat pentru care am avut atâta noroc în multele noastre întreprinderi.

Amy era uimită. Poate că tatăl ei era cel mai jovial și mai vorbăreț membru al familiei, dar era în același timp cel mai pragmatic și mai realist. Își închipuise întotdeauna că era ultima persoană care să creadă într-un dar țigănesc.

Reggie, singura care se aflase destul de aproape ca să audă remarca liniștită a lui Edward, spuse zâmbind răutăcios:

– Nu te subestima, unchiule Edward. Trebuie să fii geniu ca să construiești un imperiu financiar ca al dumitale. Faptul că ești în stare să judeci oamenii în care să investești te-a ajutat, desigur, dar dumneata ai ales. Uită-te la mine. Ca și Amy, am moștenit fizicul ei, dar nu am nici unul dintre celelalte daruri.

Edward chicoti.

– Nu mă deranjează să împart meritul, fetițo. Și nu fi prea sigură că nu ai moștenit nici un dar. Farmecul țigănesc are magia lui. Și ți s-a întâmplat vreodată să se înșeli în activitățile tale de pețire?

Reggie clipi, nedumerită.

– Ei bine, nu, dacă mă gândesc mai bine la asta. Și apoi radie de încântare. O, așteaptă să-i spun lui Nicholas că nu a avut nici o șansă, după ce m-am hotărât să mă căsătoresc cu el.

Soțul lui Reggie se dusese la culcare cu câteva ore în urmă, prea obosit ca să mai stea să asculte „finalul". Dar cei din cameră auziseră observația ei încântată și începură să comenteze, unii cu umor, alții destul de îngroziți...

Asemenea lui Travis, care spuse rapid:

– Ține-ți darurile de pețitoare departe de mine, verișoară. Nu sunt încă pregătit să port cătușe.

– Eu sunt, îi spuse Marshall zâmbind. Așa că simte-te liberă să faci din mine următorul tău proiect.

– Nu m-am gândit niciodată la asta, dar scumpa noastră fetişcană ne-a ajutat pe mulţi dintre noi să ne căsătorim, inclusiv pe mine, interveni Anthony. A umplut capul drăguţ al scumpei mele Roslynn cu o grămadă de lucruri bune despre mine, prezentându-i numai calităţile mele.

– Asta trebuie să fi fost al naibii de greu de făcut, remarcă ironic James. Având în vedere cât de puţine calităţi ai, bătrâne.

– Ia uite cine vorbeşte, pufni Anthony. Nu-mi pot imagina ce a putut vedea George la tine. Dar apoi *şi-a venit în fire*, nu-i aşa?

Era o lovitură sub centură, având în vedere că James suferea fiindcă Georgina încă nu-i vorbea despre ceea ce o supărase şi uşa dormitorului rămăsese încuiată pentru el – mai ales că Anthony nu avusese greutăţi atât de mari cu soţia lui.

Aşa că nu fu deloc surprinzător că James răspunse pe loc, deşi cu obişnuita lui nonşalanţă:

– Începe să-ţi treacă vânătaia de la ochi, frate. Aminteşte-mi să rectific această problemă mâine-dimineaţă.

– Nici nu mă gândesc. Mâine am de gând să recuperez ceva din somnul pierdut, dacă nu te deranjează, i-o întoarse Anthony.

James se mulţumi să zâmbească.

– Nu mă deranjează. Poţi să fii sigur că voi aştepta până te trezeşti. Nu vreau să nu fii într-o formă de zile mari.

Amărât, Anthony mormăi:

– Eşti de o generozitate... măgar bătrân şi afurisit...

– Aş prefera ca voi doi să *n-o* luaţi de la capăt, spuse Jason ridicându-se şi ducându-se la culcare. Daţi un exemplu prost copiilor.

– Are dreptate, încuviinţă Anthony zâmbind larg, apoi îi spuse lui James: Măcar *unii* din cei mai în vârstă de aici se bucură de înţelepciune.

Având în vedere că James era mai mare decât Anthony cu un an, era limpede că Anthony îl lovea iar, cu subtilitate. James ar fi putut să lase să treacă lovitura, dacă nu ar fi fost prost dispus din pricină că i se amintise că soţia lui era încă supărată pe el.

– Ceea ce e un noroc, răspunse, înclinându-şi fruntea în direcţia fratelui său. Fiindcă unii dintre *cei mici* de aici nu au nici un strop.

Derek, care stătea alături de tatăl său şi văzuse cum acesta se încrunta, îi şopti:

– Ştii că odată ce o încep, nu mai pot fi opriţi. Ai face mai bine să-i ignori. Am sentimentul că o s-o ţină aşa până când mătuşa George va zâmbi din nou.

Jason oftă şi răspunse tot în şoaptă:

– Presupun că va trebui să vorbesc cu ea. Din câte am auzit, mânia ei pare exagerată.

– Nu-i aşa? Pare să indice că s-ar putea s-o fi înţepat alt bărzăune, şi nu recunoaşte.

– Ai mers exact la ţintă. Dar James a ajuns deja singur la concluzia asta... nu că l-ar ajuta prea mult.

– Evident, fiindcă nu şi-a venit încă în fire. Bineînţeles, niciodată nu-şi vine în fire atunci când are vreo dispută cu George.

– Îşi vine în fire vreunul dintre noi?

Derek chicoti, amintindu-şi se pare de ciorovăielile lui cu Kelsey.

– Punct ochit. E al naibii de greu să analizezi situaţia atunci când eşti întors pe dos cu totul.

Jason era dispus să accepte că asta era probabil problema lui şi a lui Molly. Logica ei era întotdeauna de bun-simţ, dar tocmai *această calitate* îl scotea din minţi. Situaţia era teribil de frustrantă, şi cine putea gândi clar când era înnămolit într-o asemenea mlaştină emoţională? Totuşi, acum avea o speranţă, datorită uimitorului dar al bunicii sale. Jeremy îi atrase din nou atenţia asupra probleme actuale şi presante, remarcând vesel:

– Ei bine, băieţelul ăsta se duce să se culce. Cel puţin eu nu am moştenit nici o prostie vrăjitorească odată cu ochii albaştri şi părul negru pe care mi i-a transmis bunica.

Derek dădu ochii peste cap auzind asta şi spuse, plin de lehamite, pe un ton calm:

– Nu, tu ai moştenit cea mai puternică vrajă dintre toate, vere, fiindcă orice femeie care se uită la tine se îndrăgosteşte fără scăpare.

Jeremy străluci de încântare.

– Chiar aşa? Ei bine, la naiba, o s-o iau de bună.

Anthony chicoti şi îl cuprinse pe Jeremy pe după umeri, mărturisindu-i:

– Sunt pur şi simplu geloşi, cățelandrule, fiindcă tot farmecul familiei e la noi, ţiganii cu părul negru.

– Ce fleacuri, pufni James disprețuitor. Aveți atâta farmec cât are dosul meu...

Jason îşi drese sonor vocea.

– Cred că suntem treji de prea mult timp cu toţii, spuse el. Apoi adăugă aspru: La culcare, toată lumea.

– Dacă *am* un blestemat de pat în care să mă duc, mormăi James îndreptându-se spre uşă.

Anthony se încruntă şi mormăi şi el.

– Nu pot să cred că-mi pare rău pentru el. Dumnezeule, cred că sunt epuizat. Noapte bună tuturor.

Jason privi spre Edward şi clătină din cap, oftând de parcă ar fi spus „Ce să-i faci?", apoi se întoarse şi o întrebă pe Amy:

– Ai nevoie de ajutor, draga mea? Arătă cu un gest spre Warren, care adormise rapid, cu capul pe umărul ei.

Ea zâmbi, privindu-şi afectuos soţul.

– Nu, se trezeşte foarte uşor.

Ridică umărul ca s-o demonstreze, şi Warren sări în picioare, clipi şi apoi spuse:

– S-a terminat pentru noaptea asta, iubito?

– S-a terminat de-a binelea, răspunse ea, şi îi înmână jurnalul lui Jason ca să-l pună bine. O să-ţi spun dimineaţă ce ai pierdut.

El căscă, se întinse şi o luă de braţ.

– O să-ţi spun eu, când ajungem sus, dacă pot aştepta sau nu până dimineaţă ca să aflu cum s-au descurcat cu bârfitorii din oraş.

Ea suspină uşor, apoi chicoti petrecându-şi braţul în jurul mijlocului său.

– Probabil că la fel ca şi tine. Le-au spus să-şi vadă de afurisitele lor de treburi.

– Excelent, în stil american, replică el în timp ce ieşeau pe uşă.

Lăsară în urmă mai multe mormăieli în stil pur englezesc.

Capitolul 28

James se opri în fața dormitorului soției sale, așa cum făcuse în fiecare noapte, ca să vadă dacă se deschidea ușa. În seara asta era atât de enervat, că nu se mai deranjă să încerce. Fusese irațională în mânia ei, imposibil de necomunicativă, refuzând să discute. Ajunsese într-adevăr la capătul puterilor și nu știa cum să îndrepte lucrurile cu ea, mai ales că nu făcuse nimic rău care să fie îndreptat.

Avea nevoie de un miracol care să-l scoată din încurcătura asta. Gândul acesta îi aminti conversația pe care o purtase cu Jason în noaptea în care puștii se strecuraseră în salon ca să deschidă Darul. Înainte ca Anthony să-l găsească în biroul lui Jason și să înceapă să bea și să-și plângă de milă, James îl găsise pe Jason făcând același lucru.

– Sper că mai ai ceva la îndemână, fiindcă mi-ar prinde bine și mie o sticlă, îi spusese el fratelui său, intrând în cameră.

Jason încuviințase.

– Ia un pahar din dulap și începe cu asta.

James îl ascultă, apoi se așeză în fața biroului lui Jason, așteptându-l să-i toarne din sticla aproape goală. După ce îi turnă, spuse, cu aplomb:

– Știu de ce beau *eu*, dar tu de ce bei?

Jason nu mușcă momeala, ci spuse doar:

– James, mă pui în încurcătură. Tu, dintre noi toți, știi să tratezi femeile cu o anumită delicatețe – sau cel puțin știai în trecut. Ce s-a întâmplat cu ea?

James se lăsă pe spate în scaun și luă o înghițitură bună de coniac înainte de a răspunde.

– E ușor să tratezi cu femeile atunci când nu ești implicat emoțional, și e cu totul altceva atunci când iubești la nebunie femeia în cauză. Am folosit toate mijloacele pe care le știu ca să o fac pe George să-mi spună măcar ce o supără, dar nu se dezminte și nu o să se urnească până nu e pregătită, la naiba. Nu are nimic de-a face cu Tony sau cu Jack. Am lămurit măcar asta. S-a folosit de ei ca de o scuză pentru a exploda – împotriva mea. Eu sunt problema, dar fiindcă n-am făcut nimic neobișnuit care să o facă să-și iasă din fire, să mă ia dracu' dacă nu sunt complet nedumerit.

– Se pare că încă nu s-a hotărât cum să abordeze problema, oricare ar fi ea. Frustrarea ei că nu se poate exprima poate fi o parte din problemă, sugeră Jason.

– George? Nu se poate exprima? repetă James dându-și ochii peste cap.

– Nu de obicei, încuviință Jason. Dar asta nu pare o problemă obișnuită, altfel ar fi *ieșit* deja la iveală, nu crezi?

– E posibil, recunoscu gânditor James. Drăcia dracului! M-am săturat să încerc să-mi imaginez ce-am greșit. Mi-au venit în minte mii de teorii, dar singura care stă în picioare e că toate astea nu au nici un sens.

Jason, care se uita la paharul din mâna lui, pufni.

– Femeile au vreo logică atunci când sunt furioase? Când s-a întâmplat așa ceva?

James chicoti, amintindu-și de concluzia la care ajunsese și el cu câțiva ani în urmă, deși nu abordase niciodată subiectul cu fratele său. Astfel înțelese și motivul pentru care fratele său avea nevoie să se întărească cu un pahar sau două de coniac. Într-un cuvânt, probleme cu femeile.

Așa că întrebă de-a dreptul:

– De când o iubești pe Molly?

Jason ridică privirea, dar expresia lui nu arătă surprinderea cuvenită.

– De dinainte de-a se naște Derek.

James nu-și putu ascunde propria surprindere auzind acest răspuns și trăgând concluzia evidentă.

– Doamne sfinte... La naiba, Jason, de ce nu ne-ai spus niciodată nimic?

– Crezi că n-am vrut? Aş fi strigat-o de pe acoperiş dacă ar fi fost alegerea mea, dar nu e. Molly are motive întemeiate pentru a ține secret adevărul, chiar şi față de Derek – sau cel puțin a reuşit să mă convingă că motivele astea erau întemeiate. Acum nu mai sunt atât de sigur, dar e o chestiune controversată după atâția ani de tăcere.

– De ce nu te-ai căsătorit pur şi simplu cu ea şi gata? întrebă rezonabil James.

Jason râse amar.

– *Încerc* s-o fac. Am încercat s-o fac de când am divorțat de Frances, dar Molly nu se clintește din refuzul ei. Şi-a imaginat că asta ar isca un scandal monstru şi refuză să aducă aşa ceva asupra familiei.

James ridică dintr-o sprânceană aurie.

– Asupra familiei? Când *nu* a iscat familia asta un scandal de un fel sau de altul?

Jason ridică şi el o sprânceană.

– E adevărat. Oricum, tu te-ai asigurat să fie aşa.

James chicoti auzind tonul acuzator al fratelui său.

– Să nu intrăm în subiectul ăsta. Ştii doar că m-am cumințit.

Jason clătină din cap, năucit.

– Încă nu pot să înțeleg *cum* s-a întâmplat asta.

– Prin dragoste, bineînțeles. Asta produce miracole uimitoare. Vorbind despre asta, se pare că o să am nevoie de un asemenea miracol ca să ies din încurcătura asta cu George. Dacă găsesc unul, Jason, fii sigur că ți-l spun şi ție, fiindcă se pare că şi tu ai nevoie de un asemenea miracol.

Amintindu-şi de discuția cu fratele său, James simți că Jason îşi găsise miracolul, mulțumită bunicii sale, dar lui nu-i căzuse încă nici unul în brațe. Lucrurile merseseră însă prea departe, şi mâine avea să i-o spună şi soției lui. În seara asta era pur şi simplu prea obosit. În seara asta probabil că ar fi spus un lucru pe care l-ar fi regretat mai târziu, şi apoi ar fi *avut* de ce să-şi ceară scuze.

Trecu mai departe, dar după trei paşi se întoarse şi bătu în uşă. La naiba cu aşteptarea! Era sătul, dar era şi mai sătul să doarmă singur.

Dinăuntru se auzi:

– E deschis.

James se încruntă la mânerul uşii, apoi îl încercă. Să-l ia dracu' dacă nu era deschisă. La naiba. Trebuia să fie deschisă exact atunci când îi trecuse prin cap să bată din toate puterile, în loc s-o încerce de la bun început.

Intră în cameră, închise uşa, apoi se sprijini de ea, încrucişându-şi brațele puternice pe piept. Georgina stătea pe pat, purtând o cămaşă de mătase albă şi un halat pe care i-l dăruise la ultimul Crăciun. Îşi pieptăna părul lung şi castaniu. Îi plăcuse întotdeauna s-o vadă făcând asta – alt lucru de care fusese lipsit în ultimul timp. Ridică o sprânceană spre ea şi întrebă:

– Ai uitat să încui uşa?

– Nu, spuse ea simplu.

Sprânceana aurie se ridică puțin mai sus.

– Să nu-mi spui că ai devenit sentimentală auzind povestea de dragoste a înaintaşilor şi ai hotărât să mă ierți din cauza asta?

Oftatul ei fu atât de zgomotos, că se auzi în toată camera.

– Sentimentală, nu. În cele din urmă mi-am dat seama că amânarea problemei nu o face să dispară. Da, povestea lor m-a ajutat să văd că inevitabilul nu poate fi evitat. Aşa că poți să ştii şi tu, James, că nu am nimic să-ți iert.

– Ei bine, am ştiut asta dintotdeauna, dar la ce naiba te referi tu prin nimic?

Ea îşi plecă privirea şi mormăi ceva ce el nu înțelese. De aceea traversă încăperea şi ajunse în fața ei. Îi ridică bărbia. Ochii ei mari şi căprui erau de nepătruns. Învățase de la el cum să facă asta.

– Să încercăm din nou, bine? spuse el. Deci, la ce te-ai referit când ai spus că nu ai nimic să-mi ierți?

– Nu am fost niciodată supărată pe tine. Modul în care m-am purtat nu are nimic de-a face cu tine... De fapt, are, dar nu pentru

motivul la care te-am făcut să te gândeşti. Eram deja supărată din altă cauză când a spus Jack ce a spus. Am folosit-o ca pe o scuză, fiindcă nu eram gata să scot la iveală cealaltă chestiune. Nu voiam să te supăr.

– Sper că ştii, George, că vorbele tale nu au absolut nici un sens. Nu voiai să mă superi? Ţi se pare că nu m-am supărat?

Încruntarea lui răspunse destul de mulţumitor întrebării. În ciuda tuturor aşteptărilor, ea zâmbi.

– Permite-mi să reformulez, sugeră ea. Nu voiam să te supăr cu ceea ce mă deranja de fapt, adică nu voiam să te supăr deloc.

El scoase un sunet de frustrare.

– Ştiu că modul american de a raţiona sună păsăresc pentru o biată minte englezească, dar încearcă să...

– Prostii, îl întrerupse ea pufnind. O iau încă pe alături, asta e tot.

– Mă bucur că mărturiseşti asta, draga mea. Acum mărturiseşte de ce.

– Ajungeam la asta, continuă ea să ocolească.

– Observă că aştept răbdător.

– Tu nu eşti niciodată răbdător.

– Eu sunt *întotdeauna* răbdător, şi tu ocoleşti *încă* adevărul, mormăi el. George, te avertizez, am ajuns al dracului de aproape de capătul răbdării.

– Vezi?

Se încruntă la ea atât de fioros, încât un oponent obişnuit ar fi fost înfricoşat. Dar ea rămase netulburată, ştiind că nu avea de ce să se teamă de încruntările lui. Dar întindea coarda. În cele din urmă, oftă din nou.

– Ştiu că iubeşti gemenele, spuse ea. Nu ai cum să nu le iubeşti, căci sunt atât de drăgălaşe. Dar mai ştiu şi cât de îngrozit ai fost înainte de a le avea, văzând că Amy şi Warren avuseseră gemeni, şi cum el era fratele meu, exista şansa să avem şi noi.

– Nu îngrozit, o corectă el. Doar al naibii de surprins că existau gemeni în familia ta, când înainte nu dăduserăţi nici un semn că aţi putea avea.

– Îngrozit, repetă ea cu încăpăţânare.

El oftă de data asta, deşi numai din motive dramatice.

– Dacă insişti. Şi unde vrei să ajungi?

– Nu vreau să te îngrozesc din nou.

– Din nou? Şi apoi clipi. Doamne sfinte, George, o să avem alt copil?!

În punctul acesta, ea izbucni în lacrimi. James, pe de altă parte, izbucni în râs. Pur şi simplu nu se putu abţine. Dar asta o făcu să plângă şi mai tare.

Aşa că o luă în braţe, se aşeză pe pat şi o puse pe genunchii lui, îmbrăţişând-o cu grijă, apoi spuse:

– Ştii, George, cred că trebuie să mai lucrăm la modul în care anunţi lucrurile astea. Îţi aminteşti cum mi-ai anunţat venirea iminentă a lui Jack?

Ea îşi amintea foarte bine. Erau în mijlocul unei discuţii înflăcărate pe corabia lui, fiindcă ea îl numise pe James un „*lord* englez, *pirat* din Caraibe".

El răspunsese:

– Îmi displace să insist, vrăjitoare mică, dar astea nu sunt insulte.

– Sunt, din punctul meu de vedere! Doamne, şi când mă gândesc că o să-ţi nasc copilul! ţipase ea înapoi.

– Pe naiba! Nu te mai ating niciodată! replicase el, înfierbântat.

Ea ieşise din cabină, ţipând înfuriată:

– Nici nu trebuie, prostule!

Şi aşa înţelesese în cele din urmă că ea era deja însărcinată.

– Şi a doua oară, îţi aminteşti că ai negat că erai însărcinată? Mi-ai spus că te îngrăşaseşi puţin, de parcă eu nu putea să văd diferenţa al naibii de bine, pufni el.

Auzindu-l, ea se îmbăţoşă.

– Mă învinovăţeşti că nu ţi-am spus, după remarca făcută când ai auzit că Amy are gemeni? „Noi *nu* o să avem aşa ceva niciodată, mă auzi?!" Astea au fost cuvintele exacte, mascul odios. Ei bine, am avut, nu-i aşa, şi s-ar putea să mai avem alţii, şi alţii, şi...

– O iei iar de la capăt, o întrerupse el chicotind. Draga mea fetiță, nu trebuie să învinovățești omul pentru cele spuse într-un moment de surprindere.

– De șoc, îl corectă ea.

– Surprindere, repetă el ferm. Asta a fost tot, știi doar. Și m-am adaptat remarcabil de bine, dacă vrei să știi. De fapt, poți să-mi oferi gemeni în fiecare an, dacă te simți în stare, și eu o să-i ador pe toți la fel. Știi de ce, nu?

Ea se încruntă.

– De ce?

– Fiindcă te iubesc pe tine și, cu riscul de a părea excesiv de vanitos, adăugă el cu un zâmbet încrezut, fiindcă și tu mă iubești pe mine. E normal atunci, nu-i așa, ca tot ce produce iubirea asta să fie prețuit, fie că vine într-un singur exemplar, fie că vine la pachet de doi. O să-i iubesc pe toți, prostuțo. Să nu te mai îndoiești niciodată de asta.

Ea își sprijini fruntea de pieptul lui, oftând.

– Am fost cam prostuță, nu-i așa?

– Având în vedere unde am dormit în ultimul timp, replică el ironic, o să mă abțin să răspund la asta, dacă nu te deranjează.

Ea îl sărută pe gât ca să fie iertată.

– Îmi pare într-adevăr rău de asta.

– Așa și trebuie.

Tonul lui condescendent o făcu să-i răspundă:

– Am menționat vreodată că, în urmă cu patru generații, în familia mea a existat un caz rar de tripleți?

– Știu că te aștepți să auzi un alt „Doamne sfinte, George, noi nu o să avem așa ceva niciodată", dar o să te dezamăgesc. Bineînțeles că, dacă *nu* m-aș gândi că mă iei în zeflemea...

Ea chicoti, ceea ce era un fel de recunoaștere a faptului că făcuse exact asta. Dar apoi întrebă, curioasă, fiindcă urcase devreme să se culce:

– A terminat Amy jurnalul în seara asta?

– Da. Ce dar uimitor ne-a lăsat bunica. Prefer să cred că a ghicit incredibil de bine că aveam nevoie de el, dar cine poate ști sigur?

– I-auzi, înseamnă că am pierdut multe, nu?

James încuviință.

– O să vrei să-l citești singură, dacă reușești să-l smulgi de la Jason. Am sentimentul că el o să vrea să i-l dea altcuiva să-l citească mai întâi.

– Lui Molly?

James chicoti.

– Deci ai observat și tu?

– Cum i se îndulcește privirea când e ea pe-aproape? Cine putea să rateze asta?

– *Majoritatea* dintre noi, replică el ironic.

Capitolul 29

– L-a terminat în seara asta? întrebă Molly când Jason veni în patul ei.

– Îmi pare rău, te-am trezit?

Ea căscă şi se ghemui mai aproape de el.

– Nu. Mi-a fost dor de tine în ultimele nopţi, aşa că am încercat să te aştept trează în seara asta. Deşi era cât pe ce să nu reuşesc. Începeam să aţipesc.

El zâmbi şi o trase mai aproape. Nu avusese ocazia să discute cu ea de la deschiderea jurnalului. Când venea seara în camera ei era deja adormită, şi dimineaţa pleca devreme. Şi deoarece casa era atât de plină, erau puţine şanse să poată schimba câteva cuvinte între patru ochi în timpul zilei.

Iar subiectul jurnalului nu fusese discutat de restul familiei, cel puţin nu în faţa servitorilor, aşa cum era considerată Molly de ceilalţi – cu excepţia lui Derek şi a soţiei sale, şi acum a lui James, care ştia adevărul despre ea: că era mama lui Derek şi că fusese unica iubire a lui Jason timp de mai mult de treizeci de ani.

Aşa că Molly încă nu ştia ce era în jurnal. Totuşi, nu putea să nu ştie că întreaga familie se mutase în salon în ultimele trei zile, ascultând lectura jurnalului. De fapt, se arătase în prag de câteva ori şi clătinase din cap văzând că mai erau încă acolo.

– Vreau să-ţi iei liber mâine şi să-l citeşti şi tu, îi spuse el.

– Să-mi iau liber? Nu fi prostuţ.

– Casa o să rămână în picioare şi fără tine pentru o zi, draga mea.

– Ba nu.

– Molly, spuse el pe un ton de avertizare.

Ea mormăi:

– O, bine. *Putea* să aştepte până după vacanţă, când casa nu o să mai fie atât de plină, dar trebuie să recunosc că jurnalul acesta mi-a stârnit curiozitatea, după ce a fost în posesia mea aproape toată viaţa şi nu am ştiut ce cuprindea.

El se ridică brusc.

– Aproape toată viaţa? Când l-ai găsit? Şi unde?

– Ei bine, l-am găsit... şi nu prea. Vreau să spun că mi-a fost încredinţat când eram o copilă de patru sau cinci ani... nu-mi pot aminti bine. Mi s-a spus ce să fac cu el, şi când să-l dau mai departe, dar nu şi ce era. Şi trebuie să mărturisesc că a trecut atât de mult timp, Jason, că l-am pus bine cu nişte lucruri vechi de-ale mele şi am uitat complet de el. A fost în podul tău toţi anii ăştia, cu lucrurile mele vechi din copilărie, pe care le-am depozitat acolo.

– Dar până la urmă ţi-ai amintit de el?

– Ei bine, nu, şi asta a fost cel mai ciudat – felul în care l-am găsit din nou, recunoscu ea.

– Ce vrei să spui?

Ea se încruntă, amintindu-şi.

– S-a întâmplat când am început să aduc decoraţiunile de Crăciun din pod. Soarele strălucise aproape toată ziua, aşa că aerul din pod era destul de înăbuşitor. Am deschis una dintre ferestrele de sus, dar nu a intrat prea mult aer, fiindcă nu bătea vântul şi nu avea cum să se facă curent, cu un singur geam deschis, sau cel puţin aşa am crezut eu. Totuşi, chiar pe când mă îndreptam spre uşă cu ultimul transport pentru ziua aceea, o rafală puternică de vânt a năvălit înăuntru, răsturnând toate lucrurile.

– Ai lăsat uşa deschisă, de s-a pornit un curent atât de puternic?

– Nu era curent, Jason, era un vânt foarte puternic, şi nu avea nici un sens, fiindcă în ziua aceea nu fusese vânt deloc. Dar nu, uşa era închisă, şi de aceea mi s-a părut atât de ciudat vântul, cel puţin după aceea, când am avut timp să mă gândesc la el. În momentul respectiv eram prea ocupată să strâng lucrurile pe care le împrăştiase. Atunci am dat peste paravanul acela mare oriental,

care căzuse peste un teanc de tablouri, scoțând câteva din rame, și am observat vechile mele lucruri. *Tot* nu-mi amintisem de jurnal, și nu m-aș fi deranjat să mă uit în cufărul acela vechi al meu, numai că...

Încruntarea ei se accentuă. Lui Jason îi veni s-o scuture ca s-o facă să termine.

– Ei bine? întrebă el.

– Ei bine, o nouă rafală de vânt s-a pornit în colțul acela, scuturând destul de tare capacul cufărului. Îți jur că mi s-a părut că vântul încerca să-l deschidă. A fost un lucru al naibii de ciudat. Mi-a dat fiori, și nu mă feresc să ți-o spun. Și *atunci* mi-am amintit de lucrul acela învelit în piele pe care îl pusesem în cufăr cu mult înainte de a veni să lucrez la Haverston și pe care trebuia să-l ofer familiei tale ca pe un dar. Și mai ciudat a fost că, după ce am deschis cufărul, vântul s-a oprit complet.

El râse dintr-odată.

– Îmi închipui ce ar fi spus Amy dacă ar fi fost acolo. Ar insista că era stafia bunicii mele, sau poate chiar stafia bunicii *ei*, care se asigura că jurnalul era predat cui trebuia. Dumnezeule mare, să nu-i spui nimic despre vânt, Molly. Altfel chiar o să creadă că locul acesta vechi e bântuit.

– Prostii. A fost doar o pală de vânt, stârnită probabil de căldura din încăpere.

– Da, evident, totuși nepoata mea are o imaginație cam bogată, așa că vom păstra pentru noi partea aceasta a descoperirii, în regulă? sugeră el zâmbind.

– Dacă insiști.

– Acum spune-mi cine ți l-a dat, acum atâția ani. Nu ești destul de bătrână ca s-o fi cunoscut pe bunica.

– Nu, dar bunica mea era. Și atunci când l-am găsit din nou mi-am amintit ce mi-a spus când mi-a dat darul spre păstrare. A fost camerista personală a Annei Malory, știi.

El zâmbi pieziș.

– De unde să știu, când nu te-ai deranjat niciodată să-mi menționezi acest amănunt?

Molly se îmbujoră.

– Ei bine, uitasem și de asta. Nu-mi amintesc multe despre bunica mea, fiindcă eram atât de mică când am cunoscut-o și a murit la scurt timp după ce mi-a dat jurnalul. Iar mama nu a lucrat niciodată la Haverston, așa că nu avusese de-a face cu familia Malory și nici nu avea motive să-i menționeze, ceea ce m-a făcut să uit mai ușor de ei. Și asta a fost cu mai mult de zece ani înainte de a veni să lucrez aici, dar nici chiar asta nu mi-a răscolit amintirile.

– Așa că Anna Malory i l-a dat bunicii tale să-l predea mai departe?

– Nu, i l-a dat să mi-l dea mie. Lasă-mă să-ți spun ce mi-a spus bunica, și poate că o să înțelegi. Eu nu am înțeles atunci, și nu înțeleg nici acum, dar o să-ți povestesc cât de bine îmi amintesc. Bunica era deja camerista lui Lady Malory, dar doamna a chemat-o într-o zi, i-a spus să stea jos și să bea ceaiul cu ea, fiindcă aveau să fie cele mai bune prietene. Bunica a spus că doamna zicea adesea lucruri ciudate, și așa a făcut și în ziua aceea. Ea a spus: „O să fim rude, știi. Asta o să se întâmple peste foarte mult timp și nu vom vedea cum se va întâmpla, dar se va întâmpla, și tu vei ajuta la asta înmânându-i acest lucru nepoatei tale.

– Jurnalul.

Molly încuviință.

– Lady Malory a spus mai multe despre el, niște instrucțiuni foarte precise de fapt. Bunica a recunoscut că se gândea că doamna nu prea era în toate mințile. La urma urmei, ea nu avea încă nici o nepoată. Dar a primit instrucțiuni ca nepoata ei – eu am fost unica ei nepoată, până la urmă – să predea cadoul familiei Malory la Crăciun, în primii douăzeci și cinci de ani ai noului secol. Nu a fost specificat un membru anume al familiei, doar familia. Și fiindcă era un dar, voia să arate ca un dar. Și asta a fost tot ce a avut de spus despre el. Nu, așteaptă, mai era ceva. Despre timpul predării. Ea a spus: „Am presentimentul că va fi predat atunci când le va fi de cel mai mare folos".

Jason zâmbi încet şi îi mulţumi în tăcere bunicii sale. Apoi îi spuse lui Molly:

– Uimitor.

– Atunci, înţelegi despre ce este vorba?

– Da, şi vei înţelege şi tu, cred, de îndată ce îl vei citi. Dar de ce nu ai lăsat un bilet odată cu el, ca să fi ştiut măcar pentru cine era, şi de la cine? Fiindcă nu ştiam, a devenit un fel de mister, şi de aceea puştii nu au mai aşteptat până la Crăciun şi l-au deschis.

– Fiindcă era pentru voi toţi, bineînţeles. Şi apoi chicoti. În plus, dacă se dovedea că nu era nimic important, nu trebuia să recunosc că eu îl pusesem.

– O, este important, scumpa mea, şi mai mult decât atât, e un suvenir preţios pentru această familie. Şi de-abia aştept să aud ce o să ai de spus după ce o să-l citeşti.

Ea îl privi, bănuitoare.

– De ce am sentimentul că nu o să-mi placă ceea ce este în jurnal?

– Probabil din cauză că eşti atât de groaznic de încăpăţânată în privinţa anumitor lucruri.

– Acum chiar începi să mă îngrijorezi, Jason Malory, bombăni ea.

El zâmbi răutăcios.

– Nu trebuie să te neliniştești, iubire. Ne va aduce doar lucruri bune, îţi promit.

– Da, dar bune *pentru cine?*

Capitolul 30

Dimineaţa de Crăciun se ivi însorită, dar friguroasă la Haverston, însă salonul în care se adunaseră cei mai mulţi dintre membrii familiei era foarte confortabil, cu un foc vesel care ardea trosnind în cămin. Jeremy aprinsese lumânărelele din bradul împodobit. Deşi nu era nevoie de mai multă lumină, flăcăruile pâlpâitoare îi fascinau pe copii, şi mirosul dulce al lumânărilor era plăcut.

Ultimii care sosiră fură James, Georgina şi cei trei puşti ai lor. Jack alergă imediat spre Jeremy, fratele mai mare pe care îl adora, şi primi obişnuitele giugiuleli şi îmbrăţişări. Apoi, tot ca de obicei, se îndreptă direct spre Judy, ignorându-i pe toţi ceilalţi, deşi după ce termina de şoptit cu aceasta avea să felicite pe rând întreaga familie.

Anthony, care nu scăpa niciodată ocazia potrivită, întrebă răutăcios:

– Acum că ai reuşit să-ţi găseşti patul din nou, nu reuşeşti să ieşi din el, nu?

Deşi cea mai mare parte din rezerva lui de ironii fusese consumată cu o zi înainte, când îl văzuse pe James atât de bine dispus, nu se putuse stăpâni să nu-l tachineze.

– Cum? Nu mai avem chef să învineţim ochi pe-aici?

– Ţine-ţi gura, căţelandrule, îi răspunse fratele lui, pufnind.

Asta nu funcţiona niciodată, cel puţin nu cu Anthony.

– Să înţeleg că George te-a iertat?

– George îmi va mai face un prunc, sau prunci, după cum va fi cazul, spuse James cu o mină caraghioasă.

– Ei bine, noutăţile de felul acesta sunt un frumos cadou de Crăciun. Felicitări, bătrâne.

Acum însă, la tachinările repetate ale lui Anthony nu mai răspunse James, ci propria soție, care îi spuse cu fermecătorul ei accent scoțian:

– Ține-ți gura, omul lui Dumnezeu, ori o să te întrebi unde a dispărut patul *tău*.

Auzind-o, James izbucni în râs, iar Georgina spuse:

– Nu e chiar *atât* de amuzant. Observă că fratele tău nu se distrează deloc.

– Am observat, iubire, și tocmai *asta* m-a distrat, răspunse James.

Anthony mai mormăi puțin și aruncă o privire plină de aversiune spre James, înainte de a se apleca să-i șoptească soției sale ceva care o făcu să zâmbească. În mod evident, se pricepea de minune să repare frumușel lucrurile.

Deschiderea cadourilor începu imediat, iar copiii se adunară cu toții pe covorașul din fața bradului. Judy observă că Darul lipsea de pe gheridon și se îndreptă spre Amy pentru lămuriri. Ea și Jack nu coborâseră în salon în zilele în care se citise jurnalul, fiindcă avuseseră preocupări mult mai aventuroase și mai potrivite pentru vârsta lor.

– Era doar o carte? întrebă Judy după ce Amy îi răspunse la prima întrebare, evident dezamăgită de faptul că obiectul care stârnise atâta interes în mintea ei și a lui Jack nu era deloc interesant de fapt.

– Nu doar o carte, iubire. Spune povestea străbunicilor tăi, cum s-au întâlnit, cât timp le-a trebuit ca să-și dea seama că erau făcuți unul pentru celălalt. Într-o zi o să vrei să o citești.

Judy nu păru impresionată, și de fapt atenția îi fusese deja atrasă de Jack, care își deschidea următorul cadou. Dar câțiva dintre adulți erau destul de aproape ca să-i audă întrebările, și se auziră câteva comentarii iscate de amintirea străbunicilor.

– Mă întreb dacă lui i-a plăcut vreodată locul acesta, având în vedere cât l-a urât la început, spuse Travis.

– Bineînțeles că da, fiindcă *ea* era aici, răspunse fratele lui. E cu totul diferit să ai pe cineva cu care să împărtășești totul.

– Mi se pare remarcabil faptul că a fost de acord să înfrumusețeze singur locul. Pe mine nici dracul nu m-ar prinde cu un ciocan în mână, comentă Anthony.

– Nu? întrebă tăios soția lui.

– Ei bine... poate, rânji Anthony. Ce lucru minunat e o încurajare la timpul potrivit, mai ales când aduce rezultate atât de minunate.

Roslynn își dădu ochii peste cap, iar Derek spuse chicotind:

– Trebuie să recunoști că au făcut un lucru bun aranjând locul acesta. Pentru o casă atât de uriașă, Haverstonul este foarte primitor.

– Spui asta numai pentru că a fost casa *ta*, replică soția lui. Pentru cei care nu au fost crescuți aici, are aerul unui palat regal.

– Exact asta e și părerea mea, încuviință Georgina.

– Părerile americane nu contează, George, îi spuse James soției sale. Până la urmă, știm cu toții că nu vei găsi atâta grandoare în statul tău primitiv, care e încă barbar.

Anthony chicoti auzind asta, arătând cu capul spre Warren, care stătea pe dușumea în fața pomului de Crăciun, cu câte un geamăn pe fiecare genunchi, foarte ocupat să-i ajute să-și deschidă darurile.

– Te-ai obosit degeaba, bătrâne. Yankeul nu te-a auzit.

– Dar eu da, și sunt și eu yankeu, replică Georgina, dându-i un ghiont în coaste lui James, ca să-i arate cât de mult aprecia observațiile lui ironice la adresa țării ei.

El mârâi, dar i se adresă lui Anthony:

– Fii băiat bun și amintește-mi s-o repet mai târziu, când o să poată auzi.

– Poți să contezi pe asta, răspunse Anthony.

La urma urmei, erau uniți când venea vorba de nepoții lor prin căsătorie, în ciuda înțepăturilor necruțătoare pe care și le rezervau atunci când „dușmanul" nu era prin preajmă.

Reggie trecu pe lângă ei cu câteva cadouri, lăsând unul în poala lui James. Era de la Warren.

– Vezi dacă nu te convinge că măcar azi trebuie să fim prietenoşi, îi spuse ea.

El ridică o sprânceană, dar când desfăcu darul chicoti:

– Cu greu, pisicuţo, spuse el, examinând o statuetă de bronz, o caricatura evidentă a unui monarh englez care părea de-a dreptul prost. Totuşi, nu-mi putea face un cadou mai frumos.

Fiindcă era un dar provocator, James *era* încântat. Warren era alegerea lui preferată atunci când venea vorba de ironii, şi cel care îi solicita cel mai tare ingeniozitatea, iar soţul lui Reggie ocupa locul al doilea.

– Grozav, spuse Reggie, cu un gest a lehamite. Deşi ar trebui să mă simt uşurată. Cel puţin Nicholas al meu va fi cruţat, acum că ai o ţintă pe ziua de azi.

– Nu conta pe asta, draga mea, rânji răutăcios James. Nu vreau să se simtă neglijat doar fiindcă e Crăciunul.

Chiar atunci, Molly apăru în prag. Jason nu îi vorbise de când începuse să citească jurnalul, iar ea îl terminase noaptea trecută, târziu, după ce se dusese la culcare. Acum se uita la ea, plin de speranţă, iar ea ştiu exact de ce o privea aşa.

Când ajunse lângă ea, îşi ridică ochii spre canatul uşii sub care stăteau. Ea îi urmări privirea şi văzu vâscul care atârna acolo, ca în fiecare an. Apoi, înainte ca ei să-i treacă măcar prin minte că el ar putea face ceva atât de nebunesc, sărutând-o atunci când *toată* familia era în cameră şi putea să vadă, el o sărută, şi fără să se grăbească.

După câteva momente, cu răsuflarea tăiată, el îi spuse:

– Trebuie să-ţi pun întrebarea... din nou?

Ea zâmbi, ştiind exact la ce întrebare se referea.

– Nu, nu trebuie, îi şopti ea, ca să nu fie auziţi. Şi răspunsul meu e da, deşi cu o condiţie.

– Care?

– Mă căsătoresc cu tine, Jason, dacă eşti de acord să nu spui nimănui, în afară de familia ta, bineînţeles.

– Molly... începu el, oftând.

– Nu, ascultă-mă bine. Ştiu că asta era ceea ce sperai că aveam să spun, după ce am citit despre bunicii tăi. Dar pentru ei lucrurile erau diferite. Ea era străină în zonă. Oamenii de aici şi din Havers nu o cunoşteau dintotdeauna. Le-a fost uşor să ignore întrebările, sau să le îndepărteze, aşa că nimeni nu a ştiut vreodată adevărul. Dar nu poţi nega că au ascuns adevărul, pe care nu îl cunoşteau decât câţiva aleşi – şi, în plus, tatăl ei *a fost* un nobil rus, chiar dacă mama ei nu era.

El făcu o grimasă nerăbdătoare.

– Unde vrei să ajungi?

– Ştii că eu nu pot spune acelaşi lucru, Jason. Şi tot nu vreau să aduc mai mult scandal în familia ta, după ce a suportat atâtea scandaluri în trecut. Dacă nu poţi fi de acord să păstrăm secretul căsătoriei noastre, atunci va trebui să continuăm ca şi până acum.

– Atunci, bănuiesc că va trebui să fiu de acord cu termenii aceştia, bineînţeles.

Ea îl privi suspicioasă, fiindcă se aşteptase la mai multe argumente din partea lui.

– Nu eşti de acord acum, numai ca să-ţi schimbi hotărârea după ce ne căsătorim, nu-i aşa?

El se prefăcu foarte rănit, înainte de a o întreba:

– Nu ai încredere în mine?

Ea se încruntă.

– Te *cunosc*, Jason Malory. Spui sau faci orice trebuie ca să obţii ce vrei.

El zâmbi larg.

– Atunci, trebuie să ştii că nu am făcut niciodată ceva care să te supere în mod serios.

– Nu, dacă să nu te gândeşti că vei găsi o cale de a mă îmbuna. Trebuie să-ţi amintesc că aş considera asta o serioasă încălcare a unei promisiuni?

– Eu trebuie să-ţi amintesc cât de fericit m-ai făcut, primind să fii soţia mea – în cele din urmă?

– Schimbi subiectul, Jason.

– Ai observat?

Ea suspină.

– Atâta timp cât ne înțelegem unul pe celălalt.

– O, ne înțelegem, scumpa mea. Zâmbetul lui fu foarte tandru. Întotdeauna ne-am înțeles.

Auziră pe cineva tușind în spatele lor și își amintiră că nu erau singuri. Se întoarseră amândoi în același timp spre cameră, și văzură că toată familia îi privea fix. Molly începu să roșească, Jason rânji cu gura până la urechi și nu pierdu timpul ca să explice de ce.

– Permiteți-mi să anunț, spuse el, luând-o pe Molly de mână, că Molly mi-a oferit cel mai frumos dar de Crăciun pe care l-aș fi dorit, acceptând să fie soția mea.

Asta, bineînțeles, îi făcu pe toți să vorbească într-un glas.

– Era și timpul, la naiba, comentă primul James.

– Poți s-o mai spui o dată, spuse Derek, și cu un strigăt încântat veni să-și îmbrățișeze părinții.

– Ce păcat că nu s-a stabilit mai devreme, observă Reggie, zâmbind. Puteam să avem astăzi o nuntă de Crăciun.

– Cine a spus că nu putem? replică James. Știu din întâmplare că bătrânul are o licență specială pregătită, care așteaptă de câțiva ani buni. Și dacă îmi cunosc bine fratele, nu o să-i ofere lui Molly șansa să se răzgândească.

– Dumnezeule! Deci asta nu s-a întâmplat dintr-odată?

Nicholas chicoti privindu-și soția.

– Uită-te bine la Derek și la Molly, cum stau aici împreună, scumpa mea. Asta ar trebui să-ți dea răspunsul.

Reggie se uită, apoi spuse:

– O, vai de mine. Cred că unchiul James a vorbit în cunoștință de cauză.

Și Amy chicoti.

– A spus-o, nu-i așa? Bineînțeles, eu știu de cel mai mult timp, fiindcă i-am prins sărutându-se o dată. Doar că nu știam că într-o zi va conduce la asta.

– Și când te gândești că nu am avut nici un amestec în căsătoria asta, oftă Reggie.

James chicoti privindu-și nepoata.

– Cum puteai să ai, când se iubeau dinainte ca tu să te naști?

– Îmi dau seama de *asta*, dar ai spus și tu, unchiule James, că au întârziat puțin cu căsătoria, și eu consider că specialitatea mea e să grăbesc lucrurile.

Anthony râse când auzi asta.

– Să nu crezi că ai fi putut ajuta de data asta, pisicuțo. De fapt, dacă mă gândesc mai bine, aș spune că Darul a făcut-o.

– De-abia acum ți-ai dat seama, dragă băiete? întrebă ironic James.

Anthony ridică din sprâncene, dar înainte de a putea răspunde pe măsură, se auzi glasul lui Charlotte.

– O nuntă de Crăciun, ce minunat. Cred că o să plâng.

– Tu plângi întotdeauna la nunți, draga mea, spuse Edward, bătând-o ușurel pe mână.

Aceasta fu prima observație a lui Edward. Jason nu se aștepta la așa ceva din partea celui mai apropiat dintre frați, mai ales că acesta fusese cel mai înverșunat oponent al divorțului său.

– Nu spui nimic despre scandalul iminent, Edward? îl întrebă Jason.

Edward păru puțin stânjenit, și o recunoscu.

– Am reușit să supraviețuim tuturor scandalurilor pe care le-a creat familia asta. Îmi imaginez că vom reuși să supraviețuim foarte bine și de data asta. Apoi rânji. În plus, acum că te căsătorești în cele din urmă din motive *corecte*, nu aș putea să mă bucur mai mult pentru tine.

– Nu trebuie să se iște un scandal, spuse Reggie. Sau ați uitat cu toții atât de curând Darul? Nu văd de ce nu am putea lua o lecție de la bătrânele prietene ale lui Sir William Thompson. Bârfa e un lucru uimitor, până la urmă. Dacă se aud multe lucruri contradictorii despre ultima temă importantă de conversație, atunci nimeni nu poate să-și dea seama care a adevărul și să-l prezinte

ca atare. Nimeni nu ştie sigur care este adevărul, astfel că vor crede ceea ce vrem noi să se creadă.

Dar Molly clătină din cap.

– Cazul meu nu seamănă cu cel al străbunicii tale. Oamenii de aici l-au cunoscut pe tatăl meu.

– Dar, dar ştiu cine a fost tatăl lui sau bunicul lui? Din câte ştiu, Molly, ai putea avea un lord sau doi în arborele tău genealogic. Sunt rare familiile care nu au câţiva strămoşi concepuţi într-un pat greşit, într-un secol sau altul.

Derek chicoti auzind asta şi îi spuse mamei lui:

– Ştii că odată ce îi intră în cap ceva, Reggie nu renunţă. Ai putea s-o laşi să se distreze cu bârfele. După succesul pe care l-a avut în cazul lui Kelsey, o va face oricum.

Molly oftă, văzând că se destrăma temeiul singurei sale condiţii impuse pentru căsătorie, aceea ca nimeni să nu ştie. Jason, care înţelese imediat, o trase mai aproape şi îi şopti:

– Îţi aminteşti ce a spus bunicul Christopher despre acest subiect?

Ea îl privi surprinsă, apoi zâmbi.

– Da, am înţeles.

– Bine. Şi sper că ai observat că nimeni din familie nu a obiectat.

Această observaţie îi aduse un ghiont în coaste.

– Nu ai voie să te lauzi cu victoria. Şi, în plus, nu s-au opus fiindcă toţi te iubesc şi vor să fii fericit.

– Nu, fiindcă, în fapt, tu ai făcut întotdeauna parte din familia asta, Molly. Acum doar o să fie totul oficial... şi, la naiba, era şi timpul!

În aceeaşi colecţie
au apărut:

Johanna Lindsey
Când inima dictează

Stephanie Laurens
Patimile iubirii

Victoria Alexander
Micile minciuni ale dragostei

Julie Garwood
Mireasa îndărătnică

Elizabeth Hoyt
Înger şi demon

Julie Garwood
O nuntă de vis

Stephanie Laurens
Pasiunile inimii

Stephanie Laurens
Prizoniera dragostei

Victoria Alexander
Căile nebănuite ale iubirii

Christina Dodd
Dragoste şi abandon

Julie Garwood
Secretele unei doamne

Christina Dodd
Logodnă în înalta societate